

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 67 / 30 Kasım 1988 / 2.50 DM

Kürdistan'da Silahlı Eylemlilik Siyasal Eylemlilikle Daha da Kapsamlı Boyutlara Ulaşıyor

Kasım ayı Kürdistan'da yoğun silahlı eylemliliğin siyasal eylemlilikle beslenip güçlendirildiği bir ay oldu. Hedef ve yöntemlerdeki zenginleşmeye paralel olarak savaş cephelerinin Kürdistan ve Türkiye'nin dört bir yanına taşırılması mücadelemizin nicelik gelişmesine eşlik eden niteliksel gelişmeyi de gözler önüne serdi.

Kasım ayı başlarında özellikle sömürgecilerin asimilasyon kurumlarına yönelerek bu kurumlardan birçoğunu imha eden ve öğretmen adı altında sömürgeci politikanın sürdürücülüğünü yapan kişileri önemli oranda etkisiz kılan sonbahar eylemlerimiz, Kürdistan'ın çeşitli alanlarında askerlik yasasının başarılı uygulamasıyla da saflara onlarca yeni savaşçı kazandırmıştı. Kasım ayının ikinci yarısında ise hedefler daha da kapsamlılaştırılarak, Türkiye metropollerini de içine alacak şekilde, geniş alanlarda kitleleri eyleme çekici özellik kazandı. Buna ek olarak sömürgeci-faşist düzenin yargı ku-

Devamı 3. sayfada

ONUR SAVAŞINI VERENLER KAZANDI

● Siyasal tutsaklık-savaş esiri statüsü tanıma ve cezaevleriyle yazışma dışındaki tüm istekler kabul edildi.

İsteklerin kabul edilmesi sonucu, önce Eskişehir'de, daha sonra Diyarbakır, Nazilli, Ankara, Erzincan ve Buca cezaevlerinde açlık grevleri sona erdirildi. Son gelen haberlerde açlık grevlerinin bütün cezaevlerinde sonuçlandığı bildiriliyor.

● Eskişehir cezaevinde 22 Kasım'da isteklerin kabul edilmesi sonucu açlık grevi sona ererken; Diyarbakır, Nazilli, Erzincan, Ankara ve Buca cezaevlerinde ise 30 Kasım tarihinde sona erdirildi. Diyarbakır'da durumu ağır olan 27 kişi hastaneye kaldırıldı, 10 kişi ise cezaevi revirinde tedavi görüyor.

Haberi 4. sayfada

Eskişehir Cezaevinden PKK'li Savaş Esirleri: **"Direnmek Yaşamaktır."**

Özal'ın Fransa Gezisi ve Bazı Sonuçlar

"Fransız-Türk ilişkilerinin ekonomik ağırlığı siyasal alanda da etkisini göstermektedir.

Sadece GAP değil, silah sanayinde de Fransızlar kendilerine yeni bir pazar bulma arayışındalar...

... GAP ile birlikte yeniden canlanacak olan eski rüyalara bir gerçeklik kazandırmak için Fransa'nın önüne Türkiye'ye yönelme bir gereklilik olarak ortaya çıkıyor."

Protesto Gösterisi

Paris'te Özal'a karşı protesto eylemleri gerçekleştirildi.

28 Kasım akşamı Trocadero meydanında 700 Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçi bir protesto yürüyüşü düzenlediler.

29 Kasım'da Antenne 2 televizyonu önünde 150 kişilik grup protesto eylemi yaptı.

30 Kasım'da ise Concarde meydanında gösteri düzenlendi.

8. sayfada

Ve Kıvılcım Bozkırları Tutuşturdu
Her Yerde Eylem, Gösteri, Açlık Grevleri... Toplum Ayakta!

Uzun bir dönem süren sessizlik ardından, kitlelerin cezaevlerinde çakan bir kıvılcımla, isyan ateşini tutuşturup ayağa kalkması; tutuşan bozkırın önlenemeyen yangını gibi, daha geniş isyanlara hazır olduğunu da göstermektedir. Ve bir kez bozkır tutuştu... Bu yangını, rejimin ne polisi, ne ordusu ve ne de siyasal kurumları söndürebilir.

5. SAYFADA

Zindan Direnişçilerinin Onurlu Mücadelesine Cevap Veren Kürdistanlı Yurtseverler Yoğun Bir Eylemlilik Sürecini Yaşadılar

Adalet Bakanlığı kararınca gündemleştirilen ve tamamen faşist yasalarla yüklü olan 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı, savaş esirleri ve devrimci tutukluların başlattıkları açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri, isteklerin kabul edilmesiyle sonuçlanırken; ölüm orucu ve açlık grevi eylemlerinin sürdüğü dönemlerde, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı yurtsever, ilerici demokratlar, 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması ve zindan direnişçileriyle dayanışmalarını yükseltmek için yoğun eylemler gerçekleştirdiler.

Kürdistanlı yurtseverlerin gerçekleştirdiği eylemlere yönelik bizzat faşist Türk devletince yöneltilen çeşitli saldırı ve provokasyon girişimlerinde de bulunuldu. Bunun bir örneği İsviç-

Devamı 7. sayfada

Cezaevi Açlık Grevlerinin Kabul Edilen İstemlerinden Bazıları

1- Cezaevi tüzüğünün tutuklu ve hükümlülerin lehine değiştirilmesi,

2- 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması,

3- Ana dille (Kürtçe, Arapça vb.) konuşma, mektuplaşma ve savunma hakkının tanınması,

4- 12 Eylül hukukunun tüm sonuçlarıyla beraber kaldırılması,

5- Görüş sorununa çözüm getirilmesi,

6- Basın-yayın organlarıyla yazışmanın ve bunların okunmasının serbest bırakılması,

7- Yerli ve yabancı demokratik kitle örgütleri ve kuruluşlarla görüşme, yazışma vb. hakkının tanınması,

8- Yasal çerçevede, ülke içi ve dışı yazılı basınla yazışma, ilan, mektup, yazı vb. hakkının tanınması,

9- Ailelerin vb. yakınların getireceği daktiloların verilmesi,

10- Cezaevinden ailelere, ailelerden tutuklulara telefon görüşü hakkının verilmesi.

"Sosyal Demokrat" maske yırtılıyor
SHP, 12 EYLÜL'ÜN PARTİSİ OLMA SIFATINI PEKİŞTİRDİ

SHP Küçük Kurultayı, parti içi tasfiyelerin başlatıldığı, 12 Eylül'ün darbeler ruhunun temsil edildiği ve "bölücülük" heyulasına karşı topyekün savaşın ilan edildiği bir platforma dönüştü. Genel Sekreter Yardımcısı Ali Topuz'un ihbarvari konuşmaları ardından bir anda toza-dumana karışan ortam, SHP-MYK'nın aldığı bir dizi sert kararla durulmaya çalışıldı. Topuz'un ihbarlarını dikkate alan SHP yöneticileri bu sadık bendelerinin danışıklı istifası pahasına da olsa, harekete geçtiler ve İstanbul, Bursa, Malatya, Siirt, Erzurum, İçel ve Diyarbakır il örgütlerini görevden aldılar. Özellikle açlık grevi eylemlerine sundukları destekle boy hedefi haline gelen bu il merkezleri, parti disiplinini ihlal ve merkezin kararlarını tanımamakla itham edildiler.

7 il örgütünün görevden alınması kararı ile egemen sermaye ve ordu güçlerinin gözüne girme yolunda önemli bir adım atan SHP böylelikle iktidar yolunu açmaya çalışıyor.

SHP bünyesinde yaşanan bu gelişmeler çeşitli tepkilerle karşılandı. Gelişmelerin daha da boyutlanması bekleniyor.

Yazısı 12. sayfada

Yurtsever Kürdistan halkı!

Düşmanın Her Türlü Uygulama ve Provokasyonlarına Karşı Büyük Bir Fedakarlık ve Cesaretle Direnelim; Suçlarının Hesabını Soralım!

Bir süre önce sömürgecilerce işkencede katledilen yurtsever Derviş Sevgat'ın kızı, şehit Abdullah Sevgat yoldaşın eşi Hakiye Sevgat yoldaşın Kürdistan halkına çağrısı...

11. sayfada

Kürdistan Köylüsünün Direnişçi Ruhunun Timsali Hacı Yoldaşı Halk Savaşımızın Zaferinde Yaşatacağız!

10. sayfada

M. Ali Birand, TC'ye Milliyet'te Yayınlanan Röportajının Özeleştirisini mi Veriyor?

13. sayfada

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZ

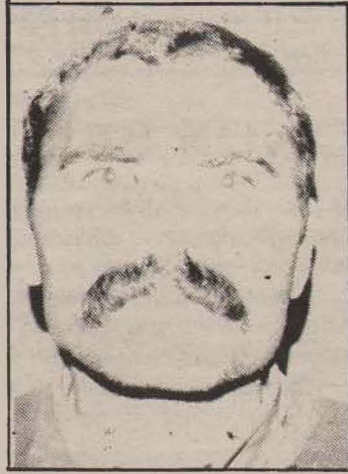
Ulusal kurtuluş mücadelemizin en büyük özelliklerinden birisi, Kürdistan'ın köreltilmiş, unutturulmuş, gözden yitirilmiş değerlerini bulup açığa çıkarması, onları yeni baştan işleyip zenginliklerini ortaya sermesidir. Bu Kürdistan'a ait tüm değerler açısından böyledir. Kürdistan'ın doğası, yeraltı-yerüstü zenginlikleri, kültürü, dili, tarihi; kısacası, her şeyi ulusal kurtuluş savaşımız içinde anlam ve değer kazanmıştır. Ancak bu savaşın açığa çıkardığı en büyük değerlerimiz şüphesiz ki insanlarımızdır. O yüzyıllardır sömürgeci boyunduruk altında biçimsizleştirilen, alıklaştırılan, zavallılaştırılan insanlarımız! O her türlü yetenekleri daha doğmadan köreltilmiş; düşünemez, yaratamaz, konuşamaz hale getirilmiş insanlarımız! O her türlü kaba iş içinde öğütülüp adeta insanlığın dışına itilmiş; dünya nimetlerinden, çağdan, bilimden ve gelişmeden bihaber insanlarımız! O özgürlüğü hiç tanımamış olan, bu nedenle de ona ulaşmanın çabasından uzak ömür törpüleyen; geriliğin batağında boğulmaya çalışılan, lakin bundan rahatsızlık duymayacak denli duyarsızlaştırılmış insanlarımız! Kısacası, dünyanın cenneti üzerinde yaşayıp da cenneti yaşamayan, cehennem azabına mahkum edilmiş zavallı insanlarımız!

Evet, PKK yukarıda durumunu kısaca ortaya koyduğumuz insanlarımızı yeniden keşfetti; onların derinliklerindeki zenginlikleri dişle-tırnakla ortaya çıkardı. Düşmanın onlara giydirmiş olduğu sahte kölelik elbisesini parçaladı; özlerindeki direnişçiliği, mertliği, savaşçılığı, cesareti ve fedakarlığı gün yüzüne çıkardı. Onları onlara tanıttı. Kötürüm bedenlere güç, dilsizlere dil, dondurulmuş kafalara beyin kazandırdı; onları ayağa kaldırdı, örgütledi, eğitti ve düşmanın üzerine saldı. Köleler ordusundan savaşan bir halk gerçeğine ulaştı. Bu orduda kimler yoktu ki? İşçiler, köylüler, aydınlar, memurlar, esnaflar, çobanlar, işsizler... Yani, her kesimden neferleriyle bir halk!

İşte bu ordunun bir neferiydi Ramazan GEZGİNCİ yoldaş. Celal Hoca olarak tanırdık O'nu; ismini Ramaz KAPLAN yoldaştan almıştı. Derin açlar ve yoksulluklar içinden gelen, kurtuluşunu halkımızın kurtuluşuna bağlayan bir Kürdistan köylüsüydü. 1960 yılında Mardin'in İdil ilçesine bağlı Bazgür köyünde doğmuştu. Yoksulluk daha doğarken vurmuştu yaşamına damgasını. Sömürgeciliğin ekonomik sömürü politikasını iliklerine dek hisseden yoksul bir ailedendi, hiçbir mülkleri yoktu. Birçok yoksul Kürdistanlı aile gibi onlar için de ekmek parası kazanmanın yolu sömürgeci metropollerde ırgatlık yapmaktan geçiyordu. Mevsimlik işçi olarak yılın belli aylarında metropole gidiyor; pamuk toplama ve çapalama işlerinde alınteri döküyorlardı. Bunca çaba ve alınterine rağmen ancak kıt kanaat geçinebiliyorlardı. 1977'lere gelindiğinde bu kez de köylerini terketmek zorunda kaldılar. Köylerinde çıkan birtakım anlaşmazlıklar onları Midyat'a sürükledi, ailece oraya yerleştiler.

Kendisini yeniden yaratmasını bilen bir devrim emekçisi

RAMAZAN GEZGİNCİ

Ramazan GEZGİNCİ

Celal Hoca gerek yoksulluğu ve gerekse köylerinde okul bulunmaması nedeniyle okuyamamıştı. Yüzbinlerce Kürt köylüsü gibi o da hayattan, yaşam kavgasından öğrenmişti öğreneceklerini. Daha çocuk yaştayken başlamıştı hayat kavgasına. Ailesinin yoksulluğu bunu zorunlu kılıyordu. Kürdistanlı binlerce genç gibi o da herhangi bir fabrikada, bir işyerinde çalışacak koşullardan mahrumdu. Yapabileceği bir tek iş vardı: Çobanlık. O da bunu yaptı; 1982'lere kadar Ağrı ve Van'da çobanlıkla uğraştı. Yılın altı ayı süren çobanlıktan elde ettiği kazanç öylesine azdı ki, kalan altı ayda da sırt hamallığı yapmak zorunda kalıyor, ancak böylece yaşamını sürdürebiliyordu. 1982-84 yılları arasında çobanlığı bırakarak pamuk toplama işlerinde çalışmak üzere Aydın'a gitti. Mevsimlik işçi olarak çalışması da maddi sorunlarına çözüm getiremiyordu. Evli ve üç çocuk babasıydı. Ailesini geçindirme yükümlülüğü onu kıskıvrak bağlıyor; sürekli bir çözüm arayışı içinde bulunuyordu.

Nihayet bu çözümü bulduğunu sandı. Yıllarca şehirden şehire sürüklenmek yetmemişti; bu kez sınırları aşacaktı. Sömürgecilerin ucuz emek deposu olarak görüp, çeşitli dış ülkelere pazarladığı iş gücü içinde yerini alacaktı. Düşman insanlarımızı açlığa, yoksulluğa mahkum edip sonra da kurtuluş kapısı olarak dış ülkelerin kapısını ardına kadar açıyordu. Bir değil, birçok yönden vurgun vuruyordu böylelikle; hem döviz elde ediyor, hem içte biriken işsizler ordusunu dışarıya kanalize ederek sorununu hafifletiyor ve hem de insanlarımızı kaynaktan koparıp yurtsuzlaştırma ve yozlaştırma yolunda adımlar atıyordu. Celal yoldaş da bu acımasız çember içinde buldu kendini ve Lübnan'a gitti. Yıl 1984. Kürdistan tarihinde en şanlı sayfalardan birinin açıldığı 1984 yılı Celal yoldaş için de farklı yönde yeni bir sayfanın açıldığı yıl oluyordu. Ulusal kurtuluşun alevi henüz ona ulaşmamıştı. Bunun için daha bir sürenin geçmesi gerekecekti.

Celal yoldaş, Lübnan'da da yine en ağır ve tortu işlerde çalışmak zorunda kaldı; inşaat işçiliği ve kalıpçılık yaptı. Bu arada yeni yeni çevrelerle de ilişkileri gelişiyor, ufku açılıyordu. PKK partizanları bu alanda Kürdistanlı emekçiler arasında propaganda ve örgütleme faaliyetleri yürütüyorlardı. 15 Ağustos Atılımının etkileri devam ediyor; geniş kitleler derin bir ilgi ve sempatiyle ulusal kurtuluş saflarına geliyorlardı. Bu ortamdan ve gelişmelerden etkilenenlerden biri de Celal yoldaştı. Düşmanın asimilasyon politikasının uzanamadığı tertemiz yurtseverlik duyguları ve zorlu yaşamından edindiği dersler onu günden güne ulusal kurtuluşçu saflara çekiyordu. Bu süreçte büyük halk kahramanı Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşla ilişkiye geçti. Sabri yoldaşın halkçı özellikleri, devrimci-yurtsever ruhu onu daha da çok çekiyor; yurtseverlik görevlerine sahip çıkma sorumluluk ve azmi artıyordu. Günden güne Partiye daha çok bağlanarak aktif bir sempatizan durumuna geldi. Bir yandan o en ağır ve tortu işlerde çalışmaya devam ederken, diğer yandan da kendisinin ve halkının kurtuluşuna gidecek yolu döşemek için dili döndüğünce propaganda yapıyor; Parti yayınlarını çevresine ulaştırıyordu.

1986 yılına gelindiğinde Kürdistan'da mücadelemiz daha da büyük gelişmeler kaydetmekte, eylemlerin yankısı dört bir tarafta duyulmaktaydı. Yurtdışında bulunan Kürdistanlı emekçilerin sempatisi de yükselen eylemlerimize paralel olarak yükselmekte; saflara yeni yeni katılımlar gündeme gelmektedir. Celal yoldaş da bu dönemde kurtuluşunu ARGK saflarında aktif olarak yer almakta görerek saflara katıldı. Geride karısı ve üç çocuğunu bırakıyordu; ama biliyordu ki, çocuklarına verebileceği en büyük armağan bağımsız ve özgür bir ülke olacaktı. Biliyordu ki, çocukları ancak böylelikle onun yaşadığı acıları yaşamayacak, diyardan diyara sürüklenmeyecek, çağdaş insanlık ailesinin onurlu birer neferi olacaklardı.

ARGK'nin savaş çağrısına uyarak saflara gelen Celal yoldaş 1986 yılında Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisi'ne alındı. Burada okuma-yazma öğrenecek; ulusal kurtuluşçu ideolojiyi daha genişliğine kavrayacak; kişiliğini yeni baştan yaratıp sömürgeciliğin kalıntılarından sıyrılacak ve askeri eğitim görerek geleceğin ARGK komutanları arasında yerini almaya hazırlanacaktı.

Celal yoldaşı Akademi'de tanıdım. Bir ödül töreninde. Akademi öğrencileri arasında partimiz PKK'nın 9. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlenen maraton yarışmasında birinci olmuştu ve şimdi bu uzun soluklu direnmesinin ödülünü alacaktı. Başı dimdik gururla bakıyordu arkadaşlarına. Yaşadığı sürece toplum içinde hep horlanmış olmanın, sıradanlığın, köreltilmiş yeteneklerinin intikamını almanın; "ben de varım" demenin gururuydu bu. Herkesin eşit haklardan yararlandığı bu özgür ortamda insan olmanın onurunu tadıyor, yeniden yaratılıyordu. Destek, yoldaşlık, sevgi ve güveni tadıyor; bunların hakkını vermenin sorumluluğu her geçen gün daha çok yerleşiyordu yüreğine. Sömürgeci egemenlik altında neredeyse silinmiş, yok olmuş bir varlık olmanın aksine, burada yeteneklerini, gücünü geliştirmenin, ortaya koymanın özgür şansını yakalıyor; sosyalist insanlar ortamının nimetlerinden yararlanıyordu. İşte kendisine ödül olarak verilen Başkan APO'nun posterini sımsıkı göğsüne bastırırken, bu değerlerin bilincinde olarak, bunların yaratıcısı APO ve yoldaşlarına bağlılık andı içiyordu, yüreğinin ta derinliklerinde...

Celal yoldaş, Kürdistan köylüsünün tüm özelliklerini bünyesinde taşıyan; bu sınıfın bakış açısı, değer yargıları, zayıflıkları ve güçlülükleri ile şekillenmiş bir yoldaşımızdı. Yıllarca çeşitli işlerde çalışmış olması nedeniyle proletaryanın direngenliğini ve sabrını da taşıyordu. Ancak kişiliğinde en belirgin özellikler köylü özellikleri idi. Sağlam bir özü vardı, ancak sömürgeciliğin tahribatları altında bu sağlam öz biçime kavuşamamıştı gereğince. Bu nedenle de ulusal kurtuluşçu hareketin onun sağlam özünü daha da sağlamlaştırması, aynı şekilde sağlam ve güçlü bir biçimle de tamamlaması gerekiyordu. Yani her yönden eğitilmesi, yeniden yaratılması gereği vardı. Bu şüphesiz ki bütün Kürdistanlılar için gerekli olan bir şeydir. Çünkü yeni bir düzen ancak yeni kişiliklerle yaratılabilirdi.

Şüphesiz ki eski yapıdan sıyrılıp yeni bir kimliğe bürünmek kolay iş değildir. Uzun çaba gerektirir, bilinç gerektirir, sabır gerektirir ve nihayet eskiye ait her şeyle kıyasıya bir savaşı gerektirir. Bunun için de bu süreç sancılıdır, uzundur, yorucudur. Celal yoldaş da yeniden yaratılmanın sancılarını yaşadı. Yıllardır kötürümleştirilmiş beynini yeni düşüncelere açmanın, bunları kavramanın zorluklarını çekti. Eğitimsiz, kültürsüz bırakılması bu zorlukları daha da katmerleştirmekteydi. Ancak yine de kendini zorluyor; ulusal kurtuluşçu ideolojiyi derinliğine kavramaya çalışıyordu. Bu yolda günden güne bir gelişme de kaydediyordu.

Diğer taraftan köylü tutuculuğu, özellikle de zaman zaman zorluklar çekmesine neden oluyordu. Aydın yapının etkilerini yoğun yaşayan yoldaşlarıyla bütünleşmekte zorluk çektiği görülüyordu. Bu bir anlamda doğaldı da. Akademi ortamı, toplumun her kesiminden çeşitli olumlu-olumsuz özelliklerle gelen insanların oluşturduğu çok renkli bir mozaiği andırıyordu. Ancak ulusal kurtuluşçu eğitimle sivrilikler törpülenerek adım adım ortak yeni kişiliklere ulaşılıyordu. Bu ise belli bir süreç ve çabayı gerektiriyordu. Ortak amaçlar, giderek ortak kişilikleri yaratıyordu. Bu süreç ise doğal olarak herkesin bünyesinde çatışmaların yaşanmasını gerektiriyordu. Herkes gibi Celal yoldaş bu çatışmayı bünyesinde yaşadı. Eski ve olumsuz olan özellikleri adım adım atarken yeni ve olumlu olana ulaşmaya başladı.

Celal yoldaş bağrında birçok olumlu özelliği de taşıyor ve bu özellikleri Akademi ortamında gelişip serpilme olanağı da buluyordu. Emekçi, fedakar ve çalışkan bir yoldaştı. Üretken ve sabırlıydı. Akademi'de kaldığı süre boyunca pratik işlerin üzerine büyük bir kararlılık ve iş bitiricilikle gider, fedakarlık ve alçakgönüllülük gösterirdi. Tam bir devrim emekçisiydi. Onun için büyük ya da küçük iş yoktu; devrime ve yoldaşlarına hizmet vardı. Kendisinde bulunan tüm yetenekleri sonuna kadar seferber ederdi. Bir gün elinde silah yoldaşlarıyla savaşa hazırlanan bir asker, bir gün elinde defterkalemi bir öğrenci, bir başka gün elinde fırçasıyla, Mustafa Muhammed Ali HASAN (Hayri) yoldaşla omuz omuza koğuşları badana eden bir devrim emekçisiydi. Ve bütün bunları aynı coşku, şevk ve özenle yerine getirirdi.

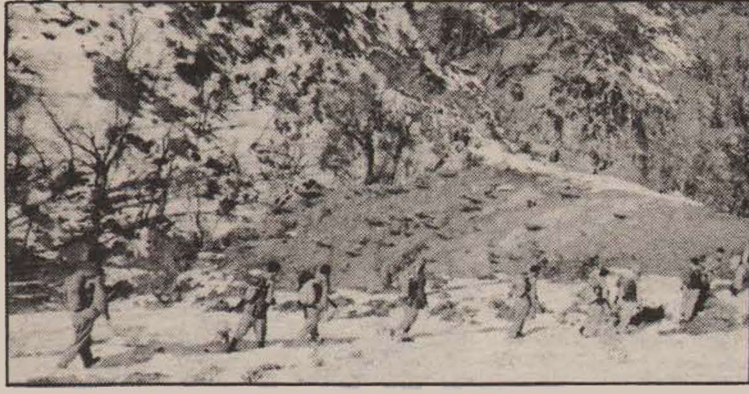
Biz burada
direniş diyarında,
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan,
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim.

Celal yoldaş, Akademi bünyesinde kaydettiği gelişmelerle artık ülkeye gitme hakkını kazanmıştı. 1987 sonlarında ülkeye giriş kararı çıktı. Bu kararı büyük bir sevgi ve coşkuyla karşıladı. Modern bir köle olarak terkettiği Kürdistan sınırlarından bir devrim neferi olarak giriş yapacak; özlemini çektiği toprağına bir kurtuluş savaşçısı olarak dönecekti. Partimizin özgürlük atılımını kökleştirme mayasını ülkedeki birimlere bir an önce ulaştırmak ve bu atılımda yer almak üzere Aydın BULUT, Seyit ŞENPINAR, Mustafa Muhammed Ali HASAN, Dıjwar, Süleyman BOZKURT ve Halil yoldaşlarla birlikte ülkeye giriş yaptıklarının ertesi günü, 2 Kasım 1987 tarihinde, Cizre'nin Hisar köyü yakınında sömürgecilerle çıkan çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştü.

Celal yoldaş, Kürdistan köylülüğünün olumlu direnişçi özelliklerinin bir sembolü olarak mücadelemizde yaşayacak; Kürdistan köylülüğünü savaşa kaldırmada rehberimiz olacaktır.

Reheval

Kürdistan'da Silahlı Eylemlilik Siyasal Eylemlilikle Daha da Kapsamlı Boyutlara Ulaşıyor

Baştarafı 1. sayfada

rumları ve tekelleri çeşitli silahlı-bombalı eylemlerle ağır kayıplara uğratıldı.

Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümüne denk düşen ve cezaevlerindeki yoğun direnişlerle daha da önem kazanan bu süreç mücadelenin kitleselleşmesi yolunda önemli adımların atıldığı bir süreç oldu. Sömürgecilerin askeri, siyasi, ekonomik, yargı vd. kurumlarına ağır darbeler vurularak tam bir savaş ortamı yaşandı.

Sömürgeciler, tam da geniş kapsamlı tutuklamalarla sonuç aldıklarını ilan ettikleri bir dönemde Kürdistan ve Türkiye'nin kentlerini de kapsayarak genişleyen savaşımız karşısında büyük bir panik içine düştüler. Bir yandan Partimizin 10. kuruluş yıldönümü nedeniyle dört bir tarafta yoğun önlemler alırlarken, diğer taraftan da Kürdistan'ın olağanüstü hal bölgesi kapsamı dışında kalan illeri de aynı kapsam içine almanın hazırlıklarına başladılar. Böylece, savaşımızın durdurulamayan gelişmesini itiraf etmek zorunda kaldılar.

'88 Sonbahar atılımımızın önemli kazanımlarla sonuçlandırıldığı günümüzde kış dönemi hazırlık, eğitim ve eylemleri için güçlü bir temel yaratılmış bulunmaktadır. Bu gelişmelerle 1988 yılı da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zafer hanesine yazılan bir yıl olmuş; sömürgeci-faşist düzen bir yılı daha kaybetmiş olmanın acısını iliklerine dek hissetmiştir.

Sömürgeciler ulusal kurtuluşçu eylemlerimizi çarpıtmak için yalana sarılıyor

Kamuoyunu yanıltmak ve mücadelemizin gelişmesini gözlerden gizlemek isteyen sömürgeciler, her türlü önlem ve saldırıya rağmen durduramadıkları eylemlerimizi çarpıtarak yansıtmakta; böylece yaratacağı etkileri bertaraf etmeyi amaçlamaktadırlar.

24 Kasım günü Mardin'in Gercüş ilçesi Başar köyü yakınlarında bir ARGK birliğinin pususuna düşen sömürgecilerin özel harekat birliğine ağır darbe indirildi. Çatışmanın gerçek sonuçlarını vermeyerek kayıplarını gizleyen sömürgeciler, çatışmada 1 polis ile 2 "terörist"in öldüğünü açıkladılar. Daha sonra su yüzüne çıkan gerçekler sömürgecilerin kayıplarının daha fazla olduğunu gösterirken, çatışmada öldüğü iddia edilen Sadık Çelebi'nin ise çatışmanın meydana geldiği tarihten kısa bir süre önce sömürgecilerce gözaltına alınıp işkencede katledilen bir Kürdistanlı işçi olduğu anlaşıldı. İşkencede katledilen Sadık Çelebi'nin ailesi resmi makamlara başvurarak ceset üzerinde otopsi yapılmasını istedi, ancak sömürgeciler tehditlerde bulunarak talebi reddetti. Bu da işlenen suçu gizleme çabasını gözler önüne sermektedir.

Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünde boyutlanan eylemlerle paniğe kapılan sömürgeci birlikler içinde başgösteren korku ve telaş kazaların artmasına yol açarken, bunalıma düşen askerler arasında da çatışmalar başgösterdi. Burjuva basınında yer alan haberlere göre, 27 Kasım günü, Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Işıkveren köyü yakınlarında devriye gezen bir panzer devrildi. Panzerde bulunanlardan Memik Soydan ile 1 asker öldü.

Diğer taraftan Şırnak-Uludere arasında operasyon yapan sömürgeci kolluk kuvvetlerindeki askerler arasında çatışma çıktı. Çatışmada 1 asker ölürken, 5 asker de ağır yaralandı.

Türkiye Metropolleri Bombalı Eylemlerle Çalkalandı

PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünü kutlamak ve cezaevlerindeki direnişlerle dayanışma amacıyla İstanbul ve İzmir'de peşpeşe bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Savaş cephelerini genişletme ve sömürgeciliğin tüm kurumlarını işlemez kılma hedefine yönelik olarak, İstanbul'da çeşitli holdingler ve tekellere ait işletmelere bombalı saldırılar yapılarak büyük maddi hasar verdirildi. Ayrıca çeşitli yerlere bombalı pankartlar asıldı ve bildiriler dağıtıldı.

26 Kasım günü gerçekleştirilen bombalı eylemle, İstanbul'un Fındık semtinde bulunan Akbank Genel Müdürlüğü ve Merkez Şubesi binası tahrip edildi. Gece saat 22.20 sularında atılan tahrip gücü yüksek bomba milyonlarca liralık maddi hasara yol açtı.

27 Kasım gecesi saat 20.00 sularında İzmir-Buca Cezaevi Savcısı'nın cezaevi kampusunda bulunan ve jandarmaca korunan lojmanına silahlı ve bombalı eylem yapıldı. Eylemde sömürgeci savcı Mehmet Emin Öge ve eşi yaralandı. Sömürgeci yargı sistemine sıkılan bu kurşun ve bombalar cezaevlerinde ölüm pahasına direnen savaş esirlerine sahip çıkmanın en anlamlı ifadelerinden biriydi.

Diğer taraftan cezaevlerindeki direnişlerle dayanışma amacıyla kitlelerin siyasal eylemliliğinin boyutlandığı Kürdistan'da Erzurum, Diyarbakır, Dersim başta olmak üzere birçok alanda açlık grevleri, yürüyüşler ve gösteriler gerçekleştirildi. Kitlelerin siyasal eylemliliği açısından Kasım ayı büyük atılımların kaydedildiği bir ay oldu.

ARGK'nin İnfaz Mangaları Faşist Cellatlara Aman Tanımıyor

İnsanlık Düşmanı "Kürt Kasabı" Faşist Turgut Demirkaya Ölümle Cezalandırıldı

● Serhed Eyaleti 20 Ağustos Gerilla Birliği tarafından bir intikam eylemi daha gerçekleştirildi. Gerilla birliğimizce 31.10.1988 tarihinde tutuklanan azılı faşist MİT ve kontr-gerilla timi elemanı Turgut Demirkaya, 1 Kasım gecesi ARGK infaz mangasınca ölümle cezalandırıldı. Aynı eylemde 6 takım avcı malzemesi, tüfek ve otomatik silahlara el konuldu

Serhed eyaleti düzeyinde sivil faşist örgütlenmenin beyinlerinden ve elebaşlarından Turgut Demirkaya adlı şahıs siciline işlediği insanlık dışı suçlarına göre ölüm cezasının yükümlüsüydü. Mücadelemizin gelişmesi ile birlikte bilinçli bir çabanın ürünü olarak Kürdistan halkına karşı işlediği suçlar kadar, Türk halkına karşı da suç işleyen Turgut Demirkaya, faşist Türk sömürgecilerinin halkımızın mücadelesine karşı izlediği başta şiddet olmak üzere tüm politikalarının gönüllü ve gözükara bir uygulayıcısıydı. 1970'li yıllardan bu yana MİT ile çalışan, son yıllarda ise kontrgerilla timleri ile hareket eden T. Demirkaya, azılı bir Kürt düşmanıdır.

Turgut Demirkaya, Serhed eyaletinin Iğdır-Aralık bölgesinde Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan genelinde gelişen mücadelemize karşı, mezhep ayrılıklarını, azınlıklar çelişkisini kullanma politikasının uzun yıllardır yetkin uygulayıcılığını yaptı. MİT'in bu azılı uşağı, 1978 olayları olarak da bilinen Kürt-Azeri çatışmalarının tezgahlanması ve uygulanmasında da rol almış, halkımızın yiğit evlatlarından yurtsever-devrimci Şahin Akar ve Köroğlu Keser'i bizzat katletmiştir. Aynı olayda birçok yurtsever insanın yaralanmasına, sömürgeciler tarafından yakalanarak zindanlara doldurulmalarına, birçok evin yakılıp-yıkılmasına, talan edilmesine kasten neden olmuştur. Sivil faşist örgütler tarafından en kanlı olaylarda vurucu güç olarak kullanılan bu şahıs, Nisan 1980'de devrimci-demokrat Mirza Akıncı'nın öldürülmesi ve yine 6 Temmuz 1980'de ilerici-işçi Mihal Tirgan'ın katledilmesi eylemine fiilen katılmış, öldürme olaylarını bizzat kendisi gerçekleştirmiştir. Kürdistan halkına ve onun mücadelesine karşı olduğu kadar, tüm devrimci-demokrat-ilerici kesimlere düşman olan bu unsur, sadist caniyane uygulamaları nedeniyle 1982 yılında MİT tarafından göstermelik olarak tutuklanmış, ardından cezaevine konularak sözümona idamla yargılanmıştı. Yaklaşık üç-dört yıl kaldığı değişik cezaevlerinde gerçekten MİT tarafından mücadelemize karşı kullanılmak amacıyla eğitilmiş, değişik çap ve içerikli özel eğitimlerden geçirilmiştir. Kürdistan'da özel harp dairesince yönetilen özel savaşın yetkin uygulayıcılarından biri haline getirildikten sonra salıverilen Turgut Demirkaya, bu tarihten itibaren mücadelemize karşı daha üst düzeylerde bir mücadelenin pratik yönlendiricisi ve uygulayıcısı olmuştur. Zorunlu askerlik yasasına rağmen, askere gönderilmeyen bu şahıs, salıverildikten sonra, eline geçen fırsatı iyice değerlendirmek amacıyla vakit geçirmeden mücadelemize karşı işlediği suçlara yenilerini eklemiştir. Geniş yurtsever-ilerici kesimler tarafından "Kürt kasabı" olarak tanınan bu şahıs, faşist çevresini gizlemek amacıyla ilk dönemlerde MİT elemanı düzeyinde perde arkası çalışırken, silahlı direniş mücadelemizin Serhed eyaletinde yaygın eylemlilik düzeyinde boyutlanması ile birlikte daha aktif rol oynayabilmek için bu kez de açık sahneye çıkmıştır.

Turgut Demirkaya direkt kontr-gerilla faaliyetleri içerisinde yer alarak kurtuluş birliklerimizin imhasını ve faaliyetlerin durdurulmasını amaçlamış, bu amaç doğrultusunda dizginsiz bir çaba içerisinde olmuştur. Girişilen geniş çaplı operasyonlardan, köy baskınlarına kadar direkt katılan ve aktif rol oynayan bu şahıs, sürekli bir biçimde kontr-gerilla timleri ile birlikte kurtuluş güçlerimizin izini sürmüştür. Bu konuda kendisini maskelemek ve daha etkin bir mücadele içerisinde bulunmak amacıyla, sayısız taktiğe başvurmuştur. Başvurdukları bir taktik de avcı kıyafeti giyerek, avcı pozisyonunda araziyi didik didik arama biçimindedir. Ancak başından beri kullandığı maskeler gibi, bu maske de kendisini gizlemesine yetmemiş ve 31 Ekim günü yer aldığı kontrgerilla timi ile birlikte yakayı ele vermiştir.

Bir pusu eylemi ile özel kontrgerilla timinin etrafını kuşatarak çembere alan 20 Ağustos Gerilla Birliğimiz, tim elemanlarının tümünü silahsızlandırdıktan sonra sicil tesbiti yapmış ve Turgut Demirkaya'yı tutuklamıştır. Gerilla birliğimiz kesin uyarı ve propaganda mahiyetli bir konuşmadan sonra kurtuluş güçlerimize karşı savaşmayacakları koşuluyla diğerlerini serbest bırakmış, üzerlerindeki teçhizata ve 6 adet av tüfeği dahil 5 adet mermi alan otomatik silahlara el konulmuştur.

Tutuklanarak alıkonulan şahıs, her ne kadar kendisini başka isimle tanıtmaya çalışıp kurtulmayı amaçlamışsa da daha sonra gerçek kimliğini itiraf ederek gerilla birliğimize teslim olmuştur. Turgut Demirkaya, halkımıza ve kurtuluş mücadelemize karşı işlediği suçlardan ötürü ölüme mahkum edilmiş; karar, infaz mangası tarafından 1 Kasım tarihinde yerine getirilmiştir.

Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesi, hiçbir güç ve çabanın engelleyemeyeceği ileri bir aşamaya gelmiştir. Devrim cephesindeki bu gelişme doğaldır ki, karşı-devrim cephesindeki saldırıları da azgınlaştıracaktır. Faşist, gerici saldırılar ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın, mücadelemizin boyutunu ortaya koyduğundan, baştan yenilgilidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi boyutlandıkça, Turgut Demirkaya benzeri Kürt kasaplarını da boğmaya yeminli ve azimlidir. Turgut Demirkaya'nın şahsında yargılanan bir şahıs değil, bir gerçekliktir. Bu, en başta da faşist Türk sömürgeciliğidir. Aynı konumda olmak, sadece tarihin çöp sepetine yollanmayı onaylamak demektir. Çünkü bu yolun en ilerleyen gücü faşist Türk sömürgecileridir. Hiç kimsenin gücü bu gerçekliği değiştirmeye yetmeyecektir.

Bu cezalandırma eylemi, halkımızın varlığına, ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun öncüsüne karşı girişilen suçların hesabını sorma, özelliğindedir. Aynı zamanda bir intikam eylemidir. İnsanlık düşmanı, işkenceci faşist cellat Esat Oktay Yıldıran'ın cezalandırılmasıyla yeni bir aşamaya ulaşan devrimci intikam hareketinin sürdürülmesidir. Kozluk'ta ihanet odağına vurulan darbe, Esat Oktay ve Turgut Demirkaya'nın cezalandırılması, intikam eylemlerimizin hızlanmasının göstergesidir. Ekim ayının son haftasında meydana gelen bu üç eylem, halkımıza karşı işlenen suçların cezasız kalmayacağını bir kez daha en açık biçimde gözler önüne sermiştir. Aynı günlerde sömürgeci-faşist güçlere vurulan darbelerle birlikte ele alındığında, devrimci intikam hareketimizin ileri boyutlara vardığı ve daha da gelişeceği kendiliğinden anlaşılır.

Evet, tarihte ve günümüzde halkımıza, öncüsüne karşı işlenen suçların hesabının sorulması yeni bir boyut kazanarak sürüyor. Bundan böyle hiçbir güç hesap vermekten kurtulamayacak, hak ettiği cezanın karşılığını görecektir.

—Halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacak, verilen hüküm er veya geç infaz edilecektir!

ONUR SAVAŞINI VERENLER KAZANDI

İnsanlıktan nasibini almamış, kapkara bir faşizmin zindanlarında her türlü insanca yaşam koşullarından mahrum bırakılarak, temiz bir havayı tenefüs etmeleri bile engellenen tutuklu devrimciler ve savaş esirlerinin ekim ayının ortalarında başlattığı açlık grevi isteklerin kabul edilmesi sonucu sonuçlandırıldı. 1 Ağustos Genelgesi'nin getirdiği yeni uygulamalar kaldırılırken, cezaevlerinin koşulları biraz yaşanılabilir bir ortama kavuşturuldu.

10 yıldır, PKK'li savaş esirleri ve devrimci tutuklular onurlu ve insanca bir yaşam uğruna, adeta dişediş bir mücadele yürütüyorlar. Bu mücadelede onlarca devrimci yaşamını yitirdi; yüzlercesi sakat kaldı. İnsanlığın tanıdığı en koyu vahşet ortamında yaşayan zindan direnişçilerinin, tüm insanca yaşam olanakları ortadan kaldırılmak istendi. 1 Ağustos Genelgesi'nin uygulamaya konulması ile birlikte daha önceki direnişlerle kazanılmış olan haklar gaspedilmeye çalışıldı. Açık görüş hakkı ve havalandırma süresini kısıtlamayı, TTE giydirmeyi, legal dergi ve gazetelerin cezaevlerine girmesini engellemeyi ve daha birçok uygulamayı getirmek isteyen 1 Ağustos Genelgesi'nin uygulamaya sokulması ile, cezaevlerinde yaygın direnişler gelişmeye başladı.

Yıllardır, cezaevi koşullarını insanca olanakların bulunduğu bir ortama kavuşturmak için kan-can veren savaş esirleri ve devrimci tutukluların bu uygulamalar karşısında sessiz kalmaları beklenemezdi. İnsanca yaşam uğruna elde edilen kazanımları korumak ve insanlık onurunu ayaklar altında çiğnetmemek için ölüm pahasına direnmekten başka seçenek de yoktu. Ya insanca yaşam koşulları yaratılıp, onurluca yaşanacak, ya da dayatılan teslimiyet ve ihanet kabullenilecekti. İşte, böylesi bir dönemeçte, her zaman tavırları, düşüncelerinden taviz vermek ve direniş temelinde bir yaşam olan PKK'li savaş esirleri ile insanlık onurlarını çiğnetmeyen ve direniş bayrağını yükseklerde tutan devrimci tutuklular, birinci seçeneğe yönelecekler ikircıksiz olarak. Kapkara faşizmin cezaevlerine tüm insanlık düşmanı yönüyle çökmesi demek olan 1 Ağustos Genelgesi sadece insanca yaşam koşullarını ortadan kaldırmıyor, devrimci tutsakları ideolojilerinden kopartarak, ihanet ve teslimiyete çekmeyi de amaçlıyordu.

1 Ağustos Genelgesi ile bilrikte dayatılmak istenen ihanet dalgasına karşı, cezaevlerinden yükselen direniş dalgası büyük bir hakimiyet kurarak bir kez daha oynanmak istenen oyunu boşa çıkardı.

Cezaevlerinde yaygın olarak gelişen direnişlere karşı, faşist rejimin en üst düzey temsilcileri yaptıkları açıklamalarda idamları gündemleştirecekleri tehditlerini savurdular. Direnişlerin başlaması ile birlikte, idamların gündemleştirilmesi faşist rejimin savaş esirlerine devrimci tutuklulara yönelik yeni bir saldırganlığının ifadesidir.

İnsanlığın bu şekilde hiçe sayılmasına karşılık ellerinde kullanabilecekleri tek silahları yaşamları olan savaş esirleri ve devrimci tutuklular, bu silahlarına çekinmeden sarıldılar. Yaşamlarını ortaya koyarak, insanca yaşam olanaklarına biraz da olsa kavuşmak için, kabul ettirilmek istenen her türlü teslimiyet ve ihanet dayatmasını geriletmeye yöneldiler. Bütün cezaevlerinde peşpeşe gelişen eylemler, bu ortamda ortaya çıktı. 20'ye yakın cezaevinde savaş esirleri ve devrimci tutuklular peşisıra açlık grevine başladılar. En uzun süreli açlık grevi olan Diyarbakır'daki eylemin 44. gününe girmesine kadar bekleyen ve hep karşısında eylemcilerin bozgununu hayal eden faşist rejim, en ufak bir girişimde bulunmadı. Faşist rejimin Başbakanı Özal, "Ölürlerse sorumluları karar verenlerdir" diyerek açıktan tehdit savurdu. Rejimin tüm insan haklarını hiçe sayan tutumu tutukluların kararlılığı karşısında yenildi ve, eylemlerin ciddi bir aşamaya vardığı ve her an ölümlerin beklendiği dönemde de sürdürülmekte oluşu nedeniyle, faşist rejim geri adım atmak zorunda kaldı.

Rejimin son ana kadar bekleyip birden tavır değiştirmesi, oynanan oyunun bir parçasıdır. Rejim bu tür dayatmalarla tutukluların kazandıkları hakları gaspetmek istiyor. Bu nedenle, karşısında kararlı bir direniş görünce geri adım atarak uygulamalarından vazgeçti.

Son direnişler bir kez daha gösterdi ki, direniş kazanmaktadır. Faşist rejimin saldırı ve komplolarına karşı çıkıldığında ve direniş kararlıca yürütüldüğünde başarı kazanılmakta ve oynanmak istenen oyunlar boşa çıkarılmaktadır. Bu bakımdan, direniş bayrağının hep yükseklerde olduğu cezaevleri, yine onur savaşını kazandılar.

Haklarımızı Gaspettirmeyeceğiz

Ayaktakiler (soldan sağa): Muzaffer Ayata, Rıza Altun, Mehdi Zana, Sabri Ok, Faysal Dunlayıcı, Ali Poyraz

Oturanlar (soldan sağa): Şükrü Göktaş, Baki Koluman, Metin Uluca, Galip Öğüt, Akif Özdemir

Geçmiş mücadele sürecinde yükseltilen direnişler ve zamandaş eylemlerle cezaevleri genelinde büyük oranda çözümlenen yaşamsal önemdeki sorunlar düşman tarafından nicedir yine gündemin baş konusu haline getirilmiş bulunuyor. Bu sorunlar dolayısıyla, özellikle bugün cezaevleri siyasi kimliği yok etmeyi amaç edinen ve insanlık onuruyla bağdaşmayan bildik eski politikaları hakim kılmak için yeni baskı ve işkencelerle karşı karşıyadırlar. 12 Eylül'ün gerçekleştirilişinin hemen ardından yürürlüğe koyulan sınırsız ve kuralsız vahşet ve işkence uygulamalarına yeniden hayat buldurulmaya çalışılmaktadır. Bunun en dolaysız kanıtı, Adalet Bakanlığı tarafından, başta özel tip cezaevleri olmak üzere, tüm cezaevlerine gönderilen "1 Ağustos Genelgesi"nde ifadesini bulmaktadır.

Daha önce size gönderdiğimiz yazıda bu Ağustos Genelgesi'nin tam metnini, bu genelge ile yapılmak istenenleri ve buna paralel olarak, bizlerin ne yapması gerektiği konularını uzunca belirtmiştik.

Aradan geçen zaman içinde genelgeye karşı cezaevlerinde ve kamuoyunda gelişen tepkiler sonucu öyle bir genelge ve uygulamalar olmadığına dair Bakanlığın yalanlamalarına rağmen, gündeme konulan pratik uygulamalar, faşist sömürgeciliğin tam bir sindirme ve kişiliksizleştirmeyi amaçlayan Ağustos Genelgesini hayata geçirmekte gördüğü hayati çıkarını ve ısrarlılığını açıktan göstermektedir. Genelge tek tek cezaevlerine uygulanmak istenmiş ve öncelikle buralarda sonuç alınmaya çalışılmıştı. Nitekim sırasıyla önce Urfa ve Antep E tipi ile özel tipte, ardından da Bursa özel tip cezaevlerinde yapılmak istenen hep bu oldu.

Bu cezaevlerinden özellikle Antep ve Bursa özel tiplerde genelge dayatımı, Bakanlık talimatlarıyla ve seçme polis, gardiyan ve asker sürüsünden oluşan özel ekipler tarafından yapılan baskı, işkence ve saldırılarla gerçekleştirildi. Basında toplu dayak olarak gündem bulan bu saldırılarda onlarcası komalık edilip, yüzlercesi yaralanmasına rağmen, tüm arkadaşlarımız ve devrimciler nice kayıp ve direnişler pahasına elde edilen değerler ve kazanılan haklardan en ufak bir taviz vermemek için sonuna kadar direnmekte kararlılar.

Nitekim bu direnişlerin boyutlanması paralelinde düşman da boş durmayarak bir yandan buralardaki direnişleri boşa çıkarmaya yöneliyor, öte yandan da yeni saldırılarla genelgeyi uygulama alanlarını genişletmeye çalışıyordu.

Bu bağlamdaki düşman faaliyetlerinin bir parçası olarak, aynı uygulama, en son burada, Eskişehir özel tip cezaevinde de yürürlüğe kondu.

Genelgenin cezaevine gelişinden itibaren, mektuplaşma, telefonla görüşme, içeriye yiyecek alımı gibi haklar ile görüş süresi kısıtlanmak istendi; gelen yeni kitap ve dergiler içeri verilmedi. Kazanılmış bu haklarda yapılmaya çalışılan her kısıtlamaya yönelik konulan duyarlı tavırlar karşısında, düşman bu tür hak gaspları uygulamalarını yürürlüğe koyamadı; ancak bunları dayatmaktan da vazgeçmedi.

Karşılıklı dayatma tavırlarıyla 1 Ağustos'tan bu yana gelen durum böyle seyredip, gittikçe gerginleşen bu ortam ve koşullarda bulunuyorken bugün, yani 13 Ekim 1988 günü uygulamaların gerçekleştirilmesi zeminini hazırlamak üzere bir saldırı operasyonu düzenlendi.

13 Ekim sabahı saat 10.00 sularında tüfekleri takılı, elektrikcoplu, kalaslı yüzlerce asker, çevik kuvvetten ve MİT'ten polis ve Eskişehir kapalı cezaevi gardiyanlarından devşirme özel operasyon ekibi, saldırı düzeni almış olarak koğuşlarımızın önüne dek gelip dikildiler ve sonra da koğuşlara girdiler. Tam bir cenge hazırlanmış olan bu saldırı birliğinin arama adı altında yaptığı, bir istila ve talan hareketi oldu. Bütün eşyalarımız; giysi, yiyecekler, tar û mar edildi, kullanılamaz hale getirildi; sağa-sola serpiştirilerek, yırtılarak, yerlere dökülerek ortalık çöplüğe çevrildi. Bu yılın Haziran ayındaki SAG (Süresiz Açlık Grevi) nin getirdiği kazanımlardan olan radyo-teyp ve kitap, dergi, defter gibi yazılı-basılı tüm eşyalar zorla alınıp götürüldü. Bunlara ek olarak, elbise askısından iğne ipliğe ve özel fotoğraf albümlerine varana dek alınmadık hiçbir şey bırakılmadı.

Bu operasyon henüz bitmemişken, durumdan yararlanarak idare, tüm bu yapılanlara ek bir tarzda, havalandırma süresinde de kısıtlamaya yöneliyor, böylece uzun süredir uygulamaya çalıştığı gaspları, mektuplaşmadan kitap, dergi ve yiyecek alımına; radyo, teypten bloklarası misafirliğe; görüşten havalandırmaya dek genişletiyordu.

Seçme özel ekibin tam bir savaşa gidermişcesine (sayı, silah, araç ve gereçce) donanımı ve operasyonun gerçekleştirilme biçimi, arama adlı bu saldırının, ucu açıktan (süngüler ve taramalarla) katliama dek vardırılacak olan bir provokasyon saldırısı olarak tezgahlandığını net bir şekilde göstermekteydi. Bu saldırıyla göze alınan toplu katliamdan ziyade, esas olarak A'dan Z'ye Ağustos Genelgesi'nin baskı ve işkencelerle kabul ettirilmesi temel alınıyordu.

Gelinen bu noktada, Ağustos Genelgesi hemen tümüyle yürürlüğe konuyor; bu nedenle, öncelikle de haklarımız tamamıyla gaspediliyordu. Uzun yıllar süren ve nice kayıplar pahasına kazanılan haklar ve değerlerimize vurulan darbeye karşı sessiz kalınamazdı. Hakları ve değerlerimizi korumak, gasp ve kısıtlamalarla ardından gelecek olan teslimiyet ve ihanet dayatmalarına karşı, bugünkü durumda acilen eylemsel tavır takınmak kaçınılmaz oldu. 16 Ekim 1988 (pazartesi)'nden itibaren başlatılıp yükseltceğimiz süresiz açlık eylemimizle Ağustos Genelgesi'ni uygulamadan kaldırtmayı hedefleyeceğiz.

Bu hedefe ulaşmak için, koşullar gerektirdiğinde eylem ölüm orucuna dönüşerek boyutlandırılaracak, böyle bir kararlılıkla ciddi ve zorlu olan bu eylemle sonuç almaya çalışarak günün ve sorumlu devrimciliğin gerekleri yerine getirilecektir. Kalabalık bir arkadaş grubuyla başlatılacak olan SAG, ileriki günlerde 2. ve 3. postalarla takviye edilecek ve eylemsel direnişin daha da boyutlanması halinde ölüm orucu düzeyinde ve sonuç alınana dek sürdürülecektir.

Sizlerin de dışarıda üzerinize düşeni yapacağınıza, kamuoyu ve Diyarbakır vd. cezaevlerini aynı hedefler doğrultusunda harekete geçirerek eylemimize destek sağlama görevinizin gereklerini yerine getireceğinize olan inancımız tamdır.

Şimdilik içten selam ve sevgilerimizi iletiyor, başarılar diliyoruz.

Rıza ALTUN
Eskişehir Özel Tip Cezaevi
14 Ekim 1988

Ve Kıvılcım Bozkırları Tutuşturdu

Her Yerde Eylem, Gösteri, Açlık Grevleri... Toplum Ayakta!

Türkiye ve Kürdistan'da cezaevlerindeki açlık grevleriyle dayanışma amacı ile gerçekleştirilen dayanışma eylemleri, kıvılcımın bozkırı tutuşturması gibi bir kentten diğer bir kente sıçrayarak yaygınlaştı. Tutuklu aile ve yakınlarının yanısıra; öğrenciler, işçiler, aydınlar, sanatçılar ve diğer kesimlerden binlerce kişi destek eylemleri gerçekleştirdi.

Cezaevleri direnişlerinin ateşlediği bir bomba gibi patlayan kitle eylemliliği, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ardından ilk kez bu derecede yaygınlaştı. Kitleler, cezaevi direnişinin etrafında geniş bir protesto hareketine giriştiler.

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi Türkiye'yi de etkilemiş, kitleleri daha cesaretli çıkışlara yöneltmiştir. Cezaevlerinde yükselen geniş boyutlu direniş, adeta bir kamçı olmuş ve harekete geçirmiştir. Cezaevlerine bağlı olarak, hemen hemen her şehirde birden artış gösteren öğrenci, işçi eylemleri, bu gelişmelerin sonucu olarak böylesine bir yaygınlığa ulaşmıştır.

Eylemlere katılımın sayısal olarak çokluğu ve birçok alanda gerçekleşmiş olması, kitle eylemliliğinin önümüzdeki dönemde daha da yükseleceğine bir kanıtdır. Kitleler, yaratılmak istenen pasifikasyon çeperini kırmaya ve cesaretli çıkışlarda bulunmaya bir kez başladılar, bu peşinden yeni eylemlilikleri de getirecektir. Bu bakımdan cezaevleri ile dayanışma amaçlı olarak gerçekleştirilen eylemler, kitleler açısından bir deney okulu da oldu. Bu deneyler yeni eylemlilikleri de peşisıra getirecektir.

Uzun bir dönem süren sessizlik ardından, kitlelerin cezaevlerinde çakan bir kıvılcımla, isyan ateşini tutuşturup ayağa kalkması; tutuşan bozkırın önlenemeyen yangını gibi, daha geniş isyanlara hazır olduğunu da göstermektedir. Ve bir kez bozkır tutuştu... Bu yangını, rejimin ne polisi, ne ordusu ve ne de siyasal kurumları söndürebilir.

Kitleler, eylemler boyunca, hep polisle karşı karşıya gelmiş, çoğunluğu tutuklanmış, gözaltında işkence görmüş, ama her seferinde de fırsat buldukça eylemlerini çeşitli biçimlerde sürdürmüşlerdir. Polisin tüm önlemleri, bu direnişlerin selini önleyemedi.

SHP'nin birçok il yönetimi ile genel merkez yönetimi de açlık grevlerini destekleme eylemlerini sabote etmek için adeta polis ile yarıştılar. Ama bu sahtekarların da yüzlerine, halklarımızın kararlı tokatı indi ve maskelerini düşürdü.

Engellerin de önleyemediği bu direnişlerde, kitlenin gösterdiği kararlılık alkışlanır düzeydeydi. Kitlelerin mücadelesi, sadece cezaevlerindeki tutuklu devrimcilerin yaşamlarını kurtarmak için değildi. İnsanca bir yaşamı her alanda sağlamaya yönelikti.

Cezaevi direnişleri, ilk günden son güne kadar kitlelerin sunduğu bu aktif desteğin de katkısı ile başarıya ulaştı. İşte bu, kıvılcımın gücüydü...

İnsan Hakları Derneği, Tabipler Birliği, Ankara Barosu, Barolar Birliği, Nükleer Savaşa Karşı Hekimler Birliği yetkilileri Ankara Merkez Kapalı Cezaevine, 18 Kasım'da giderek tutukluların durumunu görüştüler. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi savcısının, açlık grevinde bulunan 71 tutuklunun sorunlarına çözüm bulmasını istediler.

Yine aynı gün, Ankara Barosu avukatları Ankara Barosu önünde bir basın toplantısı düzenlediler. Avukatlar, toplantıda Özal'a gönderdikleri "açık mektubu" okudular. Mektupta 1 Ağustos Genelgesi ile birlikte giderek kötüleşen cezaevi koşullarına dikkat çekilerek, basın ve demokratik kuruluşların soruna daha fazla ilgi duymalarını istediler. Avukatlar mektuplarında, cezaevlerinde meydana gelecek ölüm olaylarından Adalet Bakanlığının sorumlu olacağını açıklıyorlar.

Sosyalist Parti de cezaevlerinde süren açlık grevlerine destek amaçlı olarak, açlık grevleri başlattı. 18 Kasım'da başlayan açlık grevlerine. Adana, İstanbul, Ankara, İzmir ve İçel il örgütleri katıldı. Sosyalist Parti, açlık grevlerinin sürmesi ve isteklerinin kabul edilmemesi durumunda, kendilerinin başlattığı açlık grevlerinin yaygınlaşacağını da açıkladı.

Zeytinburnu'nda aralarında Halkevleri Başkanı Ahmet Yıldız'ın da bulunduğu bir grup, üç günlük açlık grevi yaptı.

Bir grup sanatçı ve yazar, cezaevlerinde süren açlık grevleriyle dayanışma içerisinde olduklarını ifade etmek için, Bilsak'ta 22 Kasım'da açlık grevi yaptılar.

Bilsak'ta düzenlenen basın toplantısında konuşan yazar Yaşar Kemal, 2000 insanın açlık grevinde bulunduğu cezaevlerine karşı toplumun tepkisiz kalmamasını istedi. Toplantıda konuşan Prof. Bahri Savcı, Tarık Akan, Zülfü Livaneli, Erdal Öz, Murat Belge, Arif Damar, Emil Galip Sandalcı, Ertuğrul Kürkçü, Nevzat Çelik, Leman Fırtına, Sungur Savran ve Grup Yorum elemanları da açlık grevlerinin isteklerinin kabul edilmesini istediler. Toplantıda cezaevlerinin şu anki durumu Hitler'in Temerküz kamplarına benzetildi.

Adana SHP' il binasında tutuklu ailesi ve yakınlarından 45 kişilik bir grup 2 gün süren açlık grevi yaptı. SHP Adana il örgütü açlık grevine ilgisiz kalırken, Osmaniye ve İskenderun ilçe örgütleri desteklerini açıklayarak, 1 Ağustos Genelgesinin kaldırılmasını istediler.

Buca Cezaevinde yakını bulunan aileler, İzmir İnsan Hakları Derneğinde açlık grevi yaptılar.

Ankara Halkevi'nde 18 kişinin katıldığı açlık grevi 22 Kasım'a kadar sürdü. Açlık grevinin sonuçlandırılmasına ilişkin olarak yapılan açıklamada şöyle denildi: "Açlık grevine başlarken, iktidarı zorlayacak daha etkin bir girişim bulununcaya kadar sürdürmek kararı almıştık. Böylesi bir oluşumu gördük. Tüm enerjimizi bu etkinliğe seferber etmek amacıyla açlık grevini bırakıyoruz."

Ankara'da Yeni Çözüm Dergisi'nin bürosunda açlık grevi başlatıldı. Açlık grevinin 8. gününü doldurduğu 22 Kasım'da bir basın toplantısı düzenlendi.

SHP Erzurum il binasında 21 Kasım'da 16 yöneticinin katıldığı açlık grevi başlatıldı. Açlık grevinin 2. günü merkez ilçe başkanı ile Karayazı ilçe başkanı eylemi bırakırken, 14 yönetici eylemi 3. güne kadar devam ettirdi.

Karadeniz Ereğli'sinde görev yapan 15 avukat, Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın "avukat" ve "hukukçu" sıfatlarının kaldırılması için Uşak Barosuna ve Türkiye Barolar Birliğine bir dilekçe ile başvurdular.

22 Kasım günü İstanbul'un birçok okulunda öğrenciler, "1 Ağustos Genelgesi"ni protesto etmek ve cezaevi direnişleri ile dayanışmalarını göstermek için yemek boykotu ve yürüyüş yaptılar.

İstanbul Üniversitesi'nden 200 öğrenci ile 200 kadar hemşire Adalet Bakanına protesto telgrafları gönderdiler.

Marmara Üniversitesi Fikirtepe Kampusunda 100 kadar öğrenci, yemek boykotu yaptılar. Boykotun ardından yürüyüşe geçen öğrenciler, çeşitli sloganlar attılar. Ayrıca İTÜ Ayazağa Kampusu ile Yıldız Üniversitesinde de benzeri bir eylem gerçekleştirildi.

Anadolu Kültür Araştırma, Yaygınlaştırma Derneği ve Kartal-Samandıra Kültür Derneği, 10 Kasım'da süresiz açlık grevi başlattı. Açlık grevinin 12. günde durumları ağırlaşan 3 eylemci hastaneye kaldırıldı. Hastaneye kaldırılan eylemciler, daha sonra polis tarafından gözal-

Açlık Grevine Katılan Cezaevleri

Diyarbakır: 15 Ekim'de başlayan açlık grevi eylemi 44. gününde sona erdi. Eyleme sonuna kadar 166 devrimci tutuklu katıldı.

Eskişehir: 17 Ekim'de başlayan açlık grevi eylemi 36. gününde sonuçlandı. Açlık grevine 331 devrimci tutuklu katıldı.

Adana: 1 Kasım'da başlayan açlık grevine 28 devrimci tutuklu katıldı. Mahmut Emgili, Ahmet Kaygısız, Yaşar Yaşar, H. Ali Bolat, Salih Burcu, Abuzer Aslan, Rıza Bilgiç, Halil Kırık ve İsmail Türker'in durumu ağırlaştı.

Ergani: 18 Kasım'da başlatılan açlık grevine 17 devrimci katıldı.

Ceyhan: 2 Kasım'da başlayan açlık grevine 150 devrimci katıldı. Mustafa Karasu, İzzet Baykal ve Zeynel Orduzu'nun durumu ağırlaştı.

Gaziantep: Özel Tip Cezaevinde 198 devrimcinin katıldığı açlık grevi eylemi 6 Kasım'da başladı. Eskişehir cezaevinden Antep cezaevine açlık grevindeyken sevkedilen Rıza Altun, Sabri Ok ve Davut Utkun'un da aralarında bulunduğu 14 PKK'li savaş esiri eylemlerini burada da sürdürdüler.

Malatya: 143 devrimcinin 10 Kasım'da başladığı açlık grevi 26 Kasım'da sonuçlandı. 27 Kasım'da 28 devrimci yeniden açlık grevine başladı.

Nazilli: 23 Kasım'da başlayan ikinci açlık grevine 40 devrimci katıldı ve 30 Kasım'da sona erdi.

Buca: 10 Kasım'da 4 devrimcinin başlattığı açlık grevine, 25 Kasım'da destek eyleminde tutuklanan 26 öğrenci ve tutuklu yakını da katıldı. Açlık grevi 30 Kasım'da sonuçlandı.

Erzincan: 16 Kasım'da 49 devrimcinin başlattığı açlık grevi, 28 Kasım akşamı sona erdirildi.

Ankara: 10 Kasım'da başlayan açlık grevine 11'i bayan 93 devrimci katıldı. Mamak cezaevinde 65 devrimci 5 gün süreli açlık grevi yaptı.

İstanbul: Bayrampaşa ve Metris'te açlık grevi yapıldı. Bayrampaşa'da PKK'li savaş esirlerinin başlattığı açlık grevi, sonradan ölüm orucuna dönüştü. Metris'te de 15 devrimci açlık grevine katıldı.

Çanakkale: 12 Kasım'da başlayan açlık grevine 271 devrimci katıldı. 18. gününde 31 devrimci daha katıldı.

Sinop: Açlık grevine devrimci tutukluların tamamı katıldı.

Maraş: E Tipi Cezaevinde, idama mahkum 4 PKK'li savaş esirinin başlattığı açlık grevi 15 Kasım'da başladı.

Kayseri: 5 devrimcinin başlattığı açlık grevi 18 Kasım'da başladı.

Amasya: Başlatılan açlık grevine 40 devrimci katıldı.

Mudanya: Açlık grevine 1 devrimci katıldı.

tına alındı.

Ayrımcılığa Karşı Kadın Derneği ve Sosyalist-Feminist Kaktüs Dergisi yaptıkları ortak açıklamada açlık grevleri ile dayanışma içerisinde olduklarını belirttiler. Yapılan açıklamada "Herkesin gözleri önünde kendini yakmaya çalışan bir kadının bile etkili olmadığı böylesi bir duyarsızlığın hiçbir hukuki ve insani açıklaması olamaz" denildi.

23 Kasım günü, İstanbul Adliyesi önünde Sakatlar Derneği üyesi 6 sakat gösteri düzenlediler ve açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

Cezaevindeki insanların sakat kalmasını istemediklerini açıklayan Ali Rıza Kayın, Mehmet Kement, Hüseyin Eroğlu, Mahmut Bayar, Haydar Bayrak ve Arzu Kaçar koltuk değnekleri ve tekerlekli sandalyelerle adliye binasının önüne geldiler. Bina önüne çelenk koyan eylemcilerle polis arasında tartışma çıktı. Polis daha sonra 6 sakatı 6 saat süre ile gözaltına aldı. Sakatlar bu durumu kınadıklarını açıkladılar.

Aynı gün Bayrampaşa Cezaevi önüne gelen 25 kişilik tutuklu yakını ve ailesi bir gösteri düzenledi. Aynı zamanda TAYAD üyesi de olan aileler, açlık grevlerinde ölüm olursa sorumlularının Adalet Bakanı ile Başbakan olacağını açıkladılar.

Polis bir kez daha burda da hünerlerini gösterdi. TAYAD üyesi 3 kişiyi gösteri bitiminde gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan ikisinin ismi öğrenilebildi. Gözaltına alınanlardan ikisinin Söngül Doğan ile Hülya Efegil olduğu açıklandı.

23 Kasım'da Unkapanı'nda 100 kışı protesto gösterisi yaptı. Caddeye toplanan göstericiler, bir müddet trafiği tıkarken, yere döktükleri mazotu da yaktılar. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecektir" sloganlarını atan eylemciler daha sonra dağıldılar.

Yine, aynı gün İstanbul'un Merter semtinde ve Keresteciler sitesinde, cezaevlerindeki işkenceleri protesto eden iki bombalı pankart asıldı.

Demokrasi Mücadelesinde Kadın Derneği (DEMKAD) üyesi 10 kişi Cağaloğlu'nda bir gösteri eylemi düzenledi. Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın bir portresini de yakan eylemciler "1 Ağustos Genelgesi kaldırılsın" yazısının üzerinde bulunduğu bir pankartı da astılar.

İzmir'de gösteri düzenleyen tutuklu yakınları ve öğrencilerden oluşan 30 kişilik grup gözaltına alındı.

2500 imzalı bir dilekçeyi Adalet Bakanına postalamak için merkez cezaevi önüne gelen bir grup, burda bir de gösteri düzenledi. 1 Ağustos Genelgesini yırtarak protestolarını dile getiren göstericiler, polis tarafından gözaltına alındılar.

İzmir İnsan Hakları Derneği şubesinde 12 tutuklu yakını 17 Kasım'da açlık grevine başladı.

23 Kasım günü Çukurova Üniversitesine bağlı fakültelerde okuyan 150 kişilik öğrenci grubu, protesto eylemi yaptı. 1 Ağustos Genelgesini kınayan öğrenciler, Adana-Gazipaşa Bulvarı'nda korsan miting düzenlediler. Yüz metre kadar yürüyen öğrencilere polis müdahale etti. Öğrenciler mitingte "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecektir", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını attılar.

Aynı gün, Fırat Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde okuyan 20 öğrenci cezaevlerindeki eylemlerle dayanışma içerisinde olduklarını bildiren ve Adalet Bakanının tutumunu kınayan bir telgrafı bakanlığa gönderdiler. Postaneden çıkarken polis tarafından kimlikleri alınan öğrencilerden 5'i de gözaltına alındı.

Antep'te 3'ü kadın 5 tutuklu yakını SHP binasında 23 Kasım günü süresiz açlık grevine başladı. Eylemin 2. gününde 4 kişi daha açlık grevine katıldı. SHP il yöneticilerinin olumsuz tutumuna ve kendilerini binadan çıkaracaklarını açıklamalarına rağmen, açlık grevi eylemcileri çıkmamakta kararlı olduklarını açıkladılar.

Bursa Uludağ Üniversitesi'nde okuyan 7 öğrenci aynı gün SHP Bursa il binasında açlık grevine başladı.

Antalya SHP il binasında açlık grevi yapmak isteyen 8 gence, parti yöneticileri izin vermediler ve kapılarını kapattılar. Bunun üzerine gençler, SHP'yi ve bakanlığı protesto eden sloganlar attılar.

Mersin SHP il binasında, çeşitli cezaevlerinde yakınları bulunan 21 kişi açlık grevine 23 Kasım günü başladı. Açlık grevine başlayanların 4'ü kadın. Açlık grevinin 2. günü SHP il yöneticileri ile tartışan eylemciler parti binasından ayrıldılar.

Tunceli İnsan Hakları Derneği Şube Başkanı Ali Özer ile yönetim kurulu üyesi Hasan Demir 22 Kasım günü açlık grevine başladılar. Bir gün sonra eski CHP Belediye Başkanı Süleyman Kırmızıtaş da açlık grevine katıldı. Açlık grevi 10. gününde sonuçlandırıldı.

Nazilli E Tipi Cezaevi önünde bir grup tutuklu yakını ve ailesi protesto gösterisi düzenledi. Gösteri düzenleyen tutuklu yakını ve ailelerinden 9 kişi gözaltına alındı. Daha sonra bu kişiler de serbest bırakıldı.

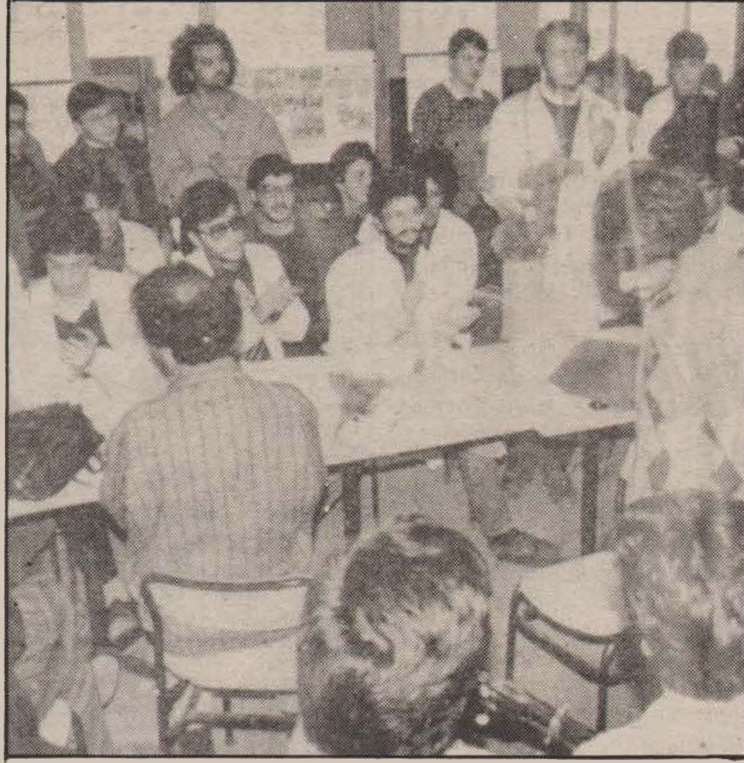
Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde açlık grevlerini desteklemek amacı ile yemek boykotu yapıldı.

23 Kasım günü yüzlerce öğrenci yemekhaneye girerek öğlen yemeklerini aldılar. Daha sonra öğrenciler yemeklerini tuzlayarak yemediler. Bu arada bir öğrenci de konuşma yaptı. Öğrencinin konuşması alkış ve sloganlarla desteklendi. Boykotun üzerinden yarım saat geçtikten sonra, 2 öğrenci polis tarafından gözaltına alındı.

Ankara Kızılırmak Sokak'ta, iki kişi korsan gösteri düzenledi. Yolu trafiğe kapatan eylemciler, havaya da 4 el ateş ettiler. Eylem esnasında çevrede yerleştirilmiş olan varilleri de ateşe verdiler. Eylemciler, daha sonra olay yerinden ayrıldılar.

Petrol-İş Genel Başkanı Yener Kaya, Banks Genel Başkanı Meral Ekim, BASS Genel Başkanı Tamer Sonalp, Tümtis Genel Başkan vekili Yurdal Şenol, Gıda-İş Genel Başkanı Mehmet Sümbül, Demokratik Tekstil-İş Genel Başkanı Sılıca Ören ve Lastpetkim-İş Genel Başkanı Vahdettin Karabay adlı sendikacılar cezaevlerinde süren açlık grevleri ile ilgili olarak bir basın toplantısı düzenlediler. İstanbul Tabip Odasında düzenlenen basın toplantısında sendikacılar, açlık grevlerine karşı hükümetin takındığı duyarsız tutumu eleştirdiler.

İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi giriş salonunda 50 kadar öğrenci 2 günlük açlık grevi yaptı. Öğrenciler, 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılmasını istediler.

24 Kasım akşamı, Söğütlüçeşme'den Kadıköy'e yürümek isteyen 500 kişilik grubun önü polis tarafından Altıyol'da kesildi. Göstericiler yürüyüş boyunca "Cezaevlerindeki Baskılara Son", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını attılar. Ayrıca, göstericiler "Faşizme Ölüm, Siyasi Tutsaklara Hürriyet" ve "Yaşasın Devrimci Tutsakların Onurlu Direnişi" gibi pankartlar da taşıyorlardı.

Çanakkale'de cezaevlerindeki açlık grevleri ile dayanışma amacı ile açlık grevine başlayan ve tek tip elbise giydirilmiş bir maketi yakan 30 öğrenciden 10'u tutuklandı. Cezaevlerine gönderilen 10 öğrencinin açlık grevini burda da sürdürdükleri bildiriliyor.

Edirne-Trakya Üniversitesi'nde okuyan 150 öğrenci SHP il binasında açlık grevi başlatmak istediler. SHP il yöneticileri, bu eyleme izin vermeyeceklerini açıkladılar. Bunun üzerine 42 öğrenci açlık grevi yapacağını açıkladı. SHP yöneticileri öğrencileri bu kez polis çağırmakla tehdit ederek eyleme son vermelerini istediler. Öğrenciler SHP yöneticilerinin tutumunu protesto ettiler. Verilen sürenin dolması üzerine polis 42 öğrenciyi gözaltına aldı. Öğrenciler gözaltında da açlık grevini sürdürdüler. Arkadaşlarının polisce gözaltına alınmasını protesto eden 40 kadar öğrenci, SHP il binasına geldi. Yöneticilerle görüşen öğrenciler SHP yöneticilerinin tutumunu protesto ettiler. Aralarından 5 kişiyi oturma eylemi yapmak için seçen öğrenciler, bu eylemlerinin, arkadaşları serbest bırakılana kadar süreceğini açıkladılar.

Konya SHP il binasında açlık grevi yapan 8 kişilik grup, il yönetiminin isteği üzerine polis tarafından binanın dışına çıkarıldı.

Uludağ Üniversitesi öğrencisi 6 kişinin Bursa SHP il binasında başlattığı açlık grevi 3. gününde, Yeni Çözüm Dergisinin bürosuna taşındı. Grevciler, eylemlerini burda sürdürüyorlar.

25 Kasım günü, Kadıköy konservatuvarı ve Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri yemek boykotu yaparak cezaevleri ile dayanışmalarını açıkladılar.

İzmir 9 Eylül ve Ege Üniversitelerine bağlı fakültelerde okuyan öğrenciler ve işçilerden oluşan 200 kişilik bir topluluk açlık grevleri ile dayanışma amaçlı olarak açlık grevlerine başladılar.

Burdur Eğitim Yüksekokulu öğrencileri, 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto etmek için yemek boykotu yaptılar.

Kayseri-Yeşilhisar SHP ilçe Başkanı ve İnsan Hakları Derneği Kayseri şubesi yönetim kurulu üyeleri, Kayseri Cezaevindeki açlık grevi ile dayanışma amacı ile maddi yardım ve imza kampanyası açtılar.

Konya SHP il binasında açlık grevi yapan 13'ü öğrenci 14 kişi, parti yöneticilerinin polis çağırması üzerine binadan çıkarılarak göz altına alındılar. Bunlardan 12'si daha sonra tutuklandı.

Uşak'ta 4 kişi işyerlerinde 26 Kasım günü açlık grevine başladılar. Eylemciler 1 Ağustos Genelgesi'ni Uşak milletvekili olan Adalet Bakanı M. Topaç'a göndereceklerini açıkladılar.

İstanbul'da 15 mimar-mühendis 2 günlük açlık grevi yaptı. 26 Kasım'da başlayan açlık grevi 27 Kasım saat 17.00'de sona erdi.

28 Kasım günü, Adana'da 30 kişilik bir öğrenci grubu Obalar caddesinde korsan miting düzenledi. Mitingde "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Kahrolsun Faşizm", "Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

28 Kasım günü Kocaeli İnsan Hakları Derneği şubesinde 17 kişi 3 günlük bir açlık grevi eylemi başlattı.

Sivas'ta 26 Kasım'da 3 tutuklu yakını açlık grevine başladı. Açlık grevine 28 Kasım günü yeni açılan İHD şube başkanı ile 6 kişi daha katıldı.

25 Kasım'da Sosyalist Parti ilçe örgütünde 9 kişi ile başlayan açlık grevine 4. ve 5. gününden sonra yeni katılımlar oldu. Açlık grevi eylemine dönüşümlü olarak SP, DSP'li yöneticilerle Özdemir-İş, Otomobil-İş, Kristal-İş sendikalarının şube yöneticileri, Demokrat Gebze ile Gebze Uyanış gazetesi temsilcileri de katıldılar.

İstanbul'da İETT Anadolu-1 Garajı çalışanlarından bir grup işçi, cezaevlerindeki açlık grevleriyle dayanışma amacı ile 28 Kasım'da 1 günlük açlık grevi yaptı. Aynı gün Kurbağalıdere Havagazı fabrikası çalışanları da öğle yemeğini boykot ederek, desteklerini dile getirdiler.

28 Kasım günü, Nusaybin'de 200 kişilik bir grup Adalet Bakanlığına telgraf çekerek, 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılmasını istediler. Aynı grup SHP ilçe binasına giderek, SHP'nin açlık grevleri karşısında takındığı tutumu kınadıklarını yöneticilere bildirdiler.

İÜ Çapa Tıp ve Dişhekimliği Fakültesinde okuyan 40 kadar öğrenci 29 Kasım'da cezaevlerindeki açlık grevleriyle dayanışma amacı ile, okul kantininde süresiz açlık grevine başladılar.

Samsun'da da İHD şubesinde 50 kadar öğrenci ve genç 29 Kasım'da açlık grevine başladı.

Yine, aynı gün Gaziantep Üniversitesi öğrencilerinden 150 kişilik grup öğle yemeğini almayarak boykot etti. Öğrenciler, açlık greviyle dayanışma içerisinde olduklarını açıkladılar.

SHP Diyarbakır il binasında 31 Ekim tarihinde tutuklu aile ve yakınlarının başlattığı açlık grevi, Diyarbakır Cezaevindeki açlık grevinin sona ermesi ile sonuçlandırıldı.

Açlık grevine katılımlarla sayının giderek arttığı ve en uzun süreli açlık grevi olan Diyarbakır SHP binasındaki eyleme çeşitli kuruluşlar da desteklerini sundular. 211 tutuklu yakını, ailesi ve öğrencinin sürdürdüğü açlık grevinin 29. gününde Sultan Yavuz ile Saliha Şener sürekli baygınlık geçirmeye başladılar. Hiçbir tedaviyi kabul etmeyen her iki ana da açlık grevini bitene kadar sürdürdüler.

Daha önce de Sabriye Süzer, Hanife Takır ve Saliha Şener rahatsızlık geçirmiş, ancak eylemlerine devam etmişlerdi. Açlık grevinin 30. gününde Hanife Takır yürüme zorluğu çekerken, Sultan Aslan ile Saliha Şener'in sağlık durumları daha da ağırlaştı.

Diyarbakır SHP il binasındaki açlık grevine SHP Silvan, Ergani ilçe başkanları ile yönetim kurulu üyeleri, Silvan Tek-Gıda-İş sendikası şube başkanı ve 19 sendika üyesi de katıldı.

İHD İstanbul şubesi tarafından 27 Kasım'da "Yaşam Hakkına Saygı Mitingi" düzenlendi. Mitinge çeşitli demokratik kuruluşlar, öğrenciler, işçiler ve tutuklu yakınları katıldı.

Mitingde, İHD İstanbul şubesi adına Murat Çelikkan konuşurken, İHD Genel Sekreteri Akın Birdal'da ayrıca bir konuşma yaptı. Akın Birdal konuşmasında 12 Eylül'le birlikte Türkiye'nin bir cezaevine dönüştürüldüğüne değindikten sonra, 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılmasını ve Adalet Bakanının istifa etmesini istedi. Diğer konuşmacılar da cezaevleriyle dayanışmalarını dile getirerek, uygulamalara son verilmesini istediler.

Mitingde, eski TİP ve SP Genel Başkanlarından M. Ali Aybar, Yazar Yaşar Kemal, TAYAD Genel Başkanı Mustafa Eryüksek, SHP İstanbul il başkanı Ercan Karakaş da birer konuşma yaptılar.

Deniz Türkali'nin şarkılarla katıldığı mitingde, tutuklu annesi Memnur Keleş ise uygulamaları anlattı. Tutuklu annesi, bütün sorumluluk sahibi insanları cezaevlerindeki açlık grevleri ile dayanışmaya çağırdı. Son olarak kürsüye İstanbul Barosu yönetim kurulu üyelerinden M. Rahmi Kadıoğlu geldi. Kadıoğulu da konuşmasında cezaevleri ile dayanışmasını dile getirdi.

Zindan Direnişçilerinin Onurlu Mücadelesine Cevap Veren Kürdistanlı Yurtseverler Yoğun Bir Eylemlilik Sürecini Yaşadılar

Bern açlık grevine katılan eylemciler...

Baştarafı 1. sayfada

re'nin Bern kentinde açlık grevinde bulunan yurtseverlere yönelik gerçekleşti.

İsviçre'nin Bern kentinde 20 yurtseverin katılımıyla 1 Kasım tarihinde başlayan açlık grevi eylemine, 5 Kasım 1988 tarihinde silahlı bir baskın düzenlendi. Baskın eylemini organize eden Bern Türk Konsolosluğu, bazı ajan ve piyonları eliyle bir katliam gerçekleştirmek istedi. Gerçekleştirilmek istenen katliam, çoğunluğunu tutuklu yakınlarının oluşturduğu açlık grevindeki yurtseverler tarafından son anda farkedilerek boşa çıkarıldı. Saldırıyı, çok sayıda İsviçreli demokrat ve bir gazete muhabiri de dayanışma desteklerini sunmak amacıyla eylemci yurtseverlerle görüştükleri esnada yaşamışlardır.

Bern'de gerçekleşen ve iki haftadan fazla süren açlık grevi, İsviçreli demokrat ve ilerici çevrelerin yoğun ilgisini görmüştür. Türk Konsolosluğu tarafından düzenlenen saldırı ise, nefretle kınanmıştır.

Bern açlık grevine yönelik Türk Konsolosluğu tarafından düzenlenen silahlı saldırı, **Kürdistan'da Şehit, Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği** tarafından bir bildiri yayınlanarak kamuoyuna duyuruldu.

"Kamuoyuna Açıklama" başlığıyla yayınlanan bildiride, saldırının biçimi ve amacı hakkında kısaca şu görüşlere yer veriliyor: *"5.11.1988 tarihinde, saat 16.00'da açlık grevine düzenlenen silahlı baskın, örgütlü ve planlıdır. Saldırgan, dikkatleri çekmemek için yanına aldığı İsviçreli bir bayan ile binanın içine girmiş, diğer saldırganlar binanın çevresinde konumlanmışlardır. 7.65 çapındaki tabanca ile açlık grevindeki tutuklu yakınlarına ateş etmesine rağmen, isabet ettiremeyen saldırgan, panik içinde pencereden atlayarak diğer saldırganlarla birlikte kaçmıştır.*

Silahı sıkan şahıs Bern Türk Başkonsolosluğu ile sıkı ilişki içinde olan ve İsviçre polisi ile de sıkı ilişkilerini sürdüren biridir. Bu şahıs, uzun dönemden beri ilticacı Kürtleri silahla tehdit ederek, Türk Konsolosluğunun verdiği görev gereği üzerlerinde ifade veren TC'nin azılı ajanıdır. Daha önce Bern Başkonsolosu kontr-gerilla uzmanı olan Haydar Saltık tarafından oluşturulan bir grup çete, bugün ortaklıkta TKEP-Birlik adıyla dolaşmakta, konsolosluğun emirleri doğrultusunda sağa-sola saldırmaktadırlar.

Biz tutuklu yakınları, bu tür saldırılarla ne ilk, ne de son olarak karşılaşıyoruz. Türk Konsolosluğunun üzerimize saldırttığı bu çeteler, bizim şahsımızda Kürdistan halkına, cezaevlerindeki yakınlarımıza ve İsviçreli demokrat, ilerici, insancıl çevrelere saldırmışlardır. Bu saldırıyı planlayan ve yönlendiren Türk Konsolosluğudur. TC'nin yurt dışına kadar uzanan bu iğrenç saldırılarını bir kez daha kınıyoruz."

Cenevre: 15 Kasım 1988 günü başlayan açlık grevi iki haftaya yakın sürdü. 50 civarında yurtseverin katıldığı açlık grevine gidildiği gün, Kürdistan'da Tutuklu, Şehit Aileleri ile Dayanışma Derneği ve eylemciler bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısında dikkatler bir kez daha Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlarda bulunan savaş esirleri ve devrimci tutukluların, faşist uygulamalara karşı yükselttikleri direnişlere çekildi. Basın toplantısında, ilerici-demokratik kamuoyunun, insanlık onurunu koruma savaşımına güç vermeleri çağrısında bulunuldu ve Cenevre'de başlatılan açlık grevi eyleminin amaçları açıklandı. Yapılan basın toplantısı, İsviçre'nin çeşitli yayın organlarında ele alındı.

Cenevre'de yaklaşık iki hafta kadar süren açlık grevi yoğun bir kamuoyu oluşturdu. Açlık grevine, birçok ilerici, demokrat, devrimci kişi ve kuruluş dayanışmalarını içeren mesajlar sundu.

17.11.1988 tarihinde ise, İsviçre-ERNK taraftarları, gerek Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlardaki savaş esirleri ve devrimci tutukluların direnişlerini, gerekse de Türkiye, Kürdistan ve Avrupa'daki zindan direnişçilerinin yükselttiği insanlık onurunu koruma mücadelesiyle gelişen dayanışma eylemlerini destekleyen bir bildiri yayınlandı.

Almanya-Freiburg: 13 Kürt yurtseverinin katılımıyla 7 Kasım günü başlayan açlık grevi eylemi, Kasım ayının sonuna doğru yapılan bir basın toplantısıyla sonuçlandı. Basın toplantısına SPD'den bir milletvekili de katıldı.

Açlık grevine gidilirken, eylemi gerçekleştiren yurtseverlerin istemleri şunlardır: Almanya'daki parti ve örgütler aracılığıyla faşist Türk devletine baskı yapmak, politik tutuklulara dayanışmada olmak ve güçlerine güç katmak, Türkiye ve Kürdistan'daki zindanları ziyaret edecek bir komisyonun oluşumunu sağlamak ve Almanya'da tutuklu bulunan Kürt yurtseverlerine yönelik baskıları protesto etmek.

Freiburg'da yapılan açlık grevi; ilerici, demokratların yoğun destek ve ilgisini gördü. Eylem, dört kez radio Dreieklan'da yayınlandı. 13 Kasım akşamı ise, aynı radyo bir saatlik programını ayırarak, "Kürdistan tarihi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, silahlı direniş ve Türk-Alman ilişkilerini konu alarak yayınladı. Eylem boyunca, 6000'den fazla bildiri dağıtıldı.

Ayrıca Freiburg açlık grevi eylemine şu kişi ve kuruluşlar dayanışmada bulundular:

Barış Listesi (Freiden Liste-Freiburg), Üte Gutzzen (Şehir Belediye Encümeni), Kose Glaser (Yeşiller Eyalet Parlamento Üyesi- milletvekili), Wilfried Tel Kömper (Yeşiller-Avrupa Parlamento üyesi) Wolfgang Müller (FDP), Mir (Şili Devrimci Sol), FPMR (Yurtsever Manuel Radriguez Gazhas-Şili), AD-MAPU (Mapuli Halkı Örgütü-Şili), Anti-Faşist Grup-Freiburg), BWK-Freiburg, Volksfront-Freiburg, ESG-Freiburg, Politik ve Kültür Grubu vb.

Bunlar, aynı zamanda kamuoyuna yönelik bildiriye imza atan kurum, kişi ve kuruluşlardır.

Freiburg'da açlık grevi eyleminin sonuçlandığı günlerde, Kürdistan Halkının Dostları, zindan direnişleriyle dayanışmayı yükseltmek amacıyla bir miting ve yürüyüş eylemini gerçekleştirdi. Yürüyüş ve miting eylemine 300'ü aşkın Alman ilerici demokrat katıldı. Yürüyüş korteji, caddelerden geçerken çok sayıda Alman ilericileri de evlerinin pencerelerinden günlerce asılı kalan pankartlar sarkıtarak dayanışma içerisinde olduklarının somut bir pratiğini sergilediler.

Duisburg: Kasım ayının ortalarında başlayan ve onbir gün devam eden bir diğer açlık grevi eylemi de Duisburg'ta gerçekleşti. Açlık grevine toplam 14 yurtsever katıldı. Eylemin devam ettiği sürede bir basın toplantısı gerçekleşti. Basın toplantısına, basın güçlerinin yanısıra, bazı ilerici demokratlar da katıldı. Eylem süresince SPD, DKP, Yeşiller vb. parti ve kuruluşlar eylemleri destekleyen açıklamalarda bulundular.

Açlık grevi eyleminin devam ettiği günlerde bir grup Kürdistanlı yurtsever de THY-Duisburg bürosunu işgal ettiler. Olaysız geçen eylem, amacına ulaştıktan sonra sona erdi.

Münster: Bir diğer açlık grevi eylemi de Münster'de gerçekleşti. Açlık grevi süresince, yakın zamanda Türkiye ve Kürdistan'daki zindanları ziyaret etmek amacıyla SPD milletvekillerinden bir komisyon oluştu. Münster'de yapılan açlık grevi, kamuoyunda en büyük desteği sağlayan ve yankı uyandıran eylemlerdir. Açlık grevi eyleminin devam ettiği günlerde ayrıca açlık grevi komitesinin katıldığı bir basın toplantısı gerçekleşti. Basın toplantısına basın organlarının yanında SPD'den bir milletvekili de dayanışma amacıyla katıldı. Açlık grevi eylemi, Münster alanında 30 kadar ilerici, demokrat kurum ve kuruluş tarafından desteklendi.

Ayrıca, cezaevlerindeki durumları ciddi bulduklarını açıklayan SPD milletvekilleri, Türkiye ve Kürdistan zindanlarındaki insanlık dışı uygulamaları parlamento gündemine götürerek bir tartışma platformu açacaklarını belirttiler. Parlamentoda yapılacak olan tartışma platformunda savaş esirlerinin ve devrimci tutukluların sorunlarını dile getirmek ve tartışma platformuna katılmak amacıyla açlık grevi komitesi ve birçok yurtsever parlamento tartışma platformuna katılmaya davet edildi.

Leverkusen: Leverkusen'de 10 kişinin katıldığı açlık grevi eylemi, birbuçuk hafta devam etti. Açlık grevinin amacı, zindan direnişçilerinin onur savaşımını desteklemek olurken, tali planda Almanya yönetiminin dikkati ilticacılar platformuna da çekildi. Eylem yoğun bir kamuoyu oluşturdu.

Bremen: 17 yurtseverin katıldığı Bremen açlık grevi eylemi ise, 14 gün devam etti. Eyleme başta SPD, DKP ve Yeşiller olmak üzere birçok ilerici-demokrat kişi ve kuruluş dayanışmada bulundu.

4 Kasım 1988 tarihinde Hamburg'ta Kürdistan Halkının Dostları, zindan direnişçileriyle dayanışma toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıya, 400'den fazla Alman ilerici-demokrat kişi ve çevre katıldı. Güçlü bir dayanışma içinde geçen toplantı, PKK'li savaş tutsaklarına maddi yardım amacıyla 2000 Mark bağış topladı.

22 Kasım 1988 günü, ERNK, Dev-Sol ve TKP-B taraftarlarından 50 kişilik bir grup Hamburg'ta Türkiye Yapı-Kredi Bankası şubesini işgal etti. Eylemciler istemlerini basın güçlerine duyurduktan sonra, eylemlerine son verdiler. Eyleme başta BBC olmak üzere çok sayıda radyo ve basın organları geniş yer verdi.

Hamburg'ta açılan Türk haftası dolayısıyla yapılan toplantıda 30 kişilik bir grup, pankart açarak gösteriye başladı. Cezaevi direnişleriyle dayanışmayı içeren sloganların atıldığı eylemde, konuşma masasında olan Yusuf Özal'a yumurta ve boya atıldı, konuşması engellendi. Göstericiler, polis müdahalesiyle salon dışına çıkarıldı.

Hannover: 18 Kasım 1988 tarihinde Hannover'de Türk Konsolosluğu önünde protesto eylemi gerçekleşti. Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliğinin gerçekleştirdiği eyleme 70 kadar yurtsever Kürdistanlı kadın katıldı. Eylemde, etraflarını benzinleyerek yakan eylemci kadınların bu hareketi, poliste tedirginlik yaratırken; eylem, ilerici-demokrat Almanlar tarafında büyük ilgi gördü. Olayda eylemcilerden bazıları tutuklandı, daha sonra serbest bırakıldılar.

Ayrıca Hessen eyaletinde Alman Sosyal-Demokrat Partisi yetkilileri bir açıklama yaparak Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki savaş tutsakları ve devrimci tutukluların direnişlerini destekleyen bir açıklama yaptılar.

Berlin: Kasım ayının ilk haftasında Berlin'de gerçekleşen bir eylemde AL-BASİS Bürosu, 30 kişilik bir yurtsever grup tarafından işgal edildi. Eyleme çeşitli basın organları yer verdi.

19 Kasım 1988 günü Berlin'de 25 kişilik bir yurtsever grup Radio 100'ü işgal etti. İstemleri kabul eden ve destekleyen Radio 100, bir basın açıklaması yaparak bütün basın ajanslarına iletti. Ayrıca Radio, yayın saati esnasında eylemcilerden biriyle naklen bir röportaj yaptı.

Denhaag: 18 Kasım 1988 tarihinde Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği -YJWK-üyesi bir grup kadın Denhaag'ta parlamento binasında bir işgal eylemi gerçekleştirildi. Cezaevleri sorunu üzerine parlamento yetkilileriyle görüşmek isteyen eylemci grup, istemlerinin kabul edilmesiyle, eylemlerine son verdiler. Olayın ikinci gününde YJWK'yi temsilen bir grup yurtsever Kürt kadını, bir parlamento heyetiyle görüştü. Görüşmenin ana teması, cezaevlerindeki direnişlerin desteklenmesi ve bir komisyonun fiili incelemelerde bulunmasıydı.

Kasım ayının ortalarında **Hollanda Denhaag'ta yapılan** açlık grevi, iki hafta boyunca devam ederek sonuçlandı.

Roterdam: Hollanda'nın Roterdam şehir merkezinde 150 kişilik bir grup yurtsever, gösteri eyleminde bulundu. İki gün arka arkaya devam eden eyleme, yer yer polis müdahalesi oldu.

Atina: 29 Kasım 1988 günü cezaevlerindeki direnişleri desteklemek amacıyla bir grup, Atina'da Uluslararası Af Örgütü bürosunu işgal etti. Faşist Türk rejimi aleyhinde atılan sloganlar ve basına yapılan açıklamalarla eylem sonuçlandı.

Paris: 19 Kasım günü, 15 Kürdistanlı ve Türkiyeli örgütün katılımıyla bir protesto yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüşe 600 civarında kişi katıldı. Yürüyüşün bitiminden sonra miting yapıldı. Mitingde yapılan saygı duruşu, Türkçe ve Fransızca yapılan konuşmadan sonra eyleme son verildi.

Aynı gün 30'ar kişilik 4 grup, AFP (Fransız Haber Alma Ajansı), Hummanite, Le Monde ve Figaro bürolarını ziyaret ettiler. Yapılan yürüyüş ve miting hakkında bilgi ve dağıtılan basın açıklamalarından birer nüsha kendilerine verildi

Faşist Türk devletinin Başbakanı Turgut Özal'ın Paris'e yaptığı resmi ziyaret döneminde, Le Monde gazetesi başta Diyarbakır zindanı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları ve bu uygulamalara karşı 12 Eylül 1980'den bu yana verilen direnişleri konu alan bir makale yayınlandı. Makalede özellikle Diyarbakır zindan gerçekliği ve direnişini işleyen Le Monde gazetesi, zindanlarda gelişen son eylemleri destekler nitelikte değerlendirmeler yaptı.

Özal'ın Fransa Gezisi ve Bazı Sonuçlar

Turgut Özal 28 Kasım'da Fransa'ya, Başbakan Michel Rocard'ın resmi davetlisi olarak 3 günlük bir gezi yaptı. Özal bu gezisinde, Fransız Cumhurbaşkanı Mitterand, Başbakan Rocard, bazı bakanlar ve silah sanayisi ve diğer işletmelerde söz sahibi olan tekel temsilcileri ile görüştü. 15 yıldan bu yana ilk kez bir Türk başbakanın Fransa'ya ziyaretini gerçekleştiren Özal, Türk Fransız ilişkilerine de yeni bir boyut kazandırma çabasında.

Fransa-Türkiye ilişkileri, 12 Eylül'den sonra bir soğukluk devresi geçirmişti. Fransa'nın Sosyalist Parti yönetiminde takındığı bu tutum, giderek değişikliğe uğradı. Chirac döneminde bu ilişkiler ısınmaya başladı. Yine Sosyalist Parti'nin hükümette olduğu bugün, bu sıcaklık artıyor. Fransa-Türkiye ilişkilerinin son sekiz yılı her iki ülke açısından da kayda değer gelişmeler içermese de, tarihsel boyutlarına bakıldığında Türk-Fransız ilişkilerinde değişik bir manzara ile karşılaşıyoruz. Osmanlı İmparatorluğundan ilk kapitülasyonları alan Fransa'dır. **Fransa aldığı bu kapitülasyonlara karşılık imparatorluğa karşı birçok taahüdü yerine getirmeyi de üstlenir. Daha sonraki süreçte, hem kapitülasyonların ve hem de taahütlerin çapı genişleyecektır. Gerçi daha sonra İmparatorluk İngilizlere ve 1. Dünya Savaşına doğru da Almanlar'a yanaşacaktır. Bu süreye kadar da Fransızlar kapitülasyonlarını önemli oranda genişletecek, küçümsenmeyecek oranda bir kar sağlayacaklardır.**

Fransız-Türk ilişkilerinin bu ekonomik ağırlığı, siyasal alanda da etkisini gösterecektir. Fransa, bu yıllarda imparatorluğun koruyucusu da kesilecektir. Çünkü, kapitülasyonların devamı aynı zamanda imparatorluğun yaşamasına bağlıydı.

Başlangıçta ekonomik ağırlıklı kurulan ilişkiler, giderek siyasal ilişkilere de dönüşmüştür. Zaten, siyasal ilişkilere de yön veren ekonomik çıkarlardır. Fransız devleti, ekonomik çıkarlarının bir sonucu olarak, imparatorluğa da yakın bir destek sunmuştur.

1. Dünya Savaşı yıllarına geldiğimizde, imparatorluk Almanya'ya yanaşmış, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinden uzaklaşmıştır. Savaş sonrasında imparatorluk topraklarını İngilizler ve Fransızlar kendi aralarında paylaşırlar. Fransa'nın payına Urfa, Antep, Maraş düşer. Bilindiği gibi bu her üç il de Kürdistan'dadır. Bu iller, Kürdistan'a açılan kapılar olmanın yanısıra, Ortadoğu'ya gitmenin de kapılarıdır. İşte Fransızlar bu kapıya göz dikerler.

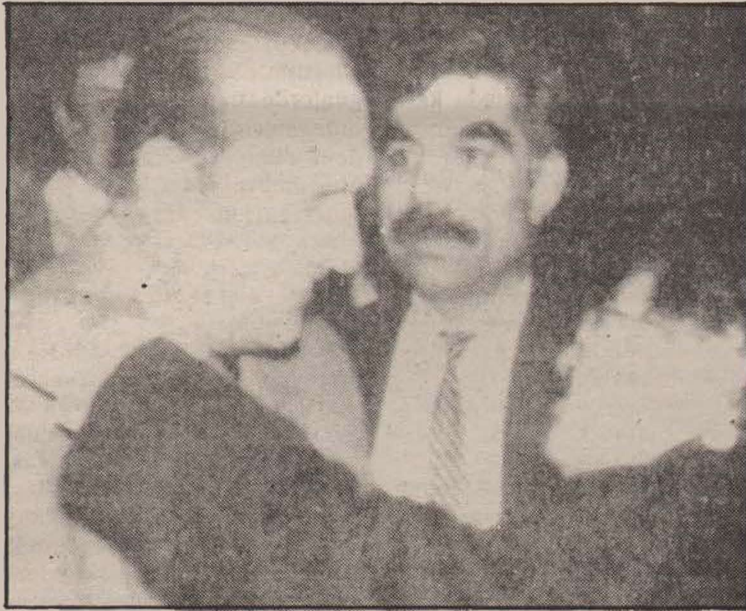
GAP RÜYASI... FRANSA İLGİSİ

Fransa'nın, 1. Dünya Savaşı sonrasında göz koyduğu Urfa, Antep yörelerinde, Türk sömürgecilerinin "Apocular'a karşı en büyük proje" dediği GAP inşa ediliyor. AET'nin dışişler sorumlusu ve Fransız üye Claud Cheeyson, yakın bir zamanda GAP'ı ziyaret etti. Cheeyson, GAP gezisinden sonra yaptığı açıklamada, AET'den bu projeye destek olmasını isteyeceğini belirtti. Projenin büyük olduğunu ve önemli sonuçlara yol açacağını da ifade etti.

Sadece GAP değil, silah sanayinde de Fransızlar kendilerine yeni bir pazar bulma arayışındalar. Başta, Puma tipi helikopterler olmak üzere, diğer belli başlı silahların satımında Türkiye elverişli bir pazar alanı oluyor. Fransızlar açısından, bir de uzun süredir devam eden radar ihalelerine Fransız firmalarının gösterdiği ilgi ve iştiraklar var.

Bu önemli birkaç nedenin yanısıra, Fransa'nın yeni pazar ve ekonomik açılımlara duyduğu ihtiyacı da göz önünde bulundurursak, bu dönemde Fransa'nın Türkiye'ye önemli bir pazar olarak yönelmesi gerektiği kendiliğinden açığa çıkar. Silah satımı, radar üssü inşaatı, metro açma ve en önemlisi GAP ile birlikte yeniden canlanacak olan eski rüyalara bir gerçeklik kazandırmak için, Fransa'nın önüne Türkiye'ye yönelme bir gereklilik olarak ortaya çıkıyor.

Madalyonun diğer yüzünde ise, Türkiye'yi Fransa'ya yakınlaştıran çıkarlar var. Türkiye de bu durumu ve ilgiyi tespit etmiş olacak ki, **Fransa'ya bu dönemde bir ziyaret gerçekleştiriyor. Türkiye'ninde** Fransa ile ilişkilerden kendi çıkarına göre beklentileri vardır.

Özal, eski Başbakan Chirac ile.

Ekonomik alanda Fransa'ya verdiği tavizler karşılığında, Fransa'dan daha fazla siyasal destek talep ediyor. Bu ise, hem AET'ye girişte ve hem de uluslararası alanda, Türk faşizmini meşrulaştırmak çabalarına destek olmanın yanısıra, esas olarak Kürt sorununda TC'nin planlarına arka çıkmaktır. Bunun karşılığında, Fransa'ya rüyalarını gerçekleştirmeyi vaad ediyor. GAP'tan aslan payını olmasa da, buna yakınını Fransa'ya vermeyi öneriyor.

Fransa'nın Kürdistan sorununa hem tarihi ve hem de emperyalistler arasında yapılan güncel işbölümüne göre bir ilgisi mevcuttur. Fransa, bu ilgisini Kürt Enstitüsü'nü kurarak ve buna destek olarak gösterdi. Bu tutum, Fransa'nın halkımızın gözüne-kaşına hayranlığının bir sonucu değildi. Uzun vadede Kürdistan'a Fransa'nın atacağı temelin bir ayağıydı bu. Kendi elinde de Kürdistan'a karşı bir silah bulundurmak istiyordu. Bu amaçla, Kürt Enstitüsü'nün kuruluşuna yöneldi.

Aradan geçen zaman sürecinde, 1982'de kurulan bu Enstitü'nün Kürt sorunu karşısında Fransa'ya vereceği bir şey kalmadı. PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesi, bütün emperyalist oyunlar gibi bu oyunu da bozdu. PKK'nin öncülüğünde kazanılan bir Kürdistan, bu devletlerin de çıkarına değildir. PKK'nin yükselttiği mücadele bütün emperyalistlerin, Kürdistan'a yönelik olarak yaptıkları yatırımlarını boşa çıkardı.

Bu gelişmeler çerçevesinde sıklaşan bu diplomasi trafiğine baktığımızda, bu görüşmelerin altında yatan nedenlerin neler olduğunu daha açık bir şekilde görmekteyiz. Fransa'nın Türkiye ile soğukluğu bir yana bırakarak, ilişkilerini ısıtmaya başlamasının altında yatan en önemli nede de budur.

GAP rüyasını gerçekleştirmek, Türkiye pazarına birçok alanda girmek için, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşmaması gerekir. PKK'nin zaferi yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu devletlerin yıllardır hazırladığı planların boşa çıkmasıdır. Nitekim Fransız polisi cezaevlerindeki açlık grevleri ile dayanışma amaçlı gerçekleştirilen ve Özal'ı da protestoya dönüşen eylemlere karşı sert bir tutum takındı. Bu bile, kendi çıkarları için, **Fransa'nın insan** haklarını dikkate almayacağının bir göstergesi oluyor.

Almanya'nın, **Fransız-Türk yakınlaşmasında oynadığı rolü kısaca da olsa belirtmek istiyoruz. Ziyaretin bir gün öncesinde Özal ile Kohl'ün Strasbourg'ta bir araya gelmesi, Almanya'nın rolünü ortaya koyuyor. Almanya Türkiye'nin ilişkilerine yön verir bir pozisyonu da üstlenmiş görünüyor. Türk-Fransız yakınlaşması için** belirtilen bu hususlar dışında daha başkaları da söylenebilir. Ancak, bunlar temel rol oynayan yakınlaştırıcı etkenlerdir.

Fransız-Türk ilişkilerinde ortaya çıkan bu yakınlaşma ve ilişkilerle, her şey hal olmuş denilemez. Her ne kadar, iki devleti birbirine yakınlaştıran nedenler varsa da, bütünüyle aradaki soğukluğun giderildiği de söylenemez. İlişkiler belirttiğimiz çerçevede bir sıcak döneme giriyor. Bunun ilerde ne gibi boyutlara ulaşacağı iki devletin yaklaşımlarından ve uluslararası gelişmelerden ortaya çıkacaktır.

Faşist TC'nin Başbakanı T. Özal'ın Fransa'ya Yaptığı Gezi Protesto Edildi

28 Kasım günü resmi bir ziyaret dolayısıyla Fransa'ya gelen faşist Türk sömürgeciliğinin Başbakanı Turgut Özal, yoğun protesto eylemleriyle karşılaştı.

Faşist TC'nin Başbakanı T. Özal, Fransa-Paris'e geldiği günün akşamı Paris-Türk Başkonsolosluğunda Fransız Hükümet yetkililerinin onuruna yemekli bir davet verdi. Aynı saatlerde, Paris'in turistik merkezlerinden Trocadero meydanında 700'e yakın Kürdistanlı ve Türkiyeli yurtsever-devrimci toplanarak TC'nin Paris Başkonsolosluğu önüne doğru yürümek istedi. Fransız polisinin 200'ün üzerinde polis gücü ile engellemek istediği yürüyüş, uzun bir çekişme sonucu gerçekleşti.

Eyleme ERNK, Av. Dev-Genç, THKP-C (Acilciler), MLSPB, Sosyalist, HDÖ, Kawa, TKP-B, İşçinin Sesi, Direniş Hareketi, TDKP, Partizan, Birlik Yolu taraftarları katıldılar.

Saat 18.00'den 19.30'a kadar Paris'in en işlek ve kalabalık caddelerinde yürüyüşe devam den eylemciler, Charles de Gaulle meydanı civarında dağıldılar.

Akşam saat 19.45'de Özal'ın davetli olduğu Paris belediyesi önünde tekrar biraraya gelen eylemciler, atılan güçlü sloganlarla büyük bir kamuoyu oluşturdular. Ardından Kürdistanlı ve Türkiyelilerin en yoğun oldukları, Strasbourg St-Denis semtine doğru tekrar yürüyüşe geçen protestocuların sayısı 1000'e yükseldi. Opera meydanında biraraya gelen eylemciler, Türkiye ve Kürdistan devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda durduktan sonra dağıldılar.

29 Kasım 1988 günü de TC'nin başbakanı aleyhindeki eylemler devam etti. 29 Kasım sabahı, saat 7.30'da röportaj yapmak üzere Fransız Antenne 2 televizyonu önüne polis araçları ile gelen Özal'ın otosu, 150 kişilik Kürt ve Türk yurtsever, devrimci tarafından sarıldı. "Faşist Özal Defol" sloganlarıyla Özal'ın binaya girişi engellendi. Bunun üzerine Özal'ı takip eden konvoy 500 metre geri çekildi. Özal ise binanın arka kapısından içeri alınmak zorunda kalındı. Göstericiler adına üç temsilci Antenne 2 yetkilileriyle görüşerek, faşist Özal'ı teşhir eden ortak bir bildiri verdiler.

30 Kasım günü saat 10.00'da Concerde meydanında Özal'ın kaldığı otelde bir basın toplantısını gerçekleştiren faşist Özal, burada protesto edildi. Concerde meydanında toplanan 300'e yakın protestocu, polis tarafından engellenmek istendi. Polisin tüm engellemelerine rağmen, kenetlenen kitle dağılmadı. Ancak, tüm güçlerin oturma eylemine çevirdikleri protestoyu provoke eden bazı güçler -özellikle Partizan- çatışma ortamını yarattı. Bu olay üzerine alan bir anda, savaş meydanına dönüştü.

ERNK, Sosyalist, Av. Dev-Genç, THKP-C (Acilciler), HDÖ, MLSPB, TKP-B, İşçinin Sesi, Birlik Yolu taraftarlarından oluşan eylem komitesi ve eylemciler, bütün provokatif girişimlere rağmen, 41 kişinin tutuklanmasından sonra, polis barikatını aşarak dağıldılar.

Üç gün aralıksız olarak devam eden eylemler Fransız televizyon, radyo ve gazetelerinde büyük yer alarak kamuoyu yarattı.

Eylemler boyunca, TKP ve Komkar hariç tüm örgütlerin ortak hazırladıkları, "İşte Özal demokrasisi, işte Türkiye" afişleri Paris ve Fransa'da yaygın olarak asıldı.

"Ne İnönü, ne Özal, Umudumuz PKK"

Ben yıllık iznimi Urfa çevresinde geçirdim. Ülkemiz Kürdistan'da şahit olduğum birkaç olayı anlatacağım.

Kürdistan halkının yüzde altmışı mücadeleyi destekliyor. Her yerde ve her alanda Kürdistan'ın bağımsızlık sorununu ve ARGK'nin gerçekleştirdiği eylemleri tartışıyor. Bu da şunu gösteriyor: Kürdistan halkı, bağımsızlıktan başka hiçbir şey düşünmüyor. Kürdistan gençliği, pratik faaliyetler içerisinde yer almak istiyor.

12 Ağustos 1988 günü, İnönü ilk seçim propagandasını Urfa'da yaptı. Halkımız, "Bugün papazın oğlu konuşacak" diyordu. İnönü'den dolayı Birecik'ten Urfa'ya kadar olan 80 km'lik yol boyunca olağanüstü askeri önlemler alınmıştı. 10 metre aralıkla dizilen komandoların yanında çok sayıda polis de vardı. O gün, ben de yoldaydım. Yol kenarında arabamı park etmek istedim, tehlikeli bölge diye askerler buna müsaade etmediler. Bunu fırsat bilerek neden bu denli önlem aldıkları konusunda kendileriyle konuştum. Bir askerin bana verdiği cevap şöyleydi: "Yok hemşerim, İnönü için bu önlemler alınmadı. 15 Ağustos yaklaştı. Apocular eylem yapacaklar. Bütün önlemler Apocular içindir."

Dikkatimi çeken ikinci olay ise şöyleydi: 16 Ağustos günü Turgut Özal havaalanının açılışını yapacaktı. Yaklaşık 1000 kadar kalabalık bir kitle grubu birikmişti. Turgut Özal uçaktan iner inmez, 100 kadar siyah giysili kadın bir noktada bir araya gelerek, "Biz yaslıyız, biz yaslıyız" diye haykırmaya başladı. Polisler, kadınların arasına girip gelen sesleri dindirmeye çalışırken; başka bir grup, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir", "Çocuklarımıza ad koyma hakkı engellenemez" sloganlarını haykırdılar.

Bir öğretmenle konuştum. Mücadeleden oldukça memnundu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi nedeniyle çift maaş aldığını belirtiyordu. Kürdistan halkı, bağımsızlığa susamış olan bir halktır. İki kişi bir araya geldiği zaman, hemen ulusal kurtuluş mücadelesi ve yapılan eylemler tartışılıyor. Eylem haberleri geldiği zaman halk adeta bayram sevincini yaşıyor. Ülkede gözüme çarpan bazı duvarlara yazılan sloganlardı. Bu sloganlar, "Ne İnönü, ne Özal, umudumuz PKK"ydi.

Yüreğimiz APO'muzla dolup taşar, devrimciler ölse de devrimler yaşar! Öyleyse bağımsız bir Kürdistan için ileri!

TC'nin Oyunları Tutmayacaktır

Dört aydan bu yana Berxwedan'ı okumaya başladım. Bundan dört ay öncesine kadar Kürt olduğumu kabul ediyordum ama, bir Kürdistanlı yurtseverin sahip çıkması gereken görevlere sahip çıkmıyordum. Dolayısıyla da PKK önderliğinde verilen silahlı mücadelenin anlamını kavrayamıyordum.

Bize gelen arkadaşlar oldu. Onlarla tanıştıktan, konuştuktan ve tartıştıktan sonra, ben de yavaş yavaş gerçekleri görmeye başladım. Bundan önceki yaşamımın bir ot gibi geçtiğini kavradım ve gerçekten boş geçen günlerime acıdım.

Bu mektup vesilesiyle TC üzerine olan bazı düşüncelerimi de açıklamak istiyorum. Bilindiği gibi yakın dönemde bazı Güney Kürdistanlı insanlarımız topraklarını terkederek Kuzey'e göç etmek zorunda bırakıldılar. TC denetimi altına giren bu insanlarımıza faşist Irak rejimiyle işbirliği yaparak baskı yapıyor. Başta bu insanlarımıza geçiş izni vererek, "insancıl" nedenlerden dolayı "sahip çıktı." Şimdi ise onları aç ve susuz bırakmakta, hiçbir gereksinimlerini tam temin etmemektedir. TC'nin bu insanlarımızı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istediği, bu olmadığı noktada hatta onları yok etmeye karar verdiği bilinen bir gerçektir. Son dönemlerde ortaya çıkan gelişmeler bu durumu daha da anlaşılır kılmaktadır. TC, göçmenlere modern çadırlar dağıttığını, her çeşit ihtiyaçlarını karşıladığını propaganda etmektedir. Fakat TC, insanlarımızı budala mı sanmaktadır? Önümüzdeki kış ayında, birçok bebenin, yaşlının ve hasta insanın yaşamını yitireceği, yani katledileceği şimdiden açığa çıkmıştır.

Güney Kürdistanlı insanlarımızı kabul etmekle aslında TC, bir senaryo düzenlemektedir. Çünkü kendi egemenliğinde yaşayan halk; aç, işsiz ve doktorsuz iken ve binlerce insan sadece bu nedenlerden dolayı yaşamını yitirirken, nasıl bunca insana sahip çıkacaktır? Öyleyse, TC'nin amacının başka olduğu kendiliğinden anlaşılıyor.

Sömürgeci-faşist Türk devleti bu insanlarımıza ilk etapta kış için gerekli olan ihtiyaçları temin etmesi gerekirken, önce 60 Türk öğretmenini kamplara göndermiş ve hemen asimilasyona başlamıştır. Zaten TC'den değişik davranışta bulunabileceğini düşünmek en büyük yanılgıdır. Daha dün, 15 Ağustos 1985'te 30 savaş uçağıyla ve Irak faşist rejimiyle anlaşma içerisinde kendilerinin koyduğu sınırları ihlal ederek Kürt köylerini bombalayan ve yüzlerce Kürdistanlıyı katleden TC'nin kendisidir. Bunu tüm dünyanın gözleri önünde yapan TC, nasıl olur da bugün bu insanlarımıza sahip çıkabilir?

TC, Güney Kürdistanlı insanlarımızı kabul ederken, kendisini dünya komuoyu önünde demokratik bir ülke olarak göstermeyi hesaplamıştır. Bu tür davranışlarla AT'ye girme planlarına zemin oluşturmaya çalışıyor. Avrupa emperyalistlerine çağrılar yaparak desteklenmesini istiyor. Diğer taraftan Kürtleri dağıtmak ve tamamıyla ülkesinden koparmak amacıyla, ilticacı olarak bunların Avrupa'ya taşırılmasını dayatıyor. Böylece ikinci bir eritme sevdasını gerçekleştirmek istiyor.

Aslında TC'nin içerisine düştüğü durum son derece komiktir. Çünkü bir taraftan Kürtlerin varlığını inkar etmekte, "Türkiye'de Kürt yoktur, onlar 'dağ Türkleri'dir demekte", diğer taraftan ise bu insanlarımızı Kürt olarak nitelemek zorunda kalmaktadır. TC yetkilileri kampları dolaşırken tercümanlık yapanlara dikkat etmek gerekir. Bunlar düzen partilerinin ve hükümetin üyesi milletvekilleridir. Kemalizmin yeminli uşakları olan bunlar Kürtçe konuşmaktadırlar! TC'ye sormak gerekir, bu yeminli uşaklar Kürtçeyi hangi üniversitede öğrendiler? Sömürgeci Türk devletinin tüm çabaları boşunadır, oyunlar tutmayacaktır.

Nürnberg'ten Birgül
28.9.1988

"Analar şehit evlatlarını intikam yeminleri ile bağrına basıyor"

Kendisiyle görüştüğüm bir Kürdistanlı emekçi, Kürdistan'da savaşın yoğun olduğu Mardin-Nusaybin alanından gelmişti. Akrabam olduğu için izin dönüşü ziyaretine gittim. Temel sorunumuz vatanımız Kürdistan olduğu için önce Kürdistan'daki gelişmeleri sordum. Bana gelişmeleri şöyle sıralamaya başladı:

"Ülkede büyük gelişmeler vardır. Bagok çatışması, büyük bir muharebeydi. Bu muharebede düşman, aralarında subay ve özel eğitilmiş timlerin de bulunduğu 300'den fazla kayıp verdi. Birinci gün muharebede Türk devletinin yenilgisi açığa çıktı. Olaydan sonra gerilla birliği devrimci marşlar eşliğinde alandan uzaklaşarak, dağlık ve kayalık bir alanda üslendi. İhbar sonucu düşman havadan saldırıya geçerek zehirli gaz kullandı. Ama yine de yenilen Türk devleti ve ordusu oldu. Burada da 3 düşman helikopteri gerillaların ateş menzilinden kurtulamayarak yara aldı ve yere düşerek yandı. Bu olayda halkımızın değerli 20 evladı şehit oldu. Şehit düşenlerin arasında üç kahraman gerillayı tanıyordum. Başsağlığı için ailelerinin taziyetlerine gittim.

Ben oradayken ikinci bir olay daha oldu. Telate köyünde gerilla birliğiyle çatışmaya giren düşman ağır bir kayıp verdi. Çatışmada 35 düşman askeri ölümle cezalandırılırken, halkımızın değerli neferi M. Latif YILDIRIM şehit düştü.

M. Latif YILDIRIM'ın cenazesi büyüdüğü köy olan Çalı'ya götürüldü. Düşman subayı cenazeyi teslim ederken; 'Çatışmada biz vurmadık, bombasının pimini çekerek kendi kendisini öldürdü, başımız sağolsun' dedi. M. Latif YILDIRIM'ın annesi yüksek sesle haykırarak; 'Sizin başınız değil, bizim ve Kürt halkının başı sağolsun. M. Latif YILDIRIM şehit düştü ama, onun gibi milyonlarca evlatlarım vardır' deyip Kürt yurtseverliğine yaraşır soylu bir tavır takındı."

Osnabrück'ten bir yurtsever

Diyarbakır'ı ve PİR'i Anlamak

Diyarbakır'da hücreler 35. ve 36. diye ikiye bölünür. Yıl 2 Ocak 1981. Üçüncü kat, dokuzuncu hücredeyim. Kemal PİR ise üçüncü kat, beşinci hücrede. Yanımda Metin... ve Bozan Uçkan bulunuyorlardı. Üç ay beraber kaldık. Kemal PİR denilince aklıma Che Guevera'nın enternasyonalist hayatı, mücadelesi ve büyük Martini aklıma gelir. PİR'in kişiliği, yaşamı ve mücadelesi hakkında bir değil on roman yazılsa dahi azdır. Hücre günlerimizde Onun yattığını hiç görmedim. Sabahlara kadar Erkan Uzun ile savunma konusu üzerine konuşurdu. Erkan, dördüncü kat, yedinci hücrede kalıyordu. PİR, idarenin gece yapabileceği herhangi bir katliamı, ya da başvuracağı herhangi bir komployu bozmak için uykusundan feda ediyordu. Bildiği iki kelime Kürtçeyi hep tekrarlardı: "Kêndila dile mı şikestiye." PİR: "Mahkemeye çıktı mı Partiyi; askeri, ekonomik ve siyasi olarak savunacağız," derdi. En büyük özlemi, savunma yapabilmekti. Fakat PİR, imkansızlıklar, düşmanın vahşeti ortamında, kefeni giyerek, Kürdistan halkının savunmasını yaptı ve Ortadoğu'nun Che Guevera'sı olmaya layık oldu.

Kemal PİR'in yeni nesillere, Kürdistan gençliğine bir çağrısı vardı. Bu çağrısını mahkemede okuyarak açıklamıştı. Çağrısını okuyamadım, okumayı çok isterdim. Beraber olduğumuz günlerde şunu derdi: "Ölsek de mücadelemizin yeni nesillerce devr alınıp sürdürüleceğine inancım sonsuzdur."

Kemal PİR, bir gün savcılığa götürüldü. Kollarına arkadan kelepçe vuruldu. Yirmi metrelik zincirle kollarından, ayaklarından bağlandı. PİR, altı kamyon dolusu (altı kamyon on-iki cemse eder) asker eşliğinde savcılığa götürüldü. PİR, savcılık hücresine alınırken, işkenceci bir gardiyan fırsatını bulup: "Neden, seni böyle mahkemeye, savcılığa götürüyorlar" diye soruyor, Kemal PİR: "Gardiyan kardeş, senin öylesine beynin yıkanmış ki, anlatsam günleri alır. Öğrenmek istiyorsan, mahkemeler olduğu zaman beni dinlersin."

Yüzbaşı, cezaevini bütün yönleriyle PİR'in şahsında görüyordu. Düşman yüzbaşısına göre, PİR'i teslim almak, cezaevini teslim almak demekti. Bu nedenle, PİR'imizi ondört gün kollarından astılar. Bir netice alamadığını gören yüzbaşı celladı, PİR'e olmadık işkenceler yapmıştı. Ama PİR teslim alınmamış; düşman, PİR'e teslim olmuştu.

Bu büyük insanı anlatmak mümkün değildir. Kemal PİR her ne kadar Ordumuz ve Cephemizin kuruluşunda yer almamış, bu onurlu döneme kavuşamamışsa da, Ordu ve Cephemizin temelinin oluşumunda büyük katkıları vardır. Bence, PİR'imiz için özel bir eylem haftası ilan edilmelidir. Bu eylem haftası, işkenceci cellatların cezalandırılmasına özel olarak ayrılmalıdır. Böyle bir hafta halkımızı oldukça sevindirir.

Suruç'tan Selamlar
Eylül 1988

HALKIMIZ, PKK'YE KURTARICI GÖZÜYLE BAKIYOR

Ben, Kürdistan'ın büyük bir yerleşim merkezinde oturmaktayım. Şu anda ise, Suudi Arabistan'da işçi olarak çalışmaktayım. İzinli olarak memleketime gittim ve Kürdistan halkında görülen olumlu değişikliklere tanık oldum. Diyarbakır cezaevi önündeki kitle isyanını gördüm. Bazı kişilerle görüşüp konuştum.

Konuştuğum kişilerden biri de, cezaevinden tahliye olan bir arkadaştı. Uzun ayrılık yılları ardından sonra, bu arkadaşla görüşmem beni oldukça sevindirdi. Birbirimizin halhatırını sorup biraz hasret giderdikten sonra ülkedeki gelişmeler üzerine konuştuk. Daha sonra arkadaş, cezaevinden çıktıktan sonra karşılaştığı sorunları anlattı. Karşılaştığı uygulamanın bir noktası çok ilgimi çekti. Bunu, arkadaş şöyle izah ediyordu: "Ben ve benim gibilerini, düşman rahat bırakmıyor. Sürekli rahatsız ediyor. Yine, bir seferinde polisler geldi, beni alarak dışarı çıkardılar, uzun uzadıya konuştular. Benden ne istediklerini sorduğumda, 'Bak istediğin kadar para verelim; istediğin yerde sana işyeri açalım; istediğin zaman ve istediğin yerde propaganda yap, yeter ki bizimle beraber ol. Sen, eski adamsın, çok kişi tanıyorsun' dediler. Ben ise, bu iğrenç teklife karşı kesin tavır takındım. Cezamı çektiğimi, şu anda işimin başında olduğumu, tekliflerini kabul edemeyeceğimi açık açık konuşarak belirttim. Aradan biraz zaman geçtikten sonra yine geldiler ve tekliflerini yenilediler. Böylece birkaç kez gelip gittiler. En sonunda, bu uygulamaları teşhir eden bir basın toplantısı yapıldı. Bu uygulamaları protesto etmek için bir genç arkadaş kendisini yaktı. Şimdilik bizden vazgeçmiş durumdalar."

Diyarbakır cezaevi önündeki halk isyanına tanık oldum ve oldukça sevindim. Cezaevi önündeki kitlelerimiz düşman askerlerine saldırdığında, polisler neye uğradıklarının şaşkınlığı içerisinde önlerine gelen herkese saldırıyorlardı. Takviye kuvvet geldikten sonra tutuklanmalar başladı.

Faşist Türk sömürgeciliği, karşısında bir gücün, bir halkın savaştığını kabul ediyor. Ben; daha önceleri neyin ne olduğunu bilmiyor ve Kürdistan'da bir savaşın geliştiğini düşünmüyordum. Ama her şey değişti artık. Her işyerinde, her kahvede, her köyde kısacası artık kime bakarsan herkes PKK'yi ve ulusal direniş savaşını konuşuyor. Halkımız, PKK'ye kurtarıcı gözüyle bakıyor.

Son olarak şunu da belirtmek istiyorum: ARGK gerillalarının yaptığı her eylem, halkta büyük bir sevinç yaratıyor.

Diyarbakırlı bir emekçi

Kürdistan Köylüsünün Direnişçi Ruhunun Timsali Hacı Yoldaşı Halk Savaşımızın Zaferinde Yaşatacağız!

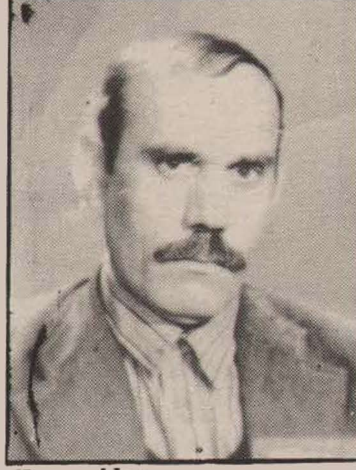
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında, Kürdistan köylülüğünün savaşçı ve direnişçi özelliklerini örnek bir şekilde kendi şahsında sergileyen bir yurtseveri daha şehit verdik. Sömürgecilerin halkımızı ve ülkemizi parçalamak için çizdikleri suni sınırları meşru kabul etmeyerek, mücadelemizin zaferi için bir parçadan diğerine köprü rolü oynayan Hacı yoldaş görevi başında şehit düştü.

Hacı yoldaş, Mardin'in Silopi ilçesine bağlı Rebahiyê köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Her çilekeş Kürt köylüsü gibi onun da çocukluğu acı, ızdırap ve yoksulluk içinde geçti. Sömürgecilerin, feodal kompradorların, gerici şeyh ve imamların dört başı mamur baskı, zulüm ve sömürülerini yaşamı boyunca iliklerine dek yaşadı. Ancak, Hacı yoldaş ve ailesi hiçbir zaman bu uygulamalar karşısında boyun eğmemiş, bu güruhlara karşı sürekli bir mücadele içinde olmuş; yüksek ruhla yurtseverliklerini koruyarak günümüze dek getirmiştir.

Böylesine yurtsever bir öze sahip olan Hacı yoldaş ve ailesi, çeşitli biçimlerde birçok Kürt örgütüne yardımcı olmuş; özellikle de KDP'ye birçok hizmetlerde bulunmuştur. Hacı yoldaş ve babası, yıllarca büyük bir cesaret ve fedakarlık örneği sergileyerek, Türkiye-İrak sınırında KDP pêşmergelerinin geçişini sağlamışlardır. Ancak, bu hizmetleri boyunca, Hacı yoldaş her geçen gün daha da net bir biçimde KDP'nin yapısını tanımış; feodal çıkarların savunucusu olan bu gücün Kürdistan halkının kurtuluşunu sağlayacak yapıda olmadığını kavramıştı. Bu gerçekleri tanıdıkça da onlardan uzaklaşmış, giderek ilişkilerini koparmıştı.

Geçim sorununu çözümlemek için Hacı yoldaş babası ile birlikte bu dönemden sonra binbir türlü tehlikeyi göze alarak sınır ticareti yapmaya başlamış, yaz aylarında da ayrıca mevsimlik işçi olarak çeşitli işlerde çalışmıştır. Ancak Hacı yoldaş kurtuluşa giden yolun bu olmadığını çok iyi biliyordu. Bir yandan cuntanın ve diğer yandan yerli hainlerin baskıları altında elindeki varı-yoğu talan ediliyor, bir taraftan da, kan davası adı altında aşiret çatışmalarına sürükleniyordu. Uğradığı saldırılarla ailesi can ve mal kaybına uğramıştı. Ekmek parası için yaptığı sınır ticaretinde de sömürgeci devletin engellemeleri ile karşılaşıyordu. Geçişler sırasında meydana gelen çatışmalarda birçok sömürgeci askeri öldürmüş, bu nedenle aranır duruma düşmüştü. Uğradığı takip sırasında birkaç kez sömürgeci devlet tarafından tutuklanıp işkence görmüş; ancak tüm baskılara rağmen teslim olmayarak direnmişti.

Yaşadığı tüm bu baskı ve işkenceler Hacı yoldaşta düşmana karşı sınırsız bir kin doğurmuştu. Uğradığı haksızlıkları kabul edemiyor; içten içe isyan duyguları ile yaşıyor ve bir kurtuluş yolu arıyordu. Mutlaka bir kurtuluş yolu olacağını biliyordu. Derin yurtseverliği O'nu süreç içerisinde Partimiz PKK ile ilişki aramaya itti. Ancak, bulunduğu Silopi alanında aradığı ilişkiyi yakalamak uzun bir süreç aldı. Nihayet, 1987 yılında ARGK birlikleri ile ilişki kurmayı başardı. Hacı yoldaş için unutulmaz an gelip çatmış, hayalleri gerçeğe dönüşmüştü. Bir

Hacı yoldaş...

Kürt köylüsü olarak, Hacı yoldaşın yıllarca bağrında taşıdığı güçlü yurtseverlik ve savaşçı özellikleri mücadelemiz saflarında yeniden serpilme şansına kavuşmuştu. Yurtseverlik görevlerine sahip çıkma arzusuyla Hacı yoldaş, Partiyle ilişki kurar kurmaz hemen görev talep etmişti. Kendisine verilen kuryelik görevine dört elle sarılmış; zor şartlar altında görevini eksiksiz olarak yerine getirmekteydi. Hızla bir Kürt yurtsever ve yılmaz bir ARGK savaşçısı konumuna yükselmişti. Günden güne daha büyük gelişmeler kaydediyor; önüne konulan çeşitli görevleri büyük bir fedakarlık ve cesaret ruhuyla yerine getiriyordu. Bir yandan da Silopi alanında mücadelemizin propagandasını yapıyor, yeni yeni çevrelerle ilişkiler kuruyor; düşmanın her türlü karşı-devrimci politikalarına karşı savaş vererek ajanlık politikasının boşa çıkarılmasına katkıda bulunuyordu. O, üstlendiği her türlü görevde sergilediği üstün cesareti ile tanınıyordu. Eylemlerde her zaman en zor ve tehlikeli noktalara yerleşerek kendisini yoldaşlarına siper ediyordu. Eylem anındaki korkusuzluğu, cesareti ve atağa kalkan saldırı ruhu O'na kahramanlık sıfatını kazandıran özellikleriydi.

Hacı yoldaşın mücadele ile böylesine bütünleşmesi sömürgeci Türk devletinin dikkatinden kaçmıyor; O'nu yakalamak için tüm ajan ve muhbirlerini seferber ediyordu. Hacı yoldaşa getirdiği suçlama; sınırda birçok askeri öldürmesi ve dışarıdan ülkeye silah sokmaktı. Yoğun aramalar sonucu 21 Temmuz 1988'de sömürgecilerce yakalanan Hacı yoldaş vahşi işkencelere maruz kaldı. Ancak sonuna kadar direnerek en küçük bir sır vermedi. Faşist cellatlar çaresiz kalınca O'nu serbest bırakmak zorunda kaldılar. Serbest bırakılır bırakılmaz Hacı yoldaş, ARGK saflarına katıldı. Tüm olanaklarını ulusal kurtuluş mücadelesi için sarfederek kutsal görevler üstlendi.

12 Eylül 1988'de yine üstlendiği bir görevi yerine getirmek üzere bir grup yoldaşı ile bir alandan diğer bir alana geçerken düşmanın hain pususuna düştüler. Hacı yoldaş kendisini diğer yoldaşlarına siper ederek büyük bir kahramanlık ve direniş örneği sergiledi ve yoldaşlarını kurtarırken kendisi şehitler kervanına katıldı. Hacı yoldaş yaşamının son anında da kanının son damlasına kadar direnmiş ve kahramanlara yakışır bir şekilde son nefesini vererek ölümsüzler ordusuna katılmıştır. Geride kalan bizlerin söyleyeceği fazla bir şey yok. Bize düşen görev, yoldaşlarımızın olumlu özelliklerini, yaşamını karakterimizin ayrılmaz bir parçası haline dönüştürmek ve onların uğruna şehit düştüğü mücadeleyi kahramanca savaşarak zafere götürmektir.

Hacı yoldaş! Halk savaşımızda, sizin gibi halk önderlerine layık olacağımıza, savaşımızı zafere ulaştırmak ve anınıza bağlı kalmak için üzerimize düşen her şeyi tereddütsüz yapacağımıza dair bir kez daha and içiyoruz. Siz bize halk savaşında Kürdistan köylüsünün isyancı özelliğini gösterdiniz. Biz de sizden güç alarak Kürdistan köylülüğünü isyana kaldıracak ve sizi bu isyanın manevi komutanlarından biri olarak sonsuza dek yaşatacağız.

Silah arkadaşlarından Veysi

16 Kürt Politikacısı Hakkında Dava Açıldı

Alman Mahkemeleri, Faşizmin Yargılandığı Alanlar Olacaktır

Bu yılın başlarında tutuklanarak o günden bu yana sıkı tecritlik ortamında tutulan ve üzerlerinde anti-demokratik uygulamalar yapılan Kürt politikacılar hakkında dava istemi ile mahkemeye başvurulduğu, Federal Alman Başsavcısı Kurt Rebmann tarafından açıklandı. Yapılan açıklamaya göre, 14'ü tutuklu, 2'si tutuksuz olmak üzere 16 Kürt politikacısı hakkında dava açılıyor.

Federal Savcının yaptığı açıklamaya göre, haklarında dava açılan Kürdistanlı politikacılar, "PKK bünyesinde bulunan bir terörist birliğe üye olmak veya desteklemek, birçok öldürme olayını gerçekleştirmek veya teşebbüs etmek, başkalarının özgürlüklerini kısıtlamak" vb. "suçlardan" yargılanacaklar. En fazla 10, en az 5 aydan bu yanadır tutuklu olan Kürdistanlı politikacılar hakkında Federal Savcı'nın açtığı dava, Düsseldorf Eyalet Mahkemesi'nde görülecek. Haklarında dava açılan Kürdistanlı politikacılar şunlar: İbrahim Kadah, Hüseyin Çelebi, Selahattin Çelik, H. Hayri Güler, Mustafa Erbil, Ali Aktaş, Salman Arslan, Selahattin Erdem, Bozan Öztürk, Ali Haydar Kaytan, M. Sait Yıldırım, Yasemin Gedik, Erol Kedik, Ali Sapan, Ali Saçık ve Hasan Engizek. Bozan Öztürk ve Hasan Engizek adlı yurtseverler tutuksuz olarak yargılanıyorlar.

Federal Savcı yaptığı açıklamada, davayı Federal Almanya Anayasası'nın 129-a maddesine göre açtığını da belirtti. Bu maddeye göre yargılanacak tutuklu Kürt politikacılar, PKK içerisinde "parti emniyeti, kontrol, haber alma" adında terörist bir birlik kurma gerekçesiyle suçlanıyorlar.

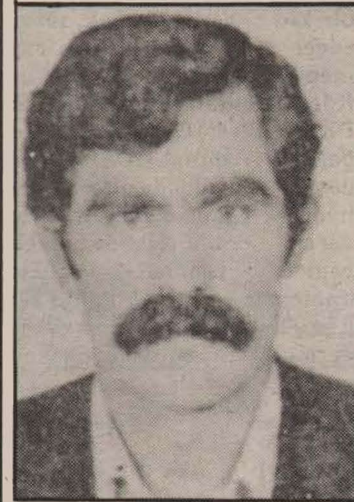
Bu tür iddialara dayanarak, tutuklu yurtseverler hakkında dava açan Federal Başsavcı, Alman emperyalizminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takındığı tutumu da ortaya koymaktadır. 10 aydır tutuklu bulunan yurtseverlere karşı elle tutulur bir suçlama yöneltemeyen Alman yönetimi, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin bir kaynak durumuna getirdiği Kürdistanlı emekçilere karşı da tehdit ve şantajlara başvurmuştur. Birçok yurtsever emekçiyi işbirliğine çağırmış, bunu kabul etmeyenlere evlerinde Kürtçe kitap bulundurmaları bile yasaklanmak istenmiştir. Evlere gönderilen mektuplarda, PKK önderliğindeki mücadeleye destek olmamaları açıkça istenmiştir.

Alman yönetimi, faşist Türk rejimi ile içerisinde bulunduğu işbirliğinin de bir gereği olarak, ulusal kurtuluş mücadelemize saldırmaktadır. TC'nin uluslararası alanda koruyucusu ve taktik hocası kesilen Alman yönetimi, 16 Kürt politikacısı hakkında açtığı dava ile de açık yüzünü ortaya koymuş, uygulamalarıyla birçok konuda faşist Türk rejimini bile geride bırakmıştır.

Alman yönetimi çok iyi bilmeli ki, azgın faşist rejime arka çıkmakla, bunun suç ortaklığına da soyunuyor. Bu ise, tarih karşısında kendilerini suçlu duruma düşürmektedir. Halkımız ve önder gücü PKK en katı faşist uygulamalar altında bile sonuna kadar bağımsızlık ve özgürlükten yana oldu. Alman yönetiminin saldırıları da halkımızın, bu netleşen tavrını değiştiremez.

Bu nedenledir ki, Alman yönetiminin kendi yasalarını bile ayaklar altına alarak açtığı bu mahkemede yargılanacak olan, Alman yönetimi ve Türk faşizmi olacaktır. Kürt politikacılar şahsında, halkımız ve partimiz PKK beraat edecektir.

Eğitimciler Derneği SIDDIK BİLGİN'İ Yılın Öğretmeni Seçti

31 Temmuz 1985'te Suveren karakol komutanı Yüzbaşı Ali Şahin'in emri ile işkenceyle katledilen Sıddık BİLGİN, Eğit-Der (Eğitimciler Derneği) tarafından yılın öğretmeni olarak seçildi.

Doğanlı, Kürtçe adı ile Kelaxsi'de öğretmenlik yapan Sıddık BİLGİN'e ağır işkenceler yapıldı. Aynı zamanda amcası ve daha birçok yakın akrabasına da benzeri işkenceler yapıldı. Faşist ordu yetkilileri katliam ve işkencelerini gizlemek için, "Sıddık Bilgin, çıkan çatışmada dur ihtarına uymadığı için vuruldu" açıklamasını yaptılar.

Bizzat karakol komutanı Yüzbaşı Ali Şahin komutasındaki askerlerin ağır işkenceleri ve silahla taramaları sonucu, Sıddık BİLGİN katledilmişti. Ailesi ve yakınlarının olayın peşini bırakmayıp, üzerine gitmeleri sonucu, katliam bütün yönleri ile açığa çıkarıldı. Gerçek suçlular ortaya çıkarıldı.

Sıddık BİLGİN ve köyü, yurtseverliğin derin olduğu bir derya gibidir. Bu deryayı kurutmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize sunulan desteği kesmek için, Sıddık BİLGİN'i katletmek, bütün köy halkını işkenceden geçirmekle yetinmedi; köyü sürgün etmeye kadar baskılarını artırdı. Sıddık BİLGİN, PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanın bu komplolarının bir sonucu olarak katledildi. Bu onurlu yurtsever, düşmanın tüm işkence ve tehditlerine rağmen, ihaneti seçmemiş ve direnişi yüceltmiştir.

Sıddık BİLGİN'in bu onurlu tutumu nedeniyle, Eğit-Der yöneticileri, işkencede katledilen tüm öğretmenler adına, O'nu yılın öğretmeni olarak açıklamayı kararlaştırmışlar. Sıddık BİLGİN direnişi, onurunu çiğnetmemesi ve halkının bağımsızlık mücadelesine sahip çıkışı ile, bu onuru çoktan hakketti. O sadece bir yılın öğretmeni değil, Kürdistan çocuklarının sürekli öğretmenidir. O'nun onurlu direnişi, Kürdistan çocuklarına sömürgeciliğe karşı mücadelede ilham kaynağıdır. Kürdistan halkı, Sıddık BİLGİN'e, sürekli yaşayan ve ölümsüz öğretmeni olarak sahip çıkacaktır.

Eğit-Der yöneticileri yaptıkları açıklamada, Sıddık BİLGİN'e verilen ödülün, 27 Kasım tarihinde, Öğretmenler Günü vesilesi ile yapılacak toplantıda eşi Müzeyyen Bilgin'e verileceğini belirttiler.

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Düşmanın Her Türlü Uygulama ve Provokasyonlarına Karşı Büyük Bir Fedakarlık ve Cesaretle Direnelim; Suçlarının Hesabını Soralım!

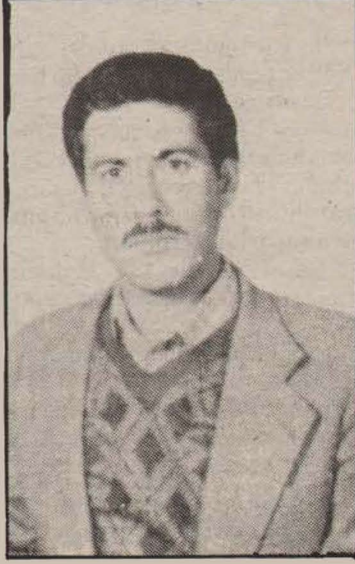
Vatanımız Kürdistan'ın tarihi ve bu tarihi süreç içerisinde halkımızın durumuna baktığımızda, daima zulüm, işkence ve katliamların hüküm sürdüğünü görürüz. Sömürgeci ve egemen güçler, özellikle de TC, yüzyıllar boyunca, insanlık tarihinde eşi görülmemiş en zorba ve kaba imha yöntemleriyle halkımızın üzerine gelmiş; kentte, kırda ve dağlarda yüzbinlerce insanımızı katletmişlerdir.

Vahşi sömürgeciler bu katliamları yaparken, içlerindeki korkunun bir sonucu olarak, daha gün yüzü görmemiş bebelerimizi bile analarımızın karnında süngülerle deşip katletmişlerdir. Üstelik bu katliamlarla da yetinmeyip, dünyanın nefesi ve Ortadoğu'nun kalbi olan şirin vatanımız Kürdistan'ı paramparça etmişlerdir.

Bundan sonra, TC egemenliğindeki Kürdistan parçasında geçen yıllar "Koro Mısto"nun zehrinin, ebediyen öldürmek için halkımıza içirildiği yıllar olmuştur. Sömürgeci vampir TC, tüm bu suçlarını işlerken, en büyük desteği sürdürdüğü sinsi ve alçakça asimilasyon politikasından almaktaydı. Elbetteki satılmış egemen güçler ve ihanetçiler de TC sömürgeciliğinin bir diğer büyük destekleyici gücü olmuşlardır.

Sömürgeci-faşist TC tarihindeki barbarlıklar salt Kürdistan halkına da yönelmemiştir. TC egemenliği altındaki birçok halk ve azınlık bu barbar imha politikalarından nasiplerini almıştır. **Dünya ilerici insanlığı!** Açın bakın düşmanımızın tarihine; Asya'dan ilk hareket ettikleri günden bugüne kadar yakma, yıkma, talan ve katliamlarla örülü bir tarihtir. Halklara karşı sınırsız bir kan içicilik ve vahşet bu tarihe damgasını vurmuştur. Ermeni, Rum, Arap, Kürt halkları ve diğer birçok azınlığın başına getirilenler buna en açık örnekleri teşkil etmektedir. **Başta Türk aydınları olmak üzere, kendine devrimci-demokrat sıfatını takan tüm Türkler!** Açın, bakın atalarınızın tarihine! Ne kadar kara; demagojik; iyi ve güzel olan her şeye, insanlığa düşman ve kirli bir tarih olduğunu görün! Salt insanlık görevi için de olsa okuyun, öğrenin bu tarihin kirli sayfalarını! Demagojik, şoven, teslimiyetçi, reformist ruh ve kişiliği bir yana bırakın ve hiç olmazsa sizler dünya insanlığına bu kirli tarihin içyüzünü itiraf edin; ondan sonra da temiz bir tarih yaratmaya çalışın.

Evet, sömürgeci-faşist TC ve "kuş uçurtmaz mehmetçik" korkmaz! Çünkü, "Bir Türk dünyaya bedeldir!" Yıllar yılı bu hikaye ile beyinler yıkanmaya çalışıldı. Peki, gerçek böyle midir? TC tarihi gerçeklerin hiç de böyle olmadığını ortaya koyuyor. Alçakça suçların sahibi her güç gibi TC de iliklerine dek büyük bir korku içindedir. Bu nedenledir ki, bir gün büyüyüp intikam alırlar diye, daha doğmamış bebelerimizi ana karnında süngüleyip katletmiştir. Bugün Kürdistan'da en küçük bir sesi bile gerillaların baskın yaptığına yorumlayarak etrafı kurşun yağmuruna tutmakta, Kürdistan'daki hayvanları bile kıyımdan geçirmektedir. Zindanlara doldurup her türlü insani hak ve özgürlüklerden mahrum ettiği elikolu bağlı savaş esirlerini bile, duyduğu büyük korku nedeniyle ölüme sürüklemekte, katletmektedir. Bütün bunlar, çürümüş ve cançekişen bir varlığın son çırpınışlarının, derin ölüm korkusunun kanıtlarıdır.

Abdullah SEVGAT

> **"TC sömürgeciliği ve uşakları! Yemin ediyorum ve ediyoruz ki, kanımızın son damlasına ve son nefesimize kadar size düşman olacağız, tüm dünyayı size zindan edeceğiz. Halkımız, ülkemiz Kürdistan ve kahramanca direnen şehitlerimiz için intikam yeminimizi dilimizden düşürmeyeceğiz..."**

Sömürgeci-faşist TC cellatları! Tarihiniz böylesine kapkara örneklerle doludur. 21. asıra girişimizin öngününde, bu kadar uzun süreli bir vahşete karşılık, halkımızı tarihten silebildiniz mi? Onu yok edebildiniz mi? Hayır, binlerce kere hayır! Halkımız yeniden doğuyor, doğacak; yeniden doğacağız. Biliyorum; sömürgeci-faşist TC, bir kez daha bağıracak, feryat edeceksin. Ama her şeye rağmen, gerçekleri haykıracağım. Kürdistan halkı, şanlı Partimiz PKK ve Ulusal Önderimiz, gözbebeğimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın ışıklı yolunda dirildi; diriliyor ve uyanıyoruz! Artık bir versek de binlerle doğacağız, yeniden ve yeniden. Ya siz! Siz; sömürgeci-faşistler, satılmış yerli hainler, emperyalistler ve tüm gericiler! Sizler de artık anlıyorsunuz ki, ölüm sancılarınız gitgide sıklaşıyor; bu nedenle kudurganlaşıyor, sağa-sola barbarca saldırılarınızı yöneltiyorsuz. Ama nafile! Onca vahşi uygulamalarınıza karşın nasıl ki bugüne kadar Kürdistan halkını yok edemediniz, bundan sonra da yok edemeyecek, durduramayacaksınız. Çünkü; katlettiğiniz analarımızın sütü, Partimiz PKK ve önderimiz APO'nun yol göstericiliği mayamızdır. Özcesi, biz, bizler hep öc almayla öğrenip büyüyoruz. Kin ve nefretimiz bize yaşama ve hesap sorma gücünü veriyor.

Ülkemiz Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ve onun öncü gücünün büyüyüp gelişmesinden korkan sömürgecifaşist TC, mertçe er meydanına çıkıp dövüşmek kendi karakterinden çok çok uzak olduğundan, ellerine-kollarına kelepçe vurduğu mazlum insanlarımızı alçakça katletmekte; özgürlük savaşımız içinde bulunan savaşçı yoldaşlarımızın ailelerini işkence, zulüm, imha, korkutma; kısacası fiziki ve psikolojik baskı yöntemleri ile yıldırmaya çalışmaktadır. Bunun en son örneklerinden biri de babam **Derviş Sevgat**'ın hunharca katledilmesidir. Sömürgeci TC, tükenişin aciz ruh hali ile, suçsuz ve savunmasız babamı gözaltına alıp insanlıkdışı işkencelerde katletti.

Yurtsever Kürdistan halkı ve ilerici dünya insanlığı! Babam bir Kürdistanlı yurtseverdir ve yurtsever bir aileye sahiptir. Halkımız içinde daha çok ezilen bir kesim olan Yezidi Kürtlerine mensuptur. Daha düne kadar ve hatta bugün, çeşitli suni çelişkilerle halkımızdan belli kesimleri kışkırtarak diğerlerinin üzerine salan sömürgeci TC, diğer yandan da Kürt olan herkese düşman olduğunu gözler önüne sermektedir. Ülkemiz tarihinde düşmanın başvurduğu en bellibaşlı politikalardan birisi, Kürdü Kürde kırdırma politikasıdır. Nitekim, "Müslüman-Yezidi, alevi-sunni, Kurmanc-Zaza" vb. suni çelişkileri halkımızın bağrına sokarak ülkemiz ve halkımızı kendi egemenliği altında uzun yıllar tutmayı başarmıştır. Bir kesime karşı sürekli bir başka kesimi çıkarmış, savunur görünmüştür. Müslümanlığı bir din olarak benimseyen Kürdistanlıları da Yezidi kesime karşı kışkırtmış; sürekli onlara arka çıkar görünmüştür. Oysa bugün görüyoruz ki, düşman bir bütün olarak Kürt halkına düşmandır. Daha düne kadar din kisvesi altında Müslüman kesime sahip çıkar görünürken, bugün en çok o kesimden insanlarımızı katletmektedir. Bu da sömürgeci düşmanın alçakça oyunlarının içyüzünü daha da net açığa çıkarmaktadır.

Düşmanın, halkımız üzerinde oynadığı oyunları yerle bir eden Partimiz PKK, halkımızın gözlerini gerçeklere açmış; bunun sonucunda Yezidi kesim içinde de yoğun bir sempati toplamıştır. Düşmanın sürekli birbirine kırdırdığı her kesim ve dinden insanlarımız ulusal kurtuluş mücadelemiz saflarında kenetlenmişlerdir. Özellikle, **Abdullah SEVGAT (Ömer)** yoldaşın özgürlük savaşımızda şehit düşmesinden sonra, Yezidi kesiminden halkımız mücadelemize daha çok bağlanmış; içlerinden çıkan bu halk önderinin anısına saflarda daha çok kenetlenmiştir. Ülke içinde olduğu gibi, ülke dışında da en küçüğünden en yaşlısına kadar yüzlerce-binlerce insanımız, Partimiz PKK ve Başkanımız APO önderliğinde yüzyılların intikamı için birleşmekte ve örgütlenmektedir.

Halkımızın Yezidi kesimini mücadeleden koparmak için, sömürgeciler emperyalistlerle ele le çeşitli oyunlar tezgahlamaktadırlar. Bir yandan baskı, tehdit ve işkencelerle korku ve yılgınlık ortamını dayatırken, diğer yandan da Avrupa metropollerinde sahte yaşam umutları sunarak bu insanlarımızı özden boşaltıp tüketmek istemektedirler. Babam **Derviş Sevgat**'ın işkencelerle katledilmesi, mücadelemizle bütünleşen insanlarımıza bir tehdit, bir korkutma aracı olarak gündeme getirilmiş bir cinayettir. "Eğer PKK'ye destek verirseniz, sizin sonunuz da böyle olacaktır" denmek isteniyor. Diğer yandan da özellikle Batı Almanya emperyalizmi, ucuz emek gücü olarak topraklarına çekip en tortu işlerde kölece çalıştırdığı bu insanlarımızı Avrupa'nın yoz yaşamı içinde tüketerek yurtsuzlaştırmak ve mücadeleden koparmak için özel bir politika gütmektedir.

Ancak, Avrupa'nın insanlarımız için kurtuluş olmadığı bir gerçektir. Bir atasözünde de ifade edildiği gibi, "Bülbülü altın kafese koymuşlar; ah vatanım demiş." Bu gerçeği, Partimiz PKK Avrupa'da bulunan insanlarımıza kavratarak onları Cephemiz ERNK bayrağı altında örgütlemektedir. Bununla da kalmayarak, "Kaynağa dönüş" şiarını yükseltmekte ve insanlarımızı köklerini yeniden vatan topraklarına uzatmaya sevketmektedir.

Ben de yurtsever bir Kürdistan kadını olarak, vatanımın bağımsızlık ve özgürlük savaşında yerimi almış bulunuyorum. Kurtuluşumuzun Partimiz PKK saflarında ve önderimiz Abdullah ÖCALAN'ın önderliğinde olacağına duyduğum sonsuz inançla ve Kürdistan kadınının kurtuluşunun Kürdistan'ın kurtuluşundan geçeceği bilinciyle hareket ettim, ediyorum ve gelecekte de bu doğrultuda hareket etmeye devam edeceğim. Bu savaşımızda kaybedeceğimiz, kölelik zincirlerimizden başka bir şey olmayacaktır. Oysa kazanacağımız, koskoca bir dünyadır.

Evet, **sömürgeci-faşist TC cellatları!** Bir devletsiniz, her şeye sahipsiniz; ama yine de biz PKK partizanlarına, ARGK savaşçılarına karşı gelme cesaretini gösteremiyor; babam gibi yüzlerce masum insanımızı evlerinden alıp zindanlara doldurarak alçakça işkencelerde katlediyorsunuz. Çünkü, ARGK'nin vuruş tarzını çok iyi biliyor; korkuyu iliklerinizde duyuyorsunuz. Onun için de namertlere yakışır bir vahşetten medet umuyorsunuz.

Ülkemizin özgürlük ağacının ancak eşi görülmemiş fedakarlıklar pahasına serpilip büyüdüğünü biliyoruz. Onun için de her ne şekilde ve nerede olursa olsun, vatan uğruna ölmek bizler için bir şereftir; yaşamın ta kendisidir. Davamızdan hiçbir zaman pişmanlık duymadık, duymayacağız da. Şehit olmak herkese nasip olmayacak bir yüceliktir. O nedenle de babamın sonuna kadar direnerek ülkemiz Kürdistan'ın şehitler ordusuna katılmasından gurur duyuyorum.

Sömürgeci-faşist TC cellatları! TC'ye hizmet eden uşaklar, hainler, teslimiyetçi güç, kurum ve kişiler! Bilin ki, bizden birini katlettiğinizde onun yerini binlercemiz alıyor. Bilin ki, bizler, kana kanla intikam alanlarız.

Sömürgeci-faşist Türk devleti! Yüzyıllardan beridir halkımızın başına musallat olmuş kapkara bir güruhsun. Senin bu karakterin nedeniyle halkımızın yaşamı işkence, zulüm ve katliamdan ibaret bir yaşama döndü. Biz buna artık alıştık. Suç senindir, çünkü, bizi sen alıştırdın. Bundan dolayıdır ki, artık ne katliam, ne baskı, ne de zulüm bizi korkutuyor. Bunlardan korkmuyor, ürkmüyoruz. Vatanımızın kurtuluşu için bütün bu barbarlıkları başımız dik göğüslemeye hazır hale geldik; bilendik. Peki ya sen! Sen bugün karşı karşıya geldiğin durumu göğüsleyebilecek güçte misin? Açık ki, hayır. Daima, atalarından aldığın kültür gereği, at üstünde kılıç şakırdatıp halkları ezip geçen sen bugün hiç de beklemediğin bir şekilde çıkmaza sürüklenmiş bulunuyorsun. Tarihinde ilk kez oluyor, böylesi nihai ölümcül darbeler almak. Oysa bizler için bu daha kavgamızın başlangıcıdır; kavgamız günden güne daha da alevleniyor.

TC sömürgeciliği ve uşakları! Yemin ediyorum ve ediyoruz ki, kanımızın son damlasına ve son nefesimize kadar size düşman olacağız, tüm dünyayı size zindan edeceğiz. Halkımız, ülkemiz Kürdistan ve kahramanca direnen şehitlerimiz için intikam yeminimizi dilimizden düşürmeyeceğiz. Yurtsever Kürdistan halkı olarak Partimiz PKK, Cephemiz ERNK ve Ordumuz ARGK etrafında daha da sıkı kenetleneceğiz. Tüm düşmanca yöntem, entrika, provokasyon ve saldırılarınızı boşa çıkaracağız.

Yurtsever Kürdistan halkı! Düşmandan tüm suçlarının hesabını sormak ve dünya insanlığı içerisinde, özgür ve bağımsız Kürdistan'ın neferleri olarak bir an önce yerimizi almak için, görevlerimize daha sıkı sarılalım. Bundan başka kurtuluş yolu yoktur. O halde, "Ya Kürdistan, Ya ölüm!" şiarıyla ayağa kalkalım; bilinçlenelim, birleşelim, örgütlenelim ve savaşalım. Öncü gücümüzün önderliğinde büyük bir cesaret ve fedakarlık ruhu ile zafere dek ilerlemenin maddi ve manevi gücü bugün her zamankinden daha çok elimizdedir. Şehitlerimizin anısına bağlılığın yolu buradan geçmektedir.

—Derviş Sevgat Yoldaş Ölümsüzdür!
—Yaşasın Partimiz PKK ve Başkanımız APO!
—Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
—Kahrolsun Sömürgeci-Faşist TC ve Uşakları!
—Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın İntikamcı Direnişimiz!

Kardeşiniz, Kızınız Hakiye Sevgat
(Rêhan)
2.11.1988

"Sosyal Demokrat" maske yırtılıyor

SHP, 12 EYLÜL'ÜN PARTİSİ OLMA SIFATINI PEKİŞTİRDİ

Son günlerde SHP, kamuoyunun tüm dikkatlerini üzerine çeken gelişmelerle çalkalanıyor. Yerel seçimlerde sürdürülecek politikaların tartışılmasını gündeminin esas maddesi olarak alması beklenen SHP Küçük Kurultayı, parti içi savaşımın kızıştığı ve önemli tasfiyelerle sonuçlanan bir platforma dönüştü.

Kurultayın başlamasının hemen öncesinde yaptığı açıklamalarla, "birçok parti örgütünün içine sızmalar olduğundan, partinin bölücüler ve aşırılar tarafından ele geçirilmeye çalışıldığından" dem vurarak ihbarlarda bulunan **Ali Topuz**, bir anda yoğun tartışmaların patlak vermesine neden oldu. Ardından, SHP Küçük Kurultayı gündemine de giren tartışmalarla SHP içinde bir "temizlik harekatı" başlatıldı. Ali Topuz'un danışıklı istifası ardından, TC'nin gece yarısı darbeleri kültürüyle yetişmiş SHP'nin Genel Merkez Yönetimi, parti disiplinini ihlal ettikleri gerekçesiyle 7 il örgütünü görevden aldı. Görevden alınan il örgütleri, İstanbul, Bursa, Malatya, Siirt, Erzurum, İçel ve Diyarbakır il örgütleri. Ayrıca Ankara, Van, Mardin, Dersim, Muş, Bitlis, Bingöl, Erzincan, Kars, Adana, Elazığ, Adıyaman ve Gaziantep il örgütlerinin de her an topun ağzında oldukları belirtiliyor.

SHP Merkez Yürütme Kurulu'nun aldığı kararla parti içinde yoğun bir tasfiyeyi başlatması çeşitli tepkilere yol açtı. Merkez aldığı kararı, iktidara giden yolda zorunlu bir tedbir olarak açıklarken şu görüşlere yer vermekteydi: *"... SHP'nin bu görüntüde iktidara gidemeyeceğinden hareketle, parti yönetimimiz, partinin durulması ve kamuoyunda güven sağlaması için bu kararı almıştır. Arkasından, daha çok karar alınacaktır. Şunu herkes bilmeli ki, parti bu konuda geri adım atmayacak. Herhangi bir harekete kalkan, bedelini ödeyecek."*

Yukarıdaki sözlerden de anlaşıldığı gibi, SHP iktidara giden yolda birtakım güçlere güven vermek için kendi içinde bir temizlik harekatına girişmiştir. 12 Eylül ruhuyla şekillenen, düzenin ılımlı muhalefet partisi olan SHP, iktidara gelebilmek için sermaye çevrelerine, darbeci orduya ve bunların dış uzantılarına kendisini kabul ettirmek zorundadır. "Sosyal-demokratlık" kitleleri kandırmada iyi bir maskedir ama, bazıları ölçüyü fazla kaçırıp sosyal-demokratlık yapmaya kalktılar mı bu büyük bir tehlikedir ve ezilmelidir! Senaryonun sınırlarını zorlamaya kalkan böylelerine hadleri bildirilmeli; Türkiye'de ve 12 Eylül anayasasının gereklerine göre siyaset yapmakta oldukları hatırlatılmalıdır! Yine de akıllanmazlarsa kafaları ezilmelidir! İşte, SHP'de olup bitenlere açıklık getiren mantık tam da budur. SHP-MYK üstlendiği rolün gereklerine göre davranmaktadır, kuruluş amaçlarına göre tutarlı davranmaktadır. Çünkü, o, toplumsal muhalefetin önüne bir set olarak ortaya çıkarılan düzenin en temel emniyet sübaplarından biridir. Düzeni korumak ve "ülkeyi bölücüler ve yıkıcılardan savunmak" için kurulmuştur; bunlara dolaylı da olsa güç verebilecek hiçbir şeye izin vermesi düşünülemez.

SHP-MYK'nın aldığı son karar, "Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünden yana" çevrelerce büyük memnuniyet ve alkışlarla karşılandı. "Bölücü ve yıkıcı" tehlikenin giderek boyutlanmasından endişeye kapılan bu çevreler SHP'nin bir balyoz darbesiyle 12 Eylül ruhunu yaşatması üzerinde bir an da olsa rahat nefes aldılar.

Bunların duygularına en iyi tercüman olanlardan biri, gazeteci **Oktay Ekşi**, 1 Aralık tarihli Hürriyet gazetesindeki köşesinde şöyle yazıyordu:

*"... **Sosyaldemokrat Halkçı Parti** Merkez Yürütme Kurulu'nun, **ciddi ve kararlı bir tutumla** konuya eğilmesi ve birtakım **fraksiyon artıkları ile bölücülük** hülyasıyla tutuşanların tasfiye edilmelerini sağlayacak bir politika demetini uygulamaya koyması son derece isabetli olmuştur.*

Sosyal demokratlara sempati ile bakan, Atatürk devrimlerine bağlı olan ve ulusal bütünlüğümüzü temel şart sayan herkes bunu desteklemelidir."

Diğer taraftan, SHP-MYK'nın kararına endişeyle bakan, karşı çıkan çevreler de var. Eski SHP Genel Sekreteri ve İçel Milletvekili **Fikri Sağlar**, kararı şu sözlerle değerlendiriyor:

"Demokratik şekilde seçimle gelenleri görevden almakla, parlamentoyu kapatarak hak ve özgürlükleri yok etmek arasında hiçbir fark yoktur. Bu şekilde düşünenlerin, ülkede demokrasi askıya alındığı hallerde de aynı duyarsızlığı göstermesi doğaldır..."

Bu sözler şüphesiz ki Türkiye'deki sözde demokrasi ve sözde muhalefetin durumunu net ortaya koyuyor. Ancak gözden kaçırılmaya çalışılan bir gerçek vardır ki, o da bu tutumun SHP'de sonradan ortaya çıkan bir tutum olmadığı, onun şekillenmesinin özü olduğudur. SHP, Fikri Sağlar'ın Genel Sekreter olduğu dönemde de özünde bu SHP'ydi. Şimdi değişen bir şey varsa o da, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerin safları daha da netleşmeye zorladığı ve maskelerin yırtılmak zorunda kaldığıdır. SHP'de olan da bir nitelik değişimi değil, aksine gerçek niteliğin ortaya konmak zorunda kalınmasıdır. Çünkü, toplumsal muhalefetteki artış, her güç ve kişinin özünü ortaya çıkarma doğrultusunda karşı konulmaz bir objektifliği adım adım yaratır.

"AŞIRILAR" NE DİYOR?

SHP içindeki tartışmaların odağında bulunan, "bölücülük yapmak", "açlık grevlerine destek vermek", "Parti disiplin ve tüzük kurallarını ihlal etmek"le suçlanan ve alınan son kararla gözdağı verilen çevreler, SHP-MYK'nın kararını çeşitli biçimlerde eleştirdiler. Kendilerine, **sol kanat** ve **radikal kanat** adı verilen 34 SHP'li milletvekili ortak olarak hazırladıkları bir mektubu Genel Başkan İnönü'ye verdiler ve alınan kararı eleştirerek geri alınmasını talep ettiler. Bu arada, görevden alınan il başkanları da kararı tepkiyle karşılayarak, faaliyetlerini SHP tüzüğü çerçevesinde yürüttüklerini belirttiler. SHP içinde başgösteren tartışmaların daha bir süre devam etmesi bekleniyor.

Ali Topuz'un, *"Asıl mesele, Doğu ve Güneydoğu'da Kürt ve Ermeni devleti kurulmak isteniyor. Dışardan da bu körükleniyor. İçimize giren bazıları da bunlara alet olmamalı. Bunları kısa zamanda temizlemek zorundayız"* şeklindeki sözlerine cevap veren çeşitli illerin SHP'li başkanları, yaptıkları konuşmalarda şu görüşlere yer verdiler:

Mardin il başkanı Ahmet Daday: "Aşırılıktan ne kastediliyor? Kürt halkına yapılan baskıya karşı çıkmak aşırılıksa, cezaevlerindeki açlık grevlerini desteklemek aşırılıksa, insanların demokratik haklarını korumak, faşist 12 Eylül rejimine karşı mücadele etmek aşırılıksa biz aşırıyız. Bunu burada ilan ediyoruz."

Siirt il başkanı Zübeyir Aybar: "Cezaevleri toplu mezara dönüştürüldü. Buna suskun kalan parti genel merkezi, parti programına aykırı hareket ediyor. İşkence tüm şiddetiyle sürüyor. Bir de ülkemizde Kürt sorunu vardır. Bu sorun can almaya devam ediyor. Partimiz net görüşünü açıklasın. Görüşü nedir sergilesin. Bu sorun ya barış içinde halledilir, ya da başkaları çıkar başka usullerle halleder."

Dersim il başkanı Ali Demir: "Bu çocuklar ne yapacak? Ellerindeki son koz açlık direnci, başka imkanları var mı? Varsa söyleyin, kabul edeyim, haklısınız diyeyim...

"Kürt halkı vardır. Yok mu yani? İnkar mı edeceğiz varlığını? Türk halkı gibi Kürt halkı da vardır. Ama Türkler gibi Kürtler de yasada, tasada, sevinçte ve kıvançta Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmanın gururunu taşımak istiyorlar...

"Benim ilimde köpeklerin havlaması bile yasaktır. Neden mi? Çünkü, her köyde karakol vardır. Eğer gece köpekler havlarsa, oranın halkına çok yabancı askerler gelip, "Buraya dağdaki eşkıya geldi, değil mi? Verin onları bize' derler. İnsanları gece yarısı köyün ortasına toplarlar. Bu yüzden, vatandaş köpekler havlamasın diye geceleri ahırına bağlıyor. Bu sefer de, 'Geceleri köpekler neden havlamıyor, demek ki, bizden gizliyorsunuz' diye dayak atarlar."

Urfa il başkanı Feridun Yazar: "Parti Meclisi toplantısı için geldiğinde Genel Başkanımız ile derdini anlatmak isteyen vatandaşımıza ben tercümanlık yaptım. Yani, o vatandaş, Kürtçeyi kurslarda mı öğrendi? Özel kurs mu açıldı kendisine? Şimdi, 'İşte bir Kürtçü daha çıktı' diyecekler. Veya, yarın mahalli seçim için bir ilçeye, köye gitsem konuşsam, biri ihbar edecek. 'Kürtçülük yaptı' diyecek. Köy korucusuna ihbar edip beni içeri attıracak...

"... Kürt sorununa çözüm bulamazsanız, yarın başkaları çözüm bulacaktır. Bu sorun vardır. ABD Kongresine bu yüzden raporlar veriliyor...."

Erzurum il başkanı Mahmut Tuncer Caferoğlu: "Eğer yaptığımız çalışmalar aşırılıksa, gurur duyarız. Kürtçülükle ilgimiz yoktur. Doğu sorununa net yaklaşım ve kesin çözümler için çizginin belirlenmesi istemimiz vardır."

SHP'DEKİ SON OLAYLARLA TEKRAR GÜNYÜZÜNE ÇIKAN GERÇEKLER

SHP'de yaşanan son gelişmeler, Türkiye'de sözü edilen demokrasinin nemenem bir demokrasi olduğunu bir kez daha netçe gözler önüne sermiştir. 12 Eylül cuntası ardından sözde, demokrasinin yeniden tesisi için ortaya çıktığı iddiasıyla kurulan ve reformist sol çevrelerin de büyük umutlar bağladığı SHP, 12 Eylül cuntasının bir parçası ve yedek gücü olduğu gerçeğini kör beyinlere adeta zorla dikte ettirmektedir. Öyle ki, 12 Eylül'ün tartışılmasına dahi tahammül gösterememekte, insan hak ve özgürlükleri gibi, sosyal-demokratlar için en temel savunma konularından olan konularda bile son derece gerici ve bağnaz görüşler savunmakta; savaş esirlerinin insanca bir yaşam ve en temel hakları için yürüttükleri direnişi şiddet eylemi olarak değerlendirip mahkum etmektedir. Bir başka ülkede ancak muhafazakar ya da faşist partilerce savunulabilecek görüşler, Türkiye'de rahatlıkla "sosyal-demokrasi" yaftası altında savunulabilmektedir. Bu, Türkiye gerçeğinin en temel ögelerinden biridir. Kaynağını, TC'nin demokrasiye, doğuşundan beri, köklü yabancılığından ve doğuş özelliklerinin temeli olan halk, emek ve insanlık düşmanı karakterinden alır. Yine, kaynağını, TC'nin son derece zayıf, sallantılı, derme-çatma yapısından alır. Bu nedenledir ki, TC demokratik en küçük bir çıkışı dahi kaldıramayacak kadar bağnaz ve tutucudur. En ilerici geçinenleri bile bu özellikleri katmerlice yaşarlar.

Aynı şekilde, TC'de her şey "devletin ve milletin bekaası, birlik ve bütünlüğü"ne hizmet etmek zorundadır. TC'nin kuruluşunun mayası olan Kemalizm; yani devletçilik, şovenizm, kapitalizm ve gericilik yasalarla sabitleştirilmiş özelliklerdir ve her şeye damgasını vurur. Bütün siyasal gelişmeler ve örgütlenmeler ancak bu çerçeve içinde hareket etme şansına sahiptirler. Bu çerçeveyi en küçük bir şekilde zorlama, demir yumrukla ezilmekten kurtulamaz. Bu gerçeği kavramayıp, TC yasaları çerçevesinde demokratik ve ilericilik yapacaklarını sananlar, her zaman hazin bir sonla yüzyüze gelmişlerdir. Çünkü, TC öylesine zayıf bir yapıya sahiptir ki, kendi bünyesinde en küçük bir kıpırdanışın, en küçük bir reformculuğun dahi devleti temellerinden sarsıp yıkımın eşiğine getireceğini bilir. Bu yönlü girişimleri en sert biçimlerde ezmekten çekinmez.

TC'nin en hassas olduğu konuların başında şüphesiz ki, "Misak-ı Milli" sınırlarına yönelebilecek herhangi bir "bölücü" tehlike gelmektedir. Bu nedenle de Kürdistan'ın varlığını kabul etmek ya da bundan söz edilmesine tahammül göstermek bir yana, Kürt halkının varlığını dahi kabul etmeye yanaşmamaktadır. Çünkü, bu gerçeği inkar etmekle onu boğabileceği hülyasına kapılmıştır. Ancak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kaydettiği gelişmeler bu inkar politikasını yerle bir etmiş; Kürt halkının varlığı gayri-resmi biçimlerde de olsa yer yer itiraf edilmek zorunda kalınmıştır. Bu noktada da TC, kendini dayatan gelişmeleri denetim altına alarak boğamayınca, hiç değilse kendisinin çizeceği çerçeveler içinde belli bir rotaya sokmak istemektedir. Bir yandan imha politikasını sonuna kadar yetkinleştirip dayatırken, diğer yandan da iflası şimdiden ortaya çıkmış bulunan bu politikasına yedek politikalar geliştirmek zorunda kalmaktadır. Emperyalist devletlerin de dayatmalarıyla, "Kürtlere kültürel özerklik" planları alttan alta geliştirilmektedir. Bu konuda esas rol SHP'ye yüklenmiş bulunmaktadır.

Peki, böylesi bir rolü yüklenen SHP'nin son tasfiyeler amaçladığı nedir? Son tasfiyeler, TC'nin sözkonusu politikayı çok sıkı bir biçimde ve en üst düzeydeki devlet yetkilileri eliyle geliştirme ve herhangi bir çatlaktan "bölücülüğün" yararlanmasına fırsat vermeme çabasının somut ifadesidir. *"Eğer, Türkiye'de Komünist Partisi kurulacaksa, onu da biz kurarız"* diyen Mustafa Kemal ve uzantısı Evrenlerin mantığı, bu kez *"Eğer Kürtlere bazı haklar tanınacaksa, onu da biz gerçekleştiririz"* mantığına dönüşmüş bulunmaktadır. Bu nedenle de bu konuda, seçimle işbaşına gelmiş dahi olsalar, kendileri dışında hiç kimsenin konuşmasına izin vermemektedirler. Bu, TC'nin zayıflığının ve sözde demokrasisinin ne denli icazetli bir demokrasi olduğunun kanıtıdır. Böylesine zayıf bir devleti ancak çok sıkı önlemler, faşist yasalar ve sonuna kadar sıkılaştırılmış bir devletçilikle ayakta tutabileceğine inanan TC ve emniyet sübabı SHP, çok katı bir merkeziyetçilik uygulamak zorundadır. Bu nedenle de "devletin birliği ve bütünlüğü" üzerine yemin içmiş uşaklarının dahi iplerini sonuna kadar eline almak istemektedir. SHP'de yaşanan son gelişmeler, 21. yüzyılın öngününde TC'nin içinde bulunduğu çıkmazın bir belgesi durumundadır.

Bu gelişmelerle bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Türkiye ve Kürdistan'da zora dayalı devrim dışında hiçbir yöntem en küçük bir gelişmeyi sağlama gücünde değildir.

M. Ali Birand TC'ye Milliyet'te Yayınlanan Röportajının Özeleştirisini mi Veriyor?

26 Kasım 1988 tarihli Milliyet gazetesinde, **M. Ali Birand**'ın *"PKK'nın 10 Yıllık bilançosu"* başlığıyla bir yorumu yayınlandı. Yorumu okuyunca aklımıza ister istemez, M. Ali Birand, acaba sütten dili yanınca yoğurdu üfleyerek mi yemeye başladı sorusu takıldı. Daha düne kadar, bütün ruhu ile birlik ve bütünlüğü için çalıştığı TC'nin Kürt sorunu karşısında takındığı tutumundaki körlüğü eleştiren, Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş ile yaptığı röportaj ve gördüğü gerçeklerle başı dönen M. Ali Birand, bu röportaj nedeniyle koğuşturmaya uğramasının ürküntüsünü yaşıyor adeta. TC'nin bekası için gerçekleri gözler önüne sermekle kendisini yükümlü gören ve bir gazeteci olarak bunu mesleğinin bir gereği saydığını ifade eden Birand, son yorum yazısında bu ilkesinden taviz vermişe benziyor. Gerçekleri tersyüz ederek yeniden TC'nin gözüne girme ve yaptığı röportajın özeleştirisini bu röportajın PKK hanesine yazdığı olumlu imajı tersyüz ederek verme çabasını sergiliyor.

M. Ali Birand, yorumuna, *"Şimdi geriye dönüp nereden nereye gelindiğinin bir bilançosu yapıldığında örgüt açısından pek de başarılı bir manzara ile karşılaşılmıyor"* iddiasıyla başlıyor. Acınası bir iddia! PKK'nin on yılda yaptıklarının dökümünü burada ortaya koymak durumunda değiliz. Ancak, sadece birkaç noktayı vurgulamak bile, PKK'nin on yılda nereden nereye geldiğini gözler önüne sermeye yetecektir.

Her şeyden önce PKK, artık kesinlikle yok edildiğine, tarihe gömüldüğüne inanılan bir halkı, bir ülkeyi, bir ulusal sorunu yeniden canlandırmış ve sadece o halkın ve sömürgecilerin değil, tüm sistemleriyle bütün bir dünyanın gündemine sokmayı başarmıştır. Yani, ölüye can vermiştir. Diğer başarıları olmasaydı bile, bir tek bu sonuç PKK'yi başarılı saymaya yetecekti.

İkinci olarak, PKK, TC efsanesini yerle bir edip onun ne denli çürümüş bir yapıda olduğunu gözler önüne sermiştir. "Yenilmez Türk ordusu", "Aslan mehmetçik" balonlarını söndürmüş, TC'yi tüm kurumlarıyla tükenişin eşiğine getirmiştir. Öyle ki, TC, başına musallat olan bu belayı bertaraf etmek için yukarıdan aşağıya tüm kurumlarıyla kendisini gözden geçirip yenilemek, sahte demokrasi maskesini bir yana iterek faşist karakteriyle ortaya çıkmak zorunda kalmıştır. Yani, PKK, TC'yi niteliksel bir dönüşüme sokacak kadar başarılı bir tarihin sahibi olmuştur.

Üçüncüsü, PKK, TC'nin Kürdistan konusundaki koyu inkar politikasını işlemez kılarak, yolaçtığı önlemlerle zımnen de olsa TC'ye Kürdistan'ı sömürgecileştirdiğini itiraf ettirmiştir. Bölge valiliği sistemi bunun kanıtıdır.

Dördüncüsü, PKK başarılı bir mücadele tarihine sahip olduğu ve bir türlü yenilemediği içindir ki, bugün TC'den emperyalizme kadar bütün bir gericilik harıl harıl işbirliği yaparak ve dünyanın dörtbir tarafından saldırılar düzenleyerek varlığını sağlama almak istemektedir. İsveç'inden B. Almanya'sına kadar birçok ülke demokrasi havariliğini bir yana iterek, yer yer kendi yasalarını ayaklar altına alma pahasına da olsa, "PKK belasını" bertaraf etmeye çalışmaktadır. Ve bütün bu çabaları, bu telaşı, iddia edildiği gibi, PKK'nin "terörizmi, cinayetleri" nedeniyle değil, Kürdistan'ın adım adım elden gitmesi nedeniyledir.

Beşincisi, PKK kitleselleşen bir hareket olmayı başardığı ve Kürdistan halkı içinde derin köklere sahip olduğu içindir ki, tarihte pek az gücün maruz kaldığı iç ve dış saldırılara rağmen, 10. yılına ulaşabilmiştir. Bu, kitlesellik PKK'nin yenilmezliğinin temel güvencesidir ve başarılı bir mücadele tarihinin hem temeli, hem de sonucudur.

10 yıllık bilançonun PKK için neden başarılı bir manzara arzettiğine verilecek örnekler şüphesiz ki çoktur, ancak biz yukarıdakilerle yetinip **M. Ali Birand**'ın diğer iddialarına geçelim.

"PKK hem Türkiye'de, hem de dünyada kısa sürede kanlı girişimleri, şaşırtıcı ve anlaşılması olanak dışı bir mantıkla sürdürülen cinayetleriyle adından söz ettirmeyi başardı. Olayların, alışılmışın dışında olmaları ülkede şok etkisi yaptı, şaşkınlık yarattı ve hepimizi son derece rahatsız etti." diyor **M. Ali Birand.**

PKK'nin hem Türkiye'de ve hem de dünyada adından söz ettirmeyi başardığı bir gerçek; ancak bu, M. Ali Birand'ın iddia ettiği gibi, "cinayetleri ve kanlı girişimleri" ile değil ; adım adım gelişip güçlenen ulusal kurtuluş mücadelesi ile oldu. Savaş içinde bulunan bir güç kan dökecektir. Ve dökülen kanın sorumlusu, çağdışı bir sömürgeciliği dayatan, bir halkı tarihten silmek isteyenlerdir. Cinayet işlemek onlara hastır. Dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir çağda, böylesine gözü dönmüş azgın bir sömürgeciliğe karşı silahsız ve savaşsız kurtuluşa gidildiği görülmemiştir. Ama dünyanın her yerinde de karşı-devrimci güçler devrimci güçleri "teröristlikle", "cinayetlerle" itham etmişlerdir. Bu bayatlamış teraneler emperyalizm ve sömürgecilik tarih sahnesinden silinmedikçe de ortadan kalkmayacaktır.

Olayların şok etkisi yapması, şaşkınlık yaratması ve rahatsızlık doğurmasına gelince; PKK'nin çıkışı ve gelişmesi yüzyılların tabularını yerle bir ettiği, gerçekleri su yüzüne çıkardığı ve her türlü saldırı, komplo ve önleme rağmen, bu gelişme durdurulamadığı içindir ki, sistemde büyük bir şok ve şaşkınlık yarattı. Kokuşmuş düzenin sahipleri kolay kolay da kendilerine gelemediler bu durum karşısında. Ve elbetteki çok da rahatsız oldular. Ama rahatsızlık duyanlar sadece ve sadece bu kokuşmuş sömürgeciliğin sürmesinden çıkarı olanlardı, saltanatları bir bir yıkılmanın eşiğine gelenlerdi. Emekçi kitleler, kafalarında yaratılan şovenizm bulutları dağıldıkça, PKK'nin çıkışında kendi kurtuluşlarını da görmeye başlamaktadırlar.

M. Ali Birand, TC'nin "Kürt sorunu"nu görmeye başlamasını —her ne kadar bunda PKK'nin rolünün büyük olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyorsa da— devlet açısından bir başarı gibi göstermeye çalışıyor. Oysa, burada bir başarıdan sözedilecekse, o da PKK'nin, tüm inatçılığına rağmen, TC'ye bu sorunu itiraf ettirmesi başarısıdır. Ve bu başarı, PKK'nin yenilmezliğinin doğurduğu bir başarıdır. Bugün TC'nin canhavliyle Kürdistan'a sosyo-ekonomik önlemlerle gitmesi onun güçlülüğünün değil, güçsüzlüğünün ifadesidir. Atı alıp Üsküdar'ı çoktan geçeni durdurma çabasıdır. Ancak bu nafile bir çabadır. Bugün Kürdistan'da dost-düşman herkes bu girişimlerin PKK'nin gelişmesini durdurmayı amaçlayan önlemler olduğunu biliyor ve itiraf ediyor. Bu ise, TC'nin prestijini yükselten değil düşüren bir gelişmedir. Kürdistan halkı, yüzyıllardır kendisine düşmanlık yapanlardan dost olmayacağını giderek daha iyi bilince çıkarmakta ve bağımsızlık mücadelesinde gerçek kurtuluşunu görmektedir.

Birand'ın bir diğer iddiası da, PKK'nin adına eylem düzenlediği halktan beklediği desteği bulamadığıdır. Eğer durum bu ise, o halde bu telaşınız, bu çırpınışınız nedendir diye sormak gerekiyor. Neden onca askeri gücünüze, operasyonlarınıza, emperyalizmin çok yönlü desteğine rağmen, "bir avuç" diye nitelediğiniz PKK güçlerinin kökünü kurutamıyorsunuz? Neden sayı hesaplarıyla bitti-bitecek diye sayıkladığınız PKK kadro ve savaşanlarının sonu bir türlü gelmek bilmiyor? Neden, halkın gözünü boyayıp devleti şirin göstermek için binbir türlü şaklabanlık yapıyor, kendinizi paralıyorsunuz? Hayır, hayır; bu hikayenize kargalar bile gülüyor artık. Dünyanın hiçbir yerinde, halkın desteğinden yoksun bir gücün on yıllık ömrü, hem de böylesine yüksek başarılarla ve hem de her renkten düşmanını böylesine telaşa boğarak tamamladığı görülmemiştir.

M. Ali Birand şöyle devam ediyor: *"Bugün PKK bilançosunu yaptığında, kendini başarılı görüyor. Ancak, dışardan bakarak, dış görüntülerle ve oldukça kıt bilgilere dayanarak değerlendirme yapanlar için (abç) manzara, PKK açısından hiç de iç açıcı değil..."* Evet, altını çizdiğimiz bölüme bir de, çıkarları gereği gerçekleri tersyüz görmek isteyenler için diye eklenirse söylenecek fazla bir şey kalmıyor! Açık ki, olayları, gelişmeleri en somut değerlendirecek olanlar, ancak o olayların, gelişmelerin bizzat içinde bulunanlardır. Dışardan bir seyirci, hele hele taraf olan bir seyirci gerçekleri değil, ancak niyet ve duygularını yansıtabilir. M. Ali Birand, PKK açısından manzaranın iç açıcı olmadığı tesbitine şu gerekçelerle varıyor: Yaklaşık bir yıldır eylemlerin yok denecek kadar azalması, güvenlik güçlerinin duruma hakim olması, saflara yeni katılımların giderek düşmesi ve gerillaların önemli bölümünün kaybedilmiş olması, İran-Irak savaşının bitmesi vb. gelişmelerin PKK'nin askeri hareket yeteneğini zorlaştırması, ilişkilerde yalnızlığa itilmesi. Bu iddiaların bizim açımızdan fazla ciddiye alınacak yönü yok. Zira, TC'nin siyasi propagandasının temeline koyduğu bu noktalar özel savaş taktiklerinin bir parçasını oluşturuyor. Yorumunda M. Ali Birand kendi kendisiyle de çelişiyor. Yazının başlarında, PKK'yi başarılarının ölçüsü olarak eylem sayısını almakla eleştirirken, kendisi PKK'nin başarısızlığını eylem sayısındaki sözümona düşüşe bağlıyor. Ne PKK salt eylem sayısı ve düşmana verdirdiği sayısal kayıplarla başarısını ölçüyor ve ne de Kürdistan'daki gerilla savaşında bir gerileme ve hele hele "güvenlik güçlerinin" duruma hakimiyeti sözkonusu. Aksine, düşmanın her türlü çabasına rağmen, mücadelemiz genişliğine ve derinliğine gelişmesini sürdürüyor. Özel savaşın en önemli unsurlarından biri olan sansür bile bu gerçeklerin gizlenmesini sağlayamıyor. Diğer yandan, mücadelemiz, her ne kadar dış koşullardaki avantajlardan zaman zaman yararlanmışsa da, esas olarak ülke zeminine oturmuş bir mücadeledir ve İran-Irak savaşının durumu ya da başka dış gelişmelerden belirgin etkilenmelere uğrama durumunu yıllar var ki aşmıştır. Güçlerimizin ülkeye henüz yönelmediği 1982'lerde belki bu savaşın yarattığı koşullar daha büyük etkilenmeler yaratma şansına sahipti ama birkaç yıldır ülke zeminine iyice oturmuş olan mücadelemiz sağlam temellerde gelişme gücüne kavuşmuştur.

M. Ali Birand'ın yorumunun en önemli püf noktası nihayet şu sözlerle kendisini açığa vuruyor: *"... Apo genel yaklaşımını ve politikasını değiştirmediği takdirde bu siyasi yalnızlığı artacak, hatta askeri eylemleri de giderek bu durumdan etkilenecektir."*

Ve ardından devam ediyor: *"İlk defa örgüt içinde bölünme, çatlama, hatta açıkça başkaldırma olayları yaşanmaya başlandı. Belki Apo bugün hala duruma hakim, ancak bu hastalığın kanser gibi giderek yaygınlaşacağını söylemek, herhalde kehanet olmaz."*

Provokasyonun iddialarını ve görüşlerini az çok bilenler, M. Ali Birand'ın görüşleri ile provokatörlerin görüşleri arasındaki "şaşırtıcı!" benzerliği yakalamakta güçlük çekmeyeceklerdir. Provokatörlerin amacı da, Abdullah ÖCALAN yoldaşı yürüttüğü çizgiden geri çekmek. Onlar da mevcut çizginin Partiyi tecrite götürdüğünü, silahlı mücadeleyi durdurduğunu iddia ediyorlar. Onlar da, başlattıkları alçakça girişimin örgüt saflarında bir kanser mikrobu gibi yayılacağı umudunu taşıyorlar. İddia ve amaçlardaki bu aynılık bir tesadüf olabilir mi? Bizce hayır! Bu, provokatörlerin kimin hizmetinde olduklarının bir diğer kanıtını oluşturur ancak. Yine, onların akıl hocalarının dava arkadaşlarının kimler olduğunu gösterir. "Kürt Avukat"ın, Başkan APO ile röportajı sürecinde M. Ali Birand ile dikkat çeken yakınlaşmasının, çıkışına Milliyet'te yayınlanan röportajı gerekçe yapmasının ve Milliyet aracılığıyla zehirini kusmasının kerameti su yüzüne çıkıyor. M. Ali Birand'ın yorumunda dile getirdiği görüşlerle provokatörlerin değirmenine su taşımasının anlamı da gözler önüne seriliyor. M. Ali Birand'ın safı belli olduğuna göre, provokatörlerin safları saptamakta bugüne kadar zorluk çekenler varsa eğer, herhalde onlar da bu safların kimlerin safı olduğunu görmüşlerdir.

M. Ali Birand'ın geleceğe ilişkin tozpembe bir tablo ve umutlarla sonuçlandırdığı yazısında, umut kaynağı da böylece açığa çıkmış oluyor. Şunu söyleyelim ki, sömürgeci TC ve uzantıları bugüne kadar birçok kez umutlandılar, özellikle de Parti içinde boyveren provokasyonlar sayesinde. Ancak her seferinde umutları tuzla-buz oldu. Bu kez de öyle olacak, hatta şimdiden olmuştur da denilebilir. Bu kez de provokatörler ölü doğdular. 10 yıllık mücadele geçmişinde dişe diş bir mücadele içinde bilenen, çelikleşen PKK içinde bugün de gelecekte de provokatörler yaşama şansı bulamayacaklardır.

M. Ali Birand'ın, *"PKK belki hiçbir zaman yok olmayacak, orada burada yine vuracak, hatta iddia ettikleri gibi kentlere de yayılacak, ancak, kendini Kürt gören toplumu kendi yanına çekemeyecektir"* sözleriyle dile getirdiği sahte umut hiçbir zaman yerini bulamayacaktır. PKK hiçbir zaman yok olmayacak; düşmana ve uşaklarına yalnızca orada-burada değil, bulundukları her yerde ölümcül darbeler indirecek; dağlarda, ovalarda, şehirlerde, kısacası, halkımızın bulunduğu her yerde ondan aldığı güçle mücadelesini yükseltecek; adım adım Kürdistan'da özgür vatan toprağını yaratacak ve kendisine Kürdistanlıyım diyen tüm dürüst insanları kendi önderliğinde ayağa kaldırıp ERNK içinde örgütleyecek, ARGK saflarında savaştıracaktır.

10 yıllık şanlı bir mücadele geleneğine sahip olan PKK daha nice on yılları da kazanacak; Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan'ı yaratacaktır. Ne sahte kültürel özerklik planları, ne GAP projeleri ve ne de sömürgeci vahşet bu sonucu değiştiremeyecektir.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.00	$	Hollanda	3.00	hfl.
Avusturya	18.00	s.	İngiltere	0.80	£
Belçika	60.00	bfr.	İsveç	6.00	skr.
Danimarka	8.00	dkr.	İsviçre	2.50	sfr.
Fransa	6.00	ff.	Norveç	10.00	nkr.

PKK-Türkiye Taraftarları, Türkiye'de dağıttıkları bu bildiriyi gazetemize de ulaştırdılar. Partimize ve Önderliğine yönelik provokasyonu kınayan bildiriyi yayınlamayı uygun gördük. / BERXWEDAN

Yurtsever Emekçi Halkımıza ve Devrimci-Demokrat Türkiye Halkına!

Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine önderlik eden proletarya partileri burjuvaziye ve sömürgeci güçlere olduğu kadar, onların objektif ve subjektif uzantılarına karşı da en çetin bir mücadeleyi vermek zorundadırlar. Bolşevik Parti tarihi bunun en geniş, açık örneklerini gösterdiği gibi, devrim süreci ve sonrasında da bu mücadele devam etti, devam etmektedir. Troçki, Lenin'in ölümüne kadar bir küçük-burjuva Menşevik olarak Bolşeviklerle birlikte çalışmıştır. Ancak Lenin'in ölümünden sonra emperyalizmin direkt ajanı konumuna düşmüş ve büyük proleter, militan devrimci Stalin tarafından devrim saflarından uzaklaştırılmıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, PKK ile şekillenmeye başladığı andan itibaren, her türlü sağ ve sol sapmalara karşı çetin bir mücadele içinde gelişmiştir.

Sömürgecilere, işbirlikçi-feodal ağalara ve ajan-polis örgütlenmesine karşı PKK'nin başlattığı silahlı eylemler sonucu paniğe kapılan küçük-burjuva eğilimler, daha o dönemde hızla devrim saflarını terkederek kaçmışlardır. Kürdistan'da hiçbir zaman bağımsız gelişme ve örgütlenme olanağı bulamayan küçük-burjuvazi, devrimin bu ilk ve zor yıllarında sınıfsal karakteriyle, proleter devrimcilerle nereye kadar yürüyebileceğini ortaya koymuştur.

Yine 12 Eylül faşist cuntası ardından tekelci burjuvazinin eliyle ülkemizde estirilen terör, baskı ve şiddet ortamında, devrim safları daha da netleşmiştir. En belirgin örneklerinin cezaevinde yaşandığı bu netleşmede, proleter devrimciler, Kürdistan tarihinin en zorlu direnişlerini ortaya koyarak, en zor koşullarda Partimizi, Parti önderimiz APO'yu, devrimi, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasını savunurken, proletarya dışı öge ve anlayışlar da en kötü bir teslimiyet ve ihaneti yaşayarak, Kürdistan devrimini sömürgecilere peşkeş çekmeye, bir lokma ekmek uğruna satmaya çalışmışlardır. Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ ve daha onlarca Parti kadro ve militanları canlarını ortaya koyarak halk tarihimizin en kararlı direnişlerini, kahramanlıklarını sergilerken; Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit gibileri itirafları ve sömürgecilere uşaklıkları ile tarihimizin en kötü teslimiyet ve ihanetini yaşamışlardır. Bu, Partimiz saflarında, cezaevi ortamında proleter ve proleter dışı eğilimlerin netleşmesi, direniş ve ihanet çizgisinin belirginleşmesidir. **"DİRENMEK YAŞAMAKTIR"** şiarını hayata geçiren yüzlerce kadro ve militan, Partiyi bu zorlu sınavda başarıyla temsil etmişlerdir.

12 Eylül'ün bu zor dönemi cezaevi ortamında bu şekilde sınavdan geçilirken, aynı biçimde dışarıda da mücadele sürmüştür. Partimiz kendisini toparlayıp daha örgütlü olarak ülke içinde silahlı gerilla mücadelesini başlatma kararı aldığı II. Kongresi ardından, Partiyi Avrupa'ya çekmek için çalışan tasfiyeci hareketle karşı karşıya kalmıştır. Proletarya dışı küçük-burjuva, feodal anlayışlar direkt düşman saflarına geçerek, Avrupa'ya sığınarak, Partiyi Avrupa'ya çekerek tasfiye ve imha etmeye, Parti taktiğinin uygulanmasını engellemeye, sabote etmeye, 15 Ağustos Atılımının önüne geçmeye çalışmışlardır. Bu, sözkonusu anlayışların uzlaşmacı, işbirlikçi ve tasfiyeci karakterinin Kemalizmle yüklü olarak küçük-burjuva, feodal davranış ve önyargılarının Parti saflarında kendilerini açığa vurmasıdır. Çetin Güngör (Semir), Resul Altınok vb.'nin şahsında somutlaşan bu anlayışlar, özellikle Avrupa'da etkili olarak, ülkedeki silahlı mücadeleyi cephe gerisinden yoksun bırakmaya, böylece sömürgecilerin direkt yapmak istediklerini, bunlar dolaylı yollardan yapmaya, Parti saflarında, Partiyi tasfiye ve imha etmeye, Parti Önderliğimizi yıpratmaya çalışmışlardır. Ancak Partimiz, devrimci-direnişçi çizgisinden taviz vermeyerek, bu sağ sapmalardan, oportünist ögelerden önemli ölçüde arınmış; küçük-burjuva ve feodal ögeleri tasfiye ederek etkisizleştirmiştir. Proletaryanın militan devrimciliği zafer kazanmış ve büyük önder APO'nun doğru yolu kanıtlanmıştır.

15 Ağustos devrimci atılımı sonrasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önemli bir ivme kazanmıştır. Kürt halkı, ulusal kimliğine kavuşmuş, siyasi ve askeri olarak önemli gelişmeler kaydetmiştir. Bu gelişmeler ortamında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ve Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) örgütlenerek önemli bir zemine kavuşmuşlardır. ERNK, siyasi çalışmalarıyla Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini dünya kamuoyuna yansıtmış; ARGK ise Kürdistan'da geliştirdiği gerilla savaşı ile faşist Türk ordusunu geriletti̇ği gibi, işbirlikçilerini de yerle bir etmiştir. 15 Ağustos devrimci atılımı ardından ideolojik, politik ve silahlı mücadele alanlarında yürütülen savaş, Parti içindeki gelişmeleri de etkilemiş; dolaylı-dolaysız ilgili bütün güçler sınıf konumları gereği sağ ve sol yaklaşımlar içine girmişlerdir.

Son dönemlerde Avrupa'da Av. Hüseyin Yıldırım'ın şahsında ortaya çıkan ve Avrupa mülteciliğine, ilkel milliyetçiliğe, Türk solu tasfiyeciliğine dayanan, TC'nin MİT örgütlenmesinin mensupları olan Milliyet muhabirleri tarafından da çok kötü bir biçimde düşürülen; ve çoğunlukla Parti Önderliğimizi hedef alan işbirlikçi, tasfiyeci eğilim geçmişte de ortaya çıkan —objektif olarak TC'nin işbirlikçi rolünü oynamaya çalışan— sapmalar gibi, bu kez de proletaryanın çelikten iradesi karşısında yok olmaya mahkumdur. Partiyi arkadan hançerlemeye çalışan bu güruh düşmanla işbirliğine girerek, komplo düzenlemeye çalışmıştır. Ancak bunu yüzlerine-gözlerine bulaştırarak TC'nin politik basınında bir figüran ve uşak oyuncu olmaktadır. Bu güruhlar, eski tutkularına, küçük-burjuva sınıf anlayışlarına yanıt verdiklerini gördükleri anda sömürgecilere sığınmaktadırlar. Tutkuları, ünleri bir anda Partinin yüce değerlerine, proletarya ideolojisine, mücadelesine sırt çevirmelerine neden olabilmektedir. Bunlar birer gözükara mevki düşkünüdürler. Ünlenmeye ihtiyaçları vardır. Bunun için yapmayacakları düşkünlük yoktur. Proletarya saflarında bunu gerçekleştirmeleri mümkün olmadığından fakat ünlenmeye de ihtiyaçları olduğundan, objektif ve subjektif olarak sömürgecilerin —burjuvazinin bir ajanı konumunda, proletarya saflarında belli bir noktaya kadar kendilerini gizlemekte, fırsatını buldukları anda mücadeleyi içerden çökertmek için her yolu denemekten çekinmemektedirler.

Bu tasfiyeci anlayışlar geçmişte de olduğu gibi ilk çıktıklarında sömürgecilere dayanmakta, daha sonraları ise varlıklarını devam ettirebilmek için sosyal-şoven Türk solu, reformist küçük-burjuva Kürt soluna dayanarak bir süre daha o sefil yaşamlarını sürdürebilmektedirler. Kendilerini savunamayacak kadar zavallılaşan bu ögelerden, başta sömürgeciler olmak üzere, sağdan-soldan bütün uzantıları da medet ummakta, onları pohpohlamakta, böylece bir bütün olarak PKK'ye yönelerek onu bitirebilmenin düşleri içinde yüzmektedirler. Onyıllardır, Türkiye devrimini kendi küçük-burjuva emelleri uğruna çarçur eden şoven, sosyal-şoven Türk solu, o iğrenç ellerini Kürdistan devrimine de atarak, Kemalizmin soldan uşaklığını kanıtlamaktadır. PKK, başta emperyalist çevreler olmak üzere sömürgecilerin, soldan uzantılarının ve tasfiyeci anlayışların bütün çabalarını boşa çıkaracak, heveslerini kursaklarında bırakacak güçtedir.

Fakat günümüzde bu eğilimler, halkımız arasında, Partimiz saflarında bir gün bile yaşama fırsatı bulamamaktadırlar. Partimizin proleter çizgisi, devrimci Marksizm-Leninizmin bağımsızlığını temel alan mücadelesi, kahramanlığı ve direnişçiliği kanıtlanan gerillası dost-düşman tarafından bilinmektedir. Önderimiz APO'nun çizmiş olduğu, çizmekte olduğu aydınlık yol, Kürt halkını aydınlatmış, aydınlatmaya devam edecektir. APO'muzun ulusal önderliği, başta halkımız olmak üzere, yine dost-düşman herkes tarafından itiraf edilmiştir.

Hiçbir güç halkımızı, Partimizin bağımsızlıkçı, savaşçı, proleter çizgisinden ve büyük önder APO'nun kanıtlanmış ışıklı yolundan alıkoyamayacaktır.

— Zafer PKK-ERNK-ARGK önderliğinde savaşan kahraman halkımızındır!
— Yaşasın Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN!
— Kahrolsun sömürgecilik, soldan uzantıları ve her türlü tasfiyecilik!

PKK—TÜRKİYE TARAFTARLARI

Partimizin Mimarı APO'ya Dil Uzatan Satılmış Uşakları Hiçbir Şekilde Affetmeyiz

Yüzyıllardan beri öndersizliğin sancısını çektik. Günümüzde dünya halkları öz kimlikleriyle özgürlüğünü yaşıyorlar; yaşayamayanlar, bağımsız ve özgür yaşam için savaşıyorlar.

Bizim halkımız üzerinde düşmanın her türlü baskı çeşitleri vardır. Düşmanın bugün baskı dayatmaları daha da yoğundur. Çünkü PKK önderliğinde ayağa kalkıyor, savaşıyor. Bu, suç olarak görülmekte, baskının gerekçesi sayılmaktadır. Sömürgecilere göre, halkımız baskılar ortamında doğmuş, böylece de acı çekmeye mahkumdur. Sanki bir kadermiş gibi dayatılmakta.

Daha dün, Güney Kürdistan'ın Halepçe şehrinde halkımızdan binlercesi katledilerek, soykırım geliştirildi. Hem de dünyanın gözleri önünde. Bu, insanlık onuruyla bağdaşmaz. Bu vatan bizimdir. Bu toprakların sahipleri bizler iken, düşmanlarımız katliamlarla burada yok etmek istiyor bizleri. İşte, PKK, buna dur demenin Partisidir. Suçluyu ayağa kaldıran partının adıdır.

Biz artık umutluyuz. Bugün PKK ve onun mimarı APO'muz var. APO'nun ışıklı yolunda dimdik ayaktayız. Düşman geçmişteki isyanlara ömür biçti ve gerçekleştirdi hedefini. 15 Ağustos sonrası silahlı mücadelemiz için de ömür biçildi. Önce saatlerle, sonra aylarla ve daha sonra da yıllarla ömür biçildi. Tüm bunlar boşa çıkarıldı. ARGK'nin eylemleri yoğunlaştıkça, düşmanın bu yönlü demeçleri duyulmaz oldu.

Sömürgeciler, direniş kalesini dışardan fethedemeyeceğini anlayınca, içerden fethetme yönelimlerine başvurdular. Bundan medet ummaktadırlar. Birçok denemelerde bulundular. Fakat amaçlarına ulaşamadılar.

En son deneme de "Kürt Avukat"ın uşak ruhuyla oldu. Kemalist kışla kültürüyle uşaklaşan bu tip, utanmadan şehitlerimize ve Parti Önderliğimize dil uzatıyor.

Sormak gerekiyor, bu uşak ruhlu "Kürt Avukat"a; cesareti kimden alıyorsun; Rayber'in sonunun ne olduğunu bilmiyor musun? Bizzat kendi kaleminle yazdın bunu. Sömürgeci-faşist TC önünüze yüklüce görev koymuş; "APO'nun teşhirini yapın, PKK'ye evet, APO'ya hayır deyin" diye. Böyle yapmanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu, "verin PKK'yi, satayım" demektir. Böyle yapman için, faşist TC, sana yumuşak koltuk mu vaadetti? Senin PKK'de en ufak bir hakkın var mı; bırakalım hakkı, çok şey borçlu değil misin? Alçakça kendini satanlar bile, bu kadar düşkünleşmez. Sömürgeciler Rayber'e demişler ya, "Halkına yar olmadın, bize mi yar olursun?" Ve onu en alçakça bir ölümle mükafatlandırmışlar. Sizin gibi miras hırsızlarını, düşman da kendine yar görmez. Şehitlerin kanı ile beslendin. Böyle düşkünleşirken, bundan hiç rahatsızlık duymadın mı?

Yüzyıllarca öndersizlik acısını çekmiş bir halk, bugün bir güneş gibi Kürdistan'ın dört parçasına kurtuluş ışığını yayan APO'ya siz provokatörlerin kondurmak istediği lekeyi kabul edebilir mi? Suç işleyerek halkımızın kanını içen, PKK mimarı APO'ya dil uzatan siz aşağılık, düşkün ve satılmış tipleri affeder mi hiç...

ERNK taraftarı tüm yurtseverler!

Bu düşkün tiplerin oyunlarını boşa çıkarmanın bir yolu da, mücadeleye daha aktif katılmak, sonuç alıcı çalışmaları sergilemektir. Bizler ki çabanın sahibi olmazsak, ister istemez düşman politikasına hizmet etmiş oluruz.

Partimiz, geçmişte bu düşkünlere karşı mücadele verdiği gibi, bugün de vermektedir. Bu tipler, halkımızın midesini bulandırmaktan başka bir şey olamazlar. Biz de bir halk olarak, midemizi bulandıran tiplerin üzerine kusmaya hazır olmalıyız.

—Kahrolsun eski Rayber, yeni Rayber!
—Yaşasın PKK ve Önder APO!

Frankfurt'tan Yusuf

Hiçbir Komplo ve Provokasyon Kitleleri Parti Önderliğimizden Soğutamaz

Her şeyden önce halkımıza, Partimize ve Önderliğine, dolayısıyla bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize karşı geliştirilen komplo ve karalama kampanyaları boşa çıkarılacaktır.

Emperyalistler ve uşakları Türk sömürgecileri, Partimizin geliştirdiği bağımsızlık savaşı sonucu büyük bir panik içerisine girdikleri için, komplo ve provokasyon girişimlerinde bulunuyorlar. Bunun yanısıra, gerek ülke içinde ve gerekse de yurt dışı alanlarında yürüttüğümüz kitlesel faaliyetlerin de gelişmeler yaratmasına karşı çeşitli yönelimler içerisine giriyorlar. Örneğin, kitleleri mücadelemizden soğutmak, umutsuzluk yaratmak vb. komplo ve karalama kampanyalarını başlatmak gibi, taktiklere başvuruyorlar.

Düşman da biliyor; yediden yetmişe hamen herkes "Bijî Serok APO!" diye haykırıyor. Düşman bundan büyük bir korku duyuyor. Yine bugün, ülkemizin dağlarında, zindanlarda direnerek şehit düşen yoldaşlarımızın son sözlerinden biri de "Bijî Serok APO!" sloganıdır. Bu demektir ki, APO direnişin adıdır.

Bu gerçeklerin bilincinde olan düşman, çeşitli çevreleri değişik kılıflar altında harekete geçiriyor.

Yaşasın Partimizin önderliğinde gelişen kitle hareketi!
Yaşasın Serok APO!

Batı Berlin'den Aydın

"Işığın ve geleceğin yolu, bugün direnişlerle yürünen ve belirlenen yoldur..."

Birkaç gün önce aldığım mektubundan sonra yazmayı düşündüm, fakat yazamadım. Ancak sana, başladığımız açlık grevinin üçüncü günü yazıyorum. Bu satırları okuduğunda sağlığımızın ne durumda olduğunu basından öğrenirsin sanırım. Mektup yazmadığım süreden bu yana birazcık da olsa merakınızı gidermek için yaşamımızdaki değişikliklere değineyim. Eskişehir'den yanımıza 14 kişi getirdiler. İçlerinde R. Altun, S. Ok, D. Utkun, B. Ayıkcan, M. Kaya arkadaşlar da var. Gelen arkadaşlar açlık grevinin 18. günü buraya getirildiler; normal bir sevkten öteye sürgün olarak getirildiler. Bakanlığın son genelgesi ile birlikte başlayan açlık grevleri birçok cezaevinde devam ediyor. Burada bizler de hem genelgenin kaldırılması, hem de diğer cezaevlerini desteklemek amacıyla süresiz açlık grevine başladık ve halen devam ediyoruz. Bu amaçla açlık grevine başlayan onlarca tutuklu yakınının hastanelere kaldırıldığını her gün basında okuyorsunuz sanırım. İnsan yaşamının hiçe sayıldığı, onlarca tutsağın hastalanarak tedavi kabul etmediği koşullarda, yaşamı tüm yönleri ile anlatabilmek insana çok zor geliyor. Yıllarca verilen direnişler sonucu elde edilen hakların bir çırpıda gaspı ve yeni baskıların uygulanmak istenmesi karşısında biz tutsaklar, nasıl ki geçmişte sessiz kalmadıysak bugün de sessiz kalamayız. Bugün mevcut sorunları çözme mantığı yerine ailelerin yıldırılması, sürgünler vb. ile çözüm aranmaya çalışılıyor. Bu "çözümün", sorunları daha da çözümsüzlüğe ittiğini her kesim rahatlıkla görebiliyor. Genelgenin sonucu olarak ortaya çıkan 25 Ekim olayı daha sonuçlanmamışken, şimdi de yeni olmayan, ne olacağını bir süre beklediğimiz genelgenin kaldırılması için 6 Kasım'da başlattığımız açlık grevine devam ediyoruz. Şu anda sağlık durumumuzda herhangi bir rahatsızlık yok. Eskişehir'den gelen arkadaşlar daha uzun bir açlık grevinden geldikleri için sağlıkları kötü sayılır. Her alanda olduğu gibi, çok çok önemli gelişmeleri birlikte yaşıyoruz. Biz tutsakların yaşadığı, çok önemli gelişmelerin bizlerin yaşamına yansımasıdır ve asla ondan ayrı düşünülemez. Bundan dolayı, bu gelişmeleri lehimize çevrebilmek için her türlü çabadan çekinmememiz gerekiyor. Ülkemizdeki gelişmelerden kopuk olarak olayları değerlendirmek ve anlayabilmek mümkün değil. Cezaevleri gerçeğine bakarak ülkemizdeki uygulamaları ve politikaları kısmen de olsa anlayabiliriz. Ülkemiz ve halkımızın tarihi gelişmeleri yaşayıp ona yön vermeye başladığı bir dönemde, biz tutsakların bunun dışında kalması düşünülemezdi. Ve uygulanmak istenen politika bizler üzerinde başarılı kılınmaya çalışılıyor. İstemlerimizin onurlu bir yaşam için olduğuna inanıyor; bunun gereklerini geçmiş birikimimiz temelinde bugün de rahatlıkla başaracağımıza güveniyor ve yolumuzun Mazlumların yolu olacağını rahatlıkla haykırabiliyoruz. Işığın ve geleceğin yolu bugün direnişlerle yürünen ve belirlenen yoldur. Moralimiz ve sağlığımız iyidir.

Aslında sakin bir zamanda güzel olacağını sandığım bir mektup yazmak istiyordum. Ama bunu geleceğe bırakıyorum. Bu gelişmeler içinde yazamıyorum. Bir yandan yıllarca görmediğim arkadaşlarla yine omuz omuzayım, bir yandan açlık grevi, bir yandan da zamanın uygunsuzluğu beni bundan alıkoydu. Daha çok mektubu Avukat denilen güruh için yazmayı düşünüyordum, ama buna zaman olmadı. Cezaevi inancın çelikleştiği; inançsızlığın kişiyi insan olmaktan çıkardığı, onursuzlaştırdığı bir alandır. İnançları için yaşamı hiçe sayan, tek umutlarını geleceğe bağlayan tutsakların kafalarını basit ve ne idüğü belirsiz kişiliklerin bulandırmaya çalışması beyhude bir çabadan öteye bir şey değildir. Nelerin yapılmak istendiği en yalın ve basit bir şekilde de olsa en fazla cezaevinde görülür dersek, burayı fazla abartmış olmayız. Bu mektuplara o kadar umut bağlanıyor ki can havliyle bizlere ulaştırılıyor. Bunlar gözü dönmüşlüğün, kötülük yapmanın ibret verici belgeleridir. Bu "belgelerle" insanlar değerlerinden koparılmaya ve onursuzlaştırılmaya çalışılıyor. Bizlere "Benim önderlerim sizlersiniz" deniliyor. Halbuki önderlerini o çoktan seçmiş ve onlar aracılığıyla bizlere ulaşmaya çalışıyor. Bizler o kadar çok güruh ile karşılaştık ki bunların yaşamları ve durumları en soysuzca şeyleri ifade etmekten öteye gitmiyor.

29 Ekim'de biliyorsun açık görüş vardı, açık görüşte her arkadaş gibi ben de yakınlarımı bekledim. Bir kardeşim Eskişehir'e Ali'nin yanına gitmiş, fakat açlık grevinden dolayı görüş yapılmamış. Annem görüşten bir gün önce gece evden alınarak gözaltına alınmış, halen bu durum devam ediyor. Evde misafir olan buradaki iki arkadaşın (Y. Dağlum ve Kazım Yeşiltaş) kardeşleri serbest bırakıldı. Annemin gözaltına alınmasını, basın birkaç gündür "Güneydoğu operasyonu"nda bir tutuklu yakını olarak veriyor. Evde çeşitli dönemlerde savcılık ve Adalet Bakanlığına yazılan birkaç dilekçe örneği de alınıp götürülmüş. Daha çok gözaltına alınmalar son günlerde tutsak yakınları üzerinde yoğunlaşıyor. Bunu da ona bağlı olarak ele alınacak bir şey olarak tahmin ediyorum.

Tutsak ailelerinin gözaltına alınması furyası son günlerde devam ediyor. Bakanlığa ve resmi kurumlara ailelerin yazdığı dilekçelerin fotokopileri, gözaltına alınma nedeni olamaz. Bugün herhangi bir nedenle insanların sorgulanması, günlük olağan bir şey durumundadır ülkemizde. Amacın ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Ailelerimizin yakında serbest bırakılacaklarını bekliyoruz.

Şu anda saat gecenin 11.30'u. Kapılarımız kapalı. TV seyrediyor ve kitap okuyoruz. Yanımda A. Güngör, F. Güllü, H. Geçilmez ve Eskişehir'den gelen Davut bulunuyor. Diğer koğuşlarda ise Rıza, Sabri vb. arkadaşlar var. Gündüzleri yanyanayız, akşamları saat 18.00'de kapılarımız kapanıyor. Ayrıca cezaevinde iki bayan tutsak bulunuyor.

Hepimizden hepinize kucak dolusu sevgiler...

Hüseyin POYRAZ
G. Antep Özel Tip Cezaevi
9.11.1988

"Her şeyi halkım ve vatanım için yaptım"

22 Temmuz tarihli mektubunuzu aldım. Çok sevindiğimi ve memnun kaldığımı belirtmeliyim. Teşekkürler... Sürecek bu mektuplaşmamızın, dostluğumuzun daha da geliştirilip pekiştirileceğini umut ediyorum. Çok sayıda dost edinmemiz, onların etkin destek ve dayanışmalarını yakından görmemiz bizim için önemlidir. Sanıyorum ki, demokrat ve yurtsever kimseler için bu, vazgeçilmez bir görevin yerine getirilmesidir. Bu görevin yerine getirilmesi konusundaki çabalarınızı takdir ediyor ve bu çabalarınızı daha da yoğunlaştıracağınıza eminiz.

Evet, olanaklar ve koşullar izin verdiği ölçüde size yazacağım. Sizinkileri de bekliyorum. Ben bu olaya, yani dostluğa, tek yanlı, pragmatik bir açıdan yaklaşmıyorum. Dostlukların geliştirilmesi, paylaşılan ortak değerlerin ve ideallerin gereğinin yerine getirilmesi, işte yaklaşımımızın odağında bu var. Bu noktada size de çok önemli görevlerin düştüğüne inanıyorum. İnsan hakları çok kapsamlı bir konu. İnanıyorum ki, başında ulusal kurtuluşçuluğa ilgi gelir. Bu, sizin ülkenizde ihlal ediliyor. Belki daha ince yöntemlerle. Bunların nedenlerini biliyoruz. Ama bazı ihlaller Alman vatandaşlarını ilgilendirmediği için pek ilgi görmüyoruz. Sorduğunuz sorulara kısaca cevap vermeye çalışayım: Evliyim. Bir oğlum var. PKK davasından yargılandım. İdam cezası verildi. Yargıtay cezayı onayladı. Dosya bir yılı aşkın bir süredir mecliste bekliyor. Vicdanen rahatım. Her şeyi halkım ve vatanım için yaptım. Bu da insanlığın genel kurtuluş davasının bir parçasıdır. Düşünce ve inançlarımdan dolayı yargılandım. Ama bu yargının hiçbir tarihsel değeri ve hükmü yoktur. Tek yargılayıcı merci tarih ve halkımın vicdanıdır. Hiçbir ulusal kurtuluşçu ve proleter devrimcinin tarih tarafından mahkum edildiği görülmemiştir.

8 yıldan beri cezaevinde yatıyorum. Bunun 7,5 yılı Diyarbakır Cezaevinde geçti. Orada yaşananları duymuşsundur. Oradaki tüm trajik olayları yaşadım. Ama kazanan insanlık onuru ve değerler oldu. Büyük acı, ızdıraplar ve fedakarlıklar pahasına. Ve o alan, bizim ne kadar haklı olduğumuzu bir kez daha doğruladı.

Aydın Cezaevi ile Bursa Özel Tip Cezaevi arasında nitel bir fark yok. Aynı politika ve tüzükle yönetiliyor. Yerel yöneticilerin özelliklerinden kaynaklanan ayrıntı farkları olabilir aralarında. Bu, öze ilişkin değildir. Biliyorsun. Buraya sürülmüştük. Önemli olan onurlu bir yaşamdır; öz değerler için bir yaşam kavgası içinde olmaktır. O bakımdan hangi cezaevi olması değil, nasıl bir cezaevi yaşamı sorusu önem kazanıyor. Aydın'da bir tünel vardı. Açığa çıkmıştı. Ama bunu işkencelerin bahanesi yaptılar. Kamuoyunu da bu yönlü şartlandırdılar. O bakımdan yanlış bilgilenmeniz doğal.

Cezaevlerinde bulunan bizlerin belki fiziki anlamda eli-kolu bağlı. Kesinlikle çaresiz değiliz. Ama sevgi, coşku ve inanç dolu yürekleri, çalışan, düşünen, çözümleyen beyinleri var. İnançları, bilinçleri, insani ve siyasal değerlerine bağlılıkları; bu öğelerle donanmış iradeleri gibi korkunç silahları vardır. Bu silahların etki gücü nükleer silahlardan daha büyüktür. Bundan dolayıdır ki, boyun eğmiyorlar, yaşam çizgilerini dayatıyorlar ve her şeye rağmen, insanlık değerlerinin ortak hazinesine değer katıyorlar... Biz tutsakları böyle değerlendirin.

Ne var ki, sizin oralarda bizleri anlayamıyorlar, kimisi de anlamak istemiyor. Tabii bunlar nedensiz değildir. İyi niyetli olup da bizi anlayamayanların bu yanılgısı, toplumsal gerçekliğimizi, sorunlarımızı bilememelerinden kaynaklanıyor. Genel resmi propagandaların da etkili olduğu söylenebilir. Bundan dolayı çoğu demokrat çevre "terörist" suçlamasına inanabiliyor. Bu suçlamayı şiddetle reddediyoruz. Onbinleri, yüzbinleri bulan bir oluşum böyle ucuz kavramlarla değerlendirilemez. Ayrıntılara girmiyorum. Daha kapsamlı tartışmayı isterdim. Sorunun bu yanı üzerine eğileceğinizi sanıyorum. Yurtsever ve demokrat duygularınız ve görevleriniz bizlere kayıtsız kalmanızı önler.

Mektubumu noktalarken sevgi, saygılar sunar, başarılar dilerim.

M. Can YÜCE
Bursa Özel Tip Cezaevi
7 Ağustos 1988

"Partimin her zaman doğru düşünüp değerlendireceğine ve doğru tavır takınacağına inanıyorum"

Gönderdiğin mektubu, birbuçuk ay kadar bir gecikmeyle —daha Urfa'dayken— almış ve karşılığını da vermiştim. Birkaç gün sonra açlık grevi içinde bizi Ceyhan Özel Tip Cezaevine sürgün ettiler. Şu anda Ceyhan Özel Tip Cezaevinin A/2 koğuşundayız. Durumumuzu basından takip ettiğinden, uzun uzadıya yazmayacağım. Yalnız bu mektubu yazdığımda 15 arkadaş açlık grevinin 12. günündeydik. Böyle olunca da sürekli yatıyoruz. Zaten istesek de fazla ayakta kalamayız.

Bu mektubu sürgünümüzden haberin olsun diye yazıyorum...

Açlık grevinin 8. günü sürgün edildik. Bindirilip götürüldüğümüz arabalara ringo deniyor. Bu arabalarla yolculuk, insan sağlam olsa da rahatsız eder. Bu yolculukta birçok arkadaş aç karınla su kustu. Bu durum indikten sonra da devam etti. Bu yolculuktaki bir günlük açlık, bir haftalık açlığın etkisine denk oldu.

Biz gelmeden önceleri burada açlık grevi vardı. Bizden iki gün önce bazı konularda iyileştirme sözü verilince bırakmışlar. Bizler, bu iyileştirmelerin ne olduğunu pek öğrenemedik. Yalnız bugün koğuşlararası misafirlik yapmışlardı. Bizim arkadaşlar da gelmişti. Birisi Ahmet Bayık'tı. Bizden önce geldikleri için, sonuçlanan eylemi anlattı. Bazı iyileştirmeler yapılmış. Biz ise, genelge kalkıp, yeni tüzük hazırlanana kadar devam edeceğiz. Artık sonuç ne olur bilemeyiz.

Burada, Urfa'da beraber olduğumuz M. Selim Çürükkaya, Bedrettin Kavak, Mehmet Tanboğa, Fevzi Yetkin, Abuzer Dehşet, İdris Güzel var. Toplam 17 kişi sayılırız.

(...)

Gelen iki mektupta da aynı olaya değinilmişti. Yazmasanız da bu olayın nasıl ortaya çıkıp geliştiğini bilebilirdik. Sizden önce de yazılmıştı. Her şey tahmin ettiğimiz gibiydi. Hangi keskin sözleri kullanırlarsa kullansınlar, bu tür insanlar niteliklerini saklayamazlar. Duyarlı olmak iyidir, fakat fazla heyecana da gerek yoktur. Bunlar saman alevi gibidirler. Böyle olmaya da mahkumdurlar. Bu durumlar çok önceleri mi vardı, yoksa daha sonra mı oluştu; bunlar o kadar önemli değil. Nasıl olursa olsun, şu an içinde bulundukları konumlarını değiştirmez. Bu tür konularda bizim ne düşüneceğimiz bilinmelidir. Kim olursa olsun bu değişmez. Partinin her zaman doğru düşünüp değerlendireceğine ve doğru tavır takınacağına inanıyoruz. İnancımız kendimize karşı sarsılır, ama Partiye karşı asla sarsılmaz. Bunu tümünüz böyle bilmelisiniz.

Diyarbakır'daki olaydan sonra burada da bir çukur buldular. Eskiden oluşan ve su ile meydana gelmiş bir çukur. Hücre bölümünün tüm zemininin çöktüğünü savcı ve bilirkişi de kabul etmesine rağmen, bu çukura tünel adını verdiler. Bunun üzerine bizi tekrar eski koğuşumuza götürdüler. Yalnız eskisi gibi, daha doğrusu 3 aydır olduğu gibi ne havalandırma, ne güneş yüzü görebiliyoruz. Bu durum bizlerde mide ağrısı başlattı. Birkaç gün sonra doktora çıkacağım. Zaman zaman bu tür mide ağrılarım oluyor.

Tümünüze coşku dolu selam ve sevgiler...

İzzet BAYKAL
Ceyhan Özel Tip Cezaevi
3.11.1988

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Uygarlıkların mesken tuttuğu bir beldemiz

MÊRDÎN
(Mardin)
—V—

1982 Ağustos'unda gerçekleşen PKK II. Kongresi en büyük etkisini Mardin alanı üzerinde gösterdi. Mardin alanı, grupların ülkeye yöneldiği bir geçiş alanı durumundaydı. Bu bakımdan, II. Kongre ile birlikte ülkeye yönelme kararının alınması, Mardin'in bu geçişte köprü rolünü oynaması ile daha da başarılı sonuçlar alınacaktı.

Mardin'in bu rolüne layık olarak hareket ettiğini söyleyebiliriz. Yüzlerce devrimci bu alandan geçmiş, ülkenin derinliklerine yönelmiştir. Bunda fedakar Mardin halkı ile, devrimcilerin büyük çabalarının oynadığı rol küçümsenmezdir. Bu katkılar sonucudur ki, II. Kongre ile birlikte başlatılan ülkeye dönüş atılımı başarılmıştır.

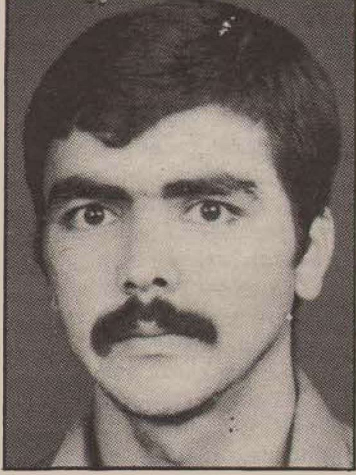
Mardin halkı, bu yeniden dönüş hareketi sürecinde değerli evlatlarından Ferhan İL'i Cizre'de şehit verecektir. Ferhan İL grupların sağlam olarak alanlarına ulaşması için büyük çabalar harcamış ve bu uğurda yürüttüğü mücadelede en yüksek mertebe olan şehitliğe ulaşmıştır.

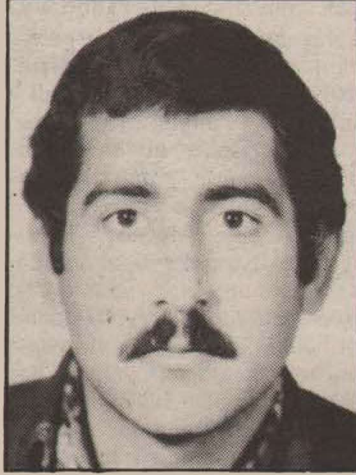
Kongre ile birlikte başlayan ülkeye dönüş atılımı döneminde Mardin bir yandan geçişlerde köprü rolü oynarken, diğer yandan ise öncü birim faaliyetleri ile yeni dönemin yoğun hazırlıklarını yürütüyordu. Birçok alanda olduğu gibi Mardin'de de bu dönemde öncü faaliyetleri başladı.

Hummalı bir çalışma içerisine giren öncü birlikler bu alanda yoğun gelişmeler sağladı. 12 Eylül faşist darbesi ardından düşmanın oluşturmak istediği ajan-işbirlikçi yapının yoğun oyunlarına rağmen, öncü birlikler yurtsever kitleleri toparlamayı başararak, önemli bir gelişme yarattılar. Bu dönemde ülkeye adım atan öncü birlikler arasında Abdulmecit TOKYAY (Sadık) yoldaş da vardı.

15 Ağustos Atılımının Eruh'ta gürleyen silah seslerini yakından duydu Mardin. Eruh'ta sömürgeciliğe indirilen darbe, Mardin alanını da yakından etkiledi. Eruh'a yakın ilçeleri olan Cizre, İdil, Midyat, Gercüş'te önemli gelişmeler meydana geldi.

Derin bir yurtsever potansiyele sahip olan Mardin köylülüğü 15 Ağustos Atılımının derin etkisi altında kaldı. Köylülüğün yurtsever duyguları yeniden büyük bir uyanış yaşıyor, kitleler halinde ulusal kurtuluş saflarına katılıyordu. Mardin'de patlayan yurtsever uyanış sömürgecileri de büyük bir korkuya sürükledi. Mardin'in belli ilçelerine askeri güç yığınağı artırılmaya başlandı. Öncü birliklerin faaliyeti engellenmeye çalışılarak, ileri gelişmelerin önü alınmak isteniyordu böylece. 3-5 kişilik gruplar üzerine yüzlerce sayılık askeri güç sevkedilerek, gruplar yurtsever uyanışın sonuçlarını toparlamadan imha edilmek isteniyordu.

M. Emin ASLAN

Hüseyin ALTINTAŞ

Ziyattin ÖZER

Veli YAŞAR

Nihat ÇERİ

A. Gani ERKAN

Kasım 1984'te, Ziyattin ÖZER ve 1 yoldaşı üzerine 800 kişilik ordu gücü ile gelen sömürgeciler büyük bir hezimeti yaşadılar. Çatışmada Ziyattin ÖZER şehit düşerken, diğer yoldaşı kurtulmayı başarıyordu. Bu ise, sömürgecilerin oynamak istedikleri oyunlara büyük bir darbe oldu. Sergilenen direniş, ulusal kurtuluşçu uyanışı daha da güçlendirdi.

1985 yılında, bütün Kürdistan'da olduğu gibi Mardin'de de devrimci gelişmeler hızlandı. Sömürgeci Türk devleti, 1985 kışına yeni hazırlıklarla girdi. Özel savaş uygulamalarını alabildiğine yoğunlaştırdı. Bahar atılımını engellemek için, pişmanlık yasası, köy koruculuğu kanunu gibi uygulamaları dayattı. Bu uygulamalarla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemizin bahara çıkması önlenmeye çalışıldı. Bu uygulamaların en yoğun olarak dayatıldığı bir bölgemiz de Mardin oldu.

Newroz'da ERNK'nin ilan edilmesi, düşmanın dayattığı özel savaş uygulamalarına karşı, bahar atılımının geliştirileceğine de bir kanıttı. ERNK'nin ilanı ile birlikte daha da anlamlılaşan Newroz dönemi, bahara güçlü girişin başlangıcı da oldu. Mardin'de bahar atılımı yaygın eylemlilikle açıldı.

İdil, Nusaybin, Midyat'ta ajanlara darbe vuruldu; ordu birliklerine kayıplar verdirildi. Cizre'de polis otosuna saldırıldı, tabur komutanına suikast düzenlendi. Eylemler zembereğinden boşalmış bir yay gibi hızlandı; ve birçok alanda yaygınlaştı.

Mart 1985'te, yeni dönem direnişinin geliştirilmesinde değerli katkıları olan Mardin direnişinin önderlerinden Hüseyin ALTINTAŞ yoldaşı şehit verdik. Bu şahadet olayı, bahar atılımına yeni bir ivme kazandırdı. Bu ivme ile hızlanan ulusal kurtuluş eylemliliği büyük gelişmeler sağladı. İdil işgal edildi, Hüseyin yoldaşın şahadetinde düşmana yardımcı olan ajan çete odağı ezildi. Peşinden gelen eylemlilik, Ömerli, Midyat ve Derik'e sıçradı. Bu ilçeler işgal edildi. Bahar atılımı hızlandıkça eylemlerin çapı da genişledi. Cizre işgal ediliyor, siyasal gösteri yapılıyor, afişler, pankartlar asılıyor, yeni eylemler geliştiriliyordu.

1985 yılı boydan boya mücadelenin geliştiği bir yıl haline geldi. Düşmanın dayattığı özel savaş uygulamaları boşa çıkarılarak etkisizleştirildi. Mardin köylülüğünün ulusal kurtuluş mücadelemiz etrafında geniş örgütlülüğe yönelmesi bu sürede daha da artış gösterdi. 1985 yılı içerisinde genelde olduğu gibi alanda da Parti taktiği tam olarak uygulanmamış olsa da, yaratılan gelişmeler yine de çok büyük olmuş, düşmanın 1985 yılını imha yılına çevirme planı yerle bir edilmiştir. Mücadelemizi engellemeyi bir yana bırakalım, daha da gelişmesinin önünde de engel olamamıştır.

1986 yılına önemli siyasal gelişmelerle giren ulusal kurtuluş mücadelemiz, bu yılda Mardin alanında da önemli atılımlar kaydetmiştir. 1986 bahar ve yazında eylemlilik devam etmiş, Mardin Radar Üssü başta olmak üzere birçok alanda eylemlilik sürmüştür.

1986 yılı eylemliliği önemli gelişmeler sağlamış, yoğun bir genç kesimin ulusal kurtuluş eylemliliği saflarına akışını birlikte getirmiştir. 1985 yılına göre, 1986 yılında gelişmeler daha büyük olmuş ve silahlı direniş mücadelesi Kürdistan topraklarına sökülmemecesine kök salmıştır.

Mardin'de de ulusal kurtuluş savaşımız, bu yıl önemli atılım kazanmış, bahar ve yaz eylemliliği, III. Kongre gibi önemli bir zirveyi gerçekleştiren Partimize büyük bir güç vermiştir. Mardin eylemliliği aynı zamanda Kongreyi selamlayan bir atılım da olmuştur. Bu dönem direnişinin başında PKK-MK üyesi, halkımızın değerli komutanlarından M. Emin ASLAN vardır. Onun örgütlediği ve yönettiği eylemlilik büyük gelişmelerin de başlangıcı olur.

III. Kongre ile birlikte Mardin'de de ulusal kurtuluş eylemliliğimiz, alınan yeni kararlarla daha da ileri mevzilere ulaştırıldı. III. Kongre 4 yıllık pratiği gözden geçirmiş, bu temelde yeni dönem faaliyetlerini netleştirmiş ve mücadeleyi taktik hat içerisine koymuştur. Bu temelde bütün Kürdistan'a olduğu gibi, Mardin'e de yönelinmiş ve ulusal kurtuluş eylemliliği geliştirilmiştir.

III. Kongre temelinde eğitimini tamamlayarak, 1987 Özgürlük Yürüyüşüne M. Emin ASLAN yoldaş komutasında, Abdulmecit TOKYAY, Nihat ÇERİ, A. Gani ERKAN yoldaşların da içinde bulunduğu bir grup yoldaş katılır. Grup Mardin'e yönelir. Grubun hedefi Mardin'de III. Kongre çizgisini uygulamak ve 1987 yaz atılımını Partiye yaraşır bir büyüklükte başlatmaktır.

1987 yazında köy koruculuğuna, sömürgeci orduya ve özel timlere karşı sayısız pusu, baskın ve sabotaj eylemi gerçekleştirilir. 1987 yazı ve güzü Mardin alanında mücadelenin en yoğun gelişimini yaşadığı bir dönemdir. Mardin mücadelesi, bu yıl ulusal kurtuluş savaşımızın öncülüğünü yaptığı bir dönemi yaşar.

III. Kongre'de kuruluşu karar altına alınmış olan ARGK Mardin alanında da önemli gelişmeler sağladı. Gerilla birliklerine yeni katılımlarla, birlikler hem sayısal ve hem de nitelik olarak güçlendi. 1987 yılını bu gelişmelerle tamamlayan ulusal kurtuluş mücadelemiz, 1988 yılına yeni hazırlıklarla girdi. Onlarca yurtsever genç ARGK saflarına alınarak, yoğun bir eğitime tabi tutuldu.

Bahar atılımının yoğun hazırlıklarının yürütüldüğü bir dönemde Nusaybin-Bagok'ta büyük bir çatışma meydana geldi. Veli YAŞAR ve Mustafa KAPLAN yoldaşlar komutasındaki 53 kişilik ARGK gerilla birliği büyük bir kahramanlık göstererek, düşmana ağır bir kayıp verdirdiler. Bagok çarpışması ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir aşamasını ifade etmekteydi ve savaşı yaygın çarpışmalar düzeyine sıçrattı.

Gerilla takımında yer alan savaşçıların büyük kısmını henüz bir aylık süreden bu yana mücadele içerisine aktif olarak katılmış savaşçılar oluşturuyordu. Bu savaşçılar, komutanları Delil ve Kazım yoldaşların yönetiminde büyük bir çarpışma gücü göstererek, düşmana şimdiye kadarki en ağır kaybı verdirdi. Yeni savaşçıların gösterdiği bu kahramanlık düşmanda da büyük bir korku ve panik yarattı. Bir aylık eğitimle böylesine bir kahramanlık sergileyen savaşçılar, PKK'nin ideolojisine bağlılığın da seçkin bir örneğini ortaya koydular.

Mayıs ayında Derik'te meydana gelen çarpışmada PKK-MK üyesi ve Mardin direnişinin ölümsüz komutanı M. Emin ASLAN, Nihat ÇERİ ve Abdulmecit TOKYAY'ın da aralarında bulunduğu 5 devrimci ve savaşçı şehit düştü. Sömürgeci düşman bu çatışmada da büyük bir acz içerisine girdi. Napalm gibi ağır silahlar kullanarak devrimcileri katledebildi.

Nusaybin, Derik çarpışmaları sadece Mardin yerelinde değil, genelde de ulusal kurtuluş mücadelemize büyük bir ivme kazandırdı. 1988 yılı tüm Kürdistan açısından olduğu gibi, Mardin'de de bir büyüme ve gelişme dönemi oldu. Yaz ve güz eylemliliği sürecinde yaygın pusu, baskın ve sabotajlar gerçekleştirildi. Bu sürede Mardin halkı değerli evlatlarından bazılarını şehit verdi. Her şehidin yerine onlarcası ARGK saflarına akın etti. Şehitlerimizin bayrakları ARGK gerilla takımları elinde, yeni mevzilere doğru dalgalanıyor.

Ulusal kurtuluş savaşımız açısından önemli bir konumda olan Mardin'de 1987-88 yılı gelişmeleri ile daha sağlam mevzilere kavuşuldu. Mücadelenin böylesine sağlam bir temele kavuştuğu Mardin'de 1989 ve daha sonraki yıllar da halkımızın lehine olacaktır. Yurtseverliği derin olan Mardin köylülüğü, M. Emin ASLAN, Beşir TÜRK, Nihat ÇERİ, Süleyman ERDEM, Abdulhalim ZEREY gibi önderlerinin gösterdiği yolda yürümesini bilecektir.

GELECEK SAYIDA: VAN

Batı Sahra'da Barış Kendiliğinden Yürümüyor

Başlangıçta alışılageldiği gibi, olayın kayda değer olmadığını bildirdikten sonra, Fas hükümeti nihayet Sahra Ulusal Kurtuluş Hareketi F. POLİSARİO'nun 15 yıldan beridir sürdürdüğü ulusal kurtuluş savaşının en şiddetli saldırısını 16 Eylül'de Batı Sahra'nın güneydoğu alanında bulunan Qum Dreiga'da gerçekleştirdiğini açıklamak zorunda kaldı.

F. POLİSARİO'nun yaptığı açıklamada, Fas motorize piyade birliklerine ait (RİM) 3. Alayın 2. Taburunun tamamen imha edildiği ve büyük miktarda silah ve askeri malzemenin ele geçirildiği bildirildi.

11.8 1988 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez De Cuellar tarafından hazırlanan ve 20.9.1988 tarihinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyince de desteklenen barış planı Eylül başlarında hem Fas hem de F. POİSARİO tarafından —prensip olarak— kabul edildi. Eski İspanya sömürgesinin gelecekte bağımsız bir devlet — bu da 1976 yılı Şubat sonlarında kurulan ve mevcut durumda 71 ülke tarafından tanımış olan Demokratik Arap Sahra Cumhuriyetidir (RASD)— olarak mı yoksa Fas krallığının bir parçası mı olarak kalması gerektiğine dair bir halk oylaması, bu planın merkezini oluşturmaktadır.

Birleşmiş Milletler planını —prensip olarak— her iki tarafın da neden olduğu kısıtlamaların kaldırılması veya somut olarak düşünülen uygulama metodlarının uygulanması ricasını içermektedir. Bunun yanında F. POLİSARİO'nun sorunlarının Fas'ınkinden açıkça daha büyük olduğu görüldü, görülüyor. Zira Birleşmiş Milletler planı, Fas düşüncelerini bazı noktalarda tamamen karşılamaktadır. Referanduma katılacakların tespiti ve referandumun hazırlıkları ve gerçekleştirilmesi süreci esnasında, Batı Sahra'daki Fas işgalcileri —sivil ve her şeyden önce de askeri— planın anlaşmazlık noktalarını oluşturmaktadır. F. POLİSARİO başlangıçta Fas işgalci askeri güçlerin tamamının ve ayrıca şehirlere yerleştirilmiş Faslıların önemli bir kesiminin referandum esnasında geri çekilmesini ileri sürmüşlerdi. Fakat Eylül başlarında bu isteklerini oldukça değişikliğe uğratarak şimdi ise "büyük bir oranın" geri çekilmesini istemektedirler. F. POLİSARİO, mevcut 165.000 kişilik işgalci asker sayısının 15.000 kişiye indirilmesini istemektedir, başka bir deyişle, şu anda bulundurulan "Sahra Halk Kurtuluş Ordusunun" mevcuduna eşittir. Oy kullanma hakkına sahip olacakların tespiti sorununa gelince, F. POLİSARİO Tindouf'da bulunan kampdaki Sahralı mültecilerin de buna dahil edilmesi gerektiği şeklindeki ilk düşüncelerinden vazgeçerek, ve BM Genel Sekreterince, İspanyollarca son olarak tespit edilen Sahralıların sayısının temel alınma önerisini kabul etti. Sahralıların görüşüne göre, Sahralılardan çok, Faslıların düşüncesini gözönüne alan bir plana karşı takınılan esnek tavrın, daha ziyade dış baskıların —özellikle de Cezayir'in— bir sonucu olup olmadığı veya F. POLİSARİO'nun güvenliğinin bir ifadesi mi, bir dereceye kadar düzenli bir referandumu her halükarda kendi çıkarına sonuçlandırabilmesini mi amaçladığı tartışılıyor. Bunu dışarda bulunan bir gözlemcinin tespit etmesi oldukça zor. Tavizler asla tek taraflı değildir. BM'nin resmen anlaşmazlık taraflarından birisi olarak F. POLİSARİO'yu kabul etmesi, F. POLİSARİO için bir zaferdir. Planlanmış bir referandum, Sahra sorununu Fas'ın "yurdu krallığa katma" olarak gördüğü bir esnada, uzun yıllardır F. POLİSARİO'nun ve sorunu sömürgeciliğin son bulması olarak gören onun destekçilerinin durumuna daha çok denk düşmektedir. Cezayir'in RASD'yi tanıması sonucu, Fas o zamanlar bu ülke ile diplomatik ilişkilerini kesmişti. Cezayir'in bu kararından vazgeçmemiş olmasına rağmen, bu yıl yine Cezayir'le diplomatik ilişkilerini kuran Fas oldu.

Açıkça görülen, savaşın bir çıkmazda olması ve bir tarafın veya öbür tarafın çıkarına sonuçlanmayan anlaşmasızlıkların dünya çapında dış politika atmosferinin değişmesini sağladığı, en azından savaş karşıtı olan kesimlerin anlaşmayı sağlamak yönünde bir çabasının var olduğudur. AT'nin 90'lı yıllarda ticari konularda getireceği değişiklikleri desteklemek amacıyla alanda Fas ve Cezayir'in çıkarları gereği ekonomik konularda ilişkilerini yoğunlaştırması sonucu, bu yeni atmosfer Batı Sahra sorunundaki bu son gelişmeleri mümkün kılmaktadır.

Bununla birlikte ismine layık olmayı hak kazanan referandum, özellikle Fas'ın çıkarlarını gözetiyor diye, şüphesiz hiçbir zaman hata olarak görülmemelidir. Bir ateşkesin sağlanması için, Fas'ın resmi olarak F. POLİSARİO ile görüşmelere yanaşmaması, sanki bu referandum gereksizmiş anlayışını göstermektedir. Fas'ın uluslararası ve bölgesel yumuşama atmosferinin F. POLİSARİO'ya hedefleri için gerekli olan gücü kazandırmayı engelleyeceği, ona ise görüşmeleri sonsuza dek uzatma imkanını ve bu arada işgal ettiği Batı Sahra alanında —geri dönülmesi mümkün olmayan— durumları yaratacağı düşüncesi tamamen hakim olabilir. Böylece en son gerçekleştirilen askeri eylemler, Fas'ın ve dünya kamuoyunun açıkça görmesi gereken bir işaret niteliğindedir. Bu, F. POLİSARİO'nun değişken sınırlara sahip olduğu ve düşmanının gerekirse cezasız bırakılmayacağı, hareketin zayıf görülmesi gibi yanılgılara düşülmemesi içindir. Ve böylece artık prensip olarak hazırlıksız gibi açıklamalar yerine somut olarak görüşmelere gelmenin zamanıdır, demek istemektedir.

A.Z.

Şili'de Tekrar Silahlı Mücadele

A. M.

Pinochet'in -yeni yapılan referandumla yenilgiyi almasına rağmen- faşist anayasanın değiştirilmesi veya görevini erkenden bırakmayı düşünmediği yönlü açıklamasından birkaç saat sonra, devrimci güçler iki aydan beridir tek taraflı uyguladıkları ateşkesi bozdular.

"Manuel Rodriguez Yurtsever Cephesi" (FPMR)'nin bir birliğinin 20.10.1988 günü başkent Santiago'dan 150 km uzaklığındaki 500 nüfuslu Los Quenes'ı yarım saat işgal etmelerinden bir saat önce başka bir FPMR birliği 400 km güneyde bulunan bir sınır karakoluna saldırıda bulunmuş ve kısmen tahrip etmiştir.

Bu eylemler, 1986 Eylül'ünde Pinochet'e suikast düzenlenmesi nedeniyle tutuklu bulunan FPMR'nin kadrolarından Victor Diaz'ın 5.10.1988 günü bir "ulusal yurtsever savaşın" başladığı yönlü açıklamasından sonra gerçekleşti. Bu zamana kadar şehir gerilla faaliyetlerinde bulunan FPMR, böylece ilk kez kırsal alanda da faaliyetlerine başlamış oldu. "Sol Devrimcilerin Hareketi" (MİR)'in 1981'de bir kır gerillasını oluşturma girişimi birkaç haftadan sonra başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Şili'nin en eski devrimci-marksist örgütü olan MİR, 1987 yılında birkaç parçaya bölünmüştü. 1984 yılında Şili Komünist Partisi'nin onayı ile kurulan, önemli oranda üyelerini komünist gençliğin meydana getirdiği FPMR, referandumdan önce muhalefet partilerini ve nihayet Şili Komünist Partisini referanduma karşı tavırlarından dolayı eleştirmişti.

Muhalefetin kendisini faşist diktatör ve onun arka plandaki ABD emperyalist adamların oyununa getirmesi, bu referandumla sadece faşist askeri iktidarın kurumlaştırılması -Pinochet'siz de olsa-hedeflendiğinden ve daha önce yaptıkları açıklamalarının tersine faşist diktatör tarafından zorla kabul ettirilen anayasanın temeli üzerinde referanduma katılmaları, eleştirilerin özünü meydana getirmekteydi. Sol, sağ muhalefetin, özellikle Hıristiyan Demokratların geniş bir anti-Pinochet cephesi olan politik çizgiye kendisini teslim etmiştir. O (sol ç.n.) bu birliği tehlikeye sokmamak için, sadece diktatörü değil, bilakis burjuva muhalefetin sınıf çıkarlarını ve emperyalizmi tehdit eden otonom halk mücadelesini dondurdu.

Komünist Partisinin, Pinochet'e karşı gerçekleştirdiği suikastin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra FPMR'i daha güçlü bir şekilde denetimi altına almak, reformist solla, liberal ve sağ muhalefetle birlikte çalışmak için onun eylemlerini dondurma koşulu gibi, bu gelişmeler 1987 yılı ortalarında Şili Komünist Partisinin parçalanmasına neden olmuştu. Esas olarak, MİR'in de eleştirisel olarak vurguladığı gibi, Komünist Partisinin ta başlangıçtan beri stratejisi, halkı ayağa kaldırıp silahlı mücadeleyle gericiliği yıkmak değil, tersine silahlı eylemlerle kendi ağırlığını arttırmak ve görüşmelerde baskı aracı olmaktır. Henüz daha o zamanlar Komünist Partisinin bu stratejisinden vaz geçtiği açık bir şekilde belli olmamasına rağmen, aynı zamanda sağ bir fraksiyon polit-büro üyesi Maria Maluenda etrafında birleşmişti. O (M. Maluenda ç.n.) "açık politik mücadele geleneğinin" tersine partinin stratejisini eleştirerek, Allende'nin dul eşi Hortensia Bussi'nin kurmuş olduğu "Serbest Seçimler İçin Sol Komite"yle birleşti.

Şimdi FPMR'nin Şili Komünist Partisinden tamamen ayrıldığı görülmektedir. Olası gelişmelere karşın, FPMR'nin geçmişte kendisinin politik bir parti olarak değerlendirmemesi veya mevcut politik partilerle rekabet içinde olduğunu görmemesi sorunu vardır. FPMR aynı zamanda halkı, milliyetçiliği aşamayan politik-ideolojik bir platforma da sahip değil. Gerçekten Şili, geleneksel olarak iyi örgütlenmiş yerli bir burjuvaya sahip olmasına karşın, (FPMR) ideolojik olarak anti-sömürgeci bir kurtuluş hareketi seviyesinde bulunmaktadır. MİR'le kıyaslandığında, zayıf bir ideolojiye sahip ve halk içinde kökleri olan çeşitli görüşten partilerin cephesiyle karşı karşıya olan FPMR'nin muhtemelen başarılı eylemlerini halkın siyasi olarak örgütlenmesine dönüştüremeyip, sade bir askeri örgüt olarak kalma tehlikesi vardır.

★

FUM Bağımsız Devlet İlanını Açıkladı

Ortadoğu bölgesinde devrimci odaklardan biri olan Filistin sorunu etrafında son dönemlerde yeni gelişmeler gündeme gelmektedir. Cezayir'de kasım ayı ortasında toplanan FUM (Filistin Ulusal Meclisi) bağımsız hükümet kurma kararını aldı. Başkentinin Kudüs olarak belirlendiği yeni bağımsız devleti, Avrupa'da ve dünyanın diğer kıtalarında onlarca ülke tanıdı.

Böylesine hızlı bir şekilde gelişmeler peşpeşe gelirken, Filistin ulusal kurtuluş sorunu da yeni gelişmelerle karşı karşıya geldi. Filistin sorununu uluslararası dengeler çerçevesinde çözümlemek isteyen güçler, faaliyetlerini yeniden yoğunlaştırmaya başladılar. 1985 yılında Arafat-Kral Hüseyin ortaklığı ile uygulanmak istenen Filistin-Ürdün Konfederasyon çözümünün tutmaması, yeni girişimlere de kapıyı açtı. Bu planın tutmaması ile birlikte Arafat'ın örgüt üzerindeki gücü azalmış, tecrit durumunu yaşar hale gelmişti.

Bu duruma rağmen, Ortadoğu'da emperyalizm ile sosyalizm arasında yeni güç dengelerinin ortaya çıkışı, Filistin sorununun çözümüne de yeni bir ivme kazandırdı. SSCB-ABD görüşmeleri, dünyanın birçok alanındaki sıcak çatışmaları soğutma girişimi konusunda ortak mutabakata varılması, Ortadoğu'yu da etkisi altına alan gelişmelere yol açtı.

Filistin sorununu çözümlemek ve çatışmalı duruma son vermek için, yeni girişimler gündeme geldi. Ürdün, Batı Şeria üzerindeki haklarından vazgeçti. Bu alanın tek temsilcisi olarak FKÖ'yü tanıdığını açıkladı. Bu durum, Arafat ve çevresine yeniden manevra imkanları açtı. Batı Avrupa emperyalistlerinin desteklediği yeni bir plan geliştirilmeye başlandı. Filistin ulusal güçlerinin bağımsız bir hükümet ilan ederek, İsrail'i tanımaları ve böylece Gazze ve Batı Şeria'da bir Filistin devletinin kurulmasına yönelmesi planın bir parçasıydı. Nitekim sonrasında meydana gelen gelişmeler bu yönlü oldu. Cezayir-FUM toplantısında da bağımsız Filistin kararı resmen ilan edildi. Ayrıca, İsrail'i tanıma anlamına gelen BM'nin 242 sayılı kararının da kabul edildiği, aynı toplantıda resmen açıklandı.

Bütün bu gelişmeler, Ortadoğu alanında çok yönlü gelişmelere gebe olan Filistin meselesinde belli bir aşamayı ifade ediyor. Bu aşama, sorunun genel yumuşama sorunlarına bağlı olarak çözümlenmesini ifade ediyor. Bazı tavizlere İsrail'i zorlayarak, geri talepler ve burjuva milliyetçiliği önderliğinde Filistin devrimci bir odak olmaktan çıkarılmak isteniyor. Bu son girişim, buna giden yolun açılmasıdır da. Ancak, Filistinliler içerisinde de bu karara karşı çıkanlar var. FHKC lideri George Habbaş ile FDKC lideri Naif Navetmeh kararın tamamına katılmazken, Ebu Musa grubu ise karara tümden karşı.

Bu duruma rağmen, Filistinlilerin belli noktalarda anlaşma sağladığı belirtilebilir. Önümüzdeki günlerde sorunun çeşitli boyutları daha da aydınlanacaktır.

PAKİSTAN

BENAZİR BUTTO BAŞBAKAN

Pakistan'da yapılan seçimlerde 92 milletvekili çıkaran Pakistan Halk Partisi Lideri Benazir Butto'ya, Devlet Başkanı Gulam İshak tarafından hükümet kurma görevi verildi. 1979'da General Ziya ül-Hak tarafından idam edilen PHP Lideri Zülfikar Ali Butto'nun kızı olan Benazir Butto'nun Başbakanlığa atanması, Pakistan'da yeni bir sürecin başlangıcı da oluyordu.

Ziya ül-Hak'ın sert askeri yönetiminin yerine daha liberal bir burjuva yönetiminin uygulanması anlamına gelen bu atama, Ziya ül-Hak'ın ölümü ile birlikte, mücadeleyi Butto taraftarlarının kazanması anlamına geliyor.

Butto, burjuva muhalefetinin başına geçtiğinden bu yana Ziya ül-Hak'la sürekli bir mücadele içerisinde olmuş; ve askeri uygulamaların karşısında tavır almıştır.

Ziya ül-Hak'ın geçtiğimiz aylarda uçak sabotajında ölmesi, Pakistan'da burjuva muhalefetin hükümet olma şansını arttırdı. Seçim kampanyasına büyük oranda asılan Benazir Butto en fazla oyu alarak, başbakanlığı üstlenme şansını arttırmıştı. Nitekim, seçim sonrasında başbakanlığa atandı. Butto ilk olarak, siyasal bir af çıkardı. Önümüzdeki günlerde hükümetin kurulması bekleniyor.

Metelokên Kurdî

Jîrbûn di seriyan de ye, ne di rihan de!

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Utanç Abidesini Biz Yıkacağız

"Her şeyi elinden zorla alınan bir halk, her şeyi yeniden kazanmak için savaşacaktır ..." (Abdullah ÖCALAN)

Sen düşünme öyle kara kara, acılar yorgunu genç anne.. Senin acılarını, küçücük kardeşimizin umutsuz bakışlarını ve yaşlı ninemizin ahını unutmayacak; vatanımızın bağımsızlığına, insanlarımızınsa özgürlüğüne gerekçe yapacağız...

Uluslararası alanda birçok kuruluş, şu üzerinde yaşadığımız yeryüzündeki haksızlıkların; baskı, zulüm, işkence, katliam ve benzeri türden uygulamaların kabulünü reddeden tavırlar alır. Şu ya da bu düzeyde, her türden insanlıkdışı politik uygulamaları protesto eder; sözü edilen uygulamalara maruz kalmaktan kurtulamamış kesimlere de yardımda bulunarak dayanışma gösterir. Tabii, insanlığa hizmet iddiasıyla var olan bu kuruluşların rolü pasif mi pasif ve de belirleyicilikten bir hayli uzak.

Yine tarihin çağlar devirip yeni çağlarla buluşması; bu tarihsel akışın en önemli parçalarından olan insanoğlunun dönemlere hükmetmesi ya da önemli gelişim evrelerini yaratması sonucu, dünyanın sosyalist ve emperyalist diye iki kampa ayrıldığının ezici çoğunluğun bilgisi dışında olduğu söylenemez.

Bu iki kampın geliştirdiği politikalardaki hedefleri birbirlerinden farklı ya da ters nitelikte. Daha doğrusu, bunun böyle olması gerekmekte. Bu, her iki kampın da var oluş gerekçesi. "Olmazsa olmaz" kabilinden gibi bir şey...

Emperyalist kampın başını çeken ABD ile sosyalist kampın başını çeken Sovyetler Birliği, aralarındaki bir dizi anlaşmalarla dünya genelini hedefleyen barış projelerini çiziyorlar.

Bu kapsamdaki bir barışın gelişme olasılığı hiç de ufukta görünmüyor.

Ortaçağ karanlığını yaşayanlar; bu yetmezmiş gibi, ne varlıkları ve ne de kimlikleri kabul edilenler varken; hangi dünya barışından bahsedilebilir?

Ne barışı!.. Kimlerden kimlere barış?.. Sanıldığı gibi, insanlığa büyük hizmet çabası değil bu. Var olan zor olayını, barışın delip geçmesi mümkün mü?

Barış düşmanları yenilmedikçe hangi barış?.. Oysa insanlığa en büyük hizmet ya da katkı; çağdaş ve insanlığa yararlı temellerde seyreden gelişmeleri desteklemek ve bu gelişmelerin imhasını hedefleyen çağdışı uygulamaların karşısına dikilmek değil midir?..

Bugün yeryüzünün Ortadoğu olarak adlandırılan bölgesinde bir halk en barbarca yöntemlerle katledilerek tarih sahnesinden silinmek isteniyor. Çok rahatlıkla, uluslararası antlaşmalarla kullanımı yasaklanmış kimyasal gazlarla bile, çoluk-çocuk, kadın-erkek denilmeden insanlar katlediliyor... Dünyanın gözleri önünde hem de. Bu uygulamanın karşısına dikilmek şurda kalsın da; tüm tepki: "Yerinde inceleme yapacağız, kimyasal gazın kullanıldığı tespit edilirse bu gazın kullanılmaması doğrultusunda uyarı yapılacaktır..." İşte onbinlerin katledilişine duyulan tepkinin çerçevesi... Bunun tam hakkı verilirse; bu en kötüsünden bir yüzkarası tutum, ya da ilerici insanlığın utanç abidesi...

İlerici insanlık Kürdistan halkına borçludur. Çünkü bu halk, çağın en gerici, barbar güçlerine karşı en zor koşullarda, en kıt olanaklarla, ölümler pahasına var olma savaşımını veriyor. Burada insanlığa büyük bir katkının var olduğunu kim inkar edebilir...

Dünyanın bir başka yerinde en ufak bir haksızlığa karşı, protesto eylemleri, kampanyalar başlatılırken, neden bu, Kürt halkı için geçerli olmuyor? Artık günümüzde de, "tanınmayan bir halk olduğu için bu böyle oluyor" mantığı kabul edilemez... Miyadını doldurmuş klasik bir anlayıştır bu...

Sömürgeci devletler halkımızı acımasızca katlederken, bu cesareti ilerici insanlığın pasifliğinden almıyorlar mı?

Yoksa şu yeryüzünde Kürt doğmak suç değil herhalde! Öyleyse bu suskunluk neden?

Halkımız, bunu unutmayacak, günü geldiğinde muhataplarına hesap sormanın gerekçesi yapacaktır. Tabii ki, öncelikle şu utanç abidesini yıkarak yerle bir edeceğiz. Biz kendi kendisini dirilten bir halkız...

Bütün bu zor günlerin sonrasında güzel günleri görecektir halkımız...

Halkımızın katledilişine karşı içerisine girilen bu sessizlik; onu umutsuzlaştıramaz, yılgınlığa da kaptıramaz. Bu, kendi topraklarımızda bağımsızlık ve özgürlüğümüzü başkalarından dilenmenin gerekçesi ise hiç olamaz.

Yaşasın partimiz PKK ve onun Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN... Çünkü onlar, özgüce dayalı geliştirilecek bir direniş savaşının zafere götüreceğini öğrettiler.

Şu yukardaki içler acısı manzaraya bakın... Hangi yürek dayanır buna?

Kara kara düşünen şu genç Kürt anası nereden nereye gidiyor? Beline vurduğu varı-yoğu, sırtındaki çocuğu ve arkasından çektiği yaşlı anasıyla... Nereye kadar? Neden?.. Ötesinde yükselen dağlar, üzerinde yürüdüğü topraklar kimindir?.. Genç ana nereye gittiğini biliyor mu? Annesinin sırtındaki korkuyla dolu masum bakışlı küçük kardeşimizin olup bitenlerden haberi var mı? Ve ne malum, babasının kimyasal gazlarla katledilmediği? Ya yaşlı ninenin yürüyecek takati mi kaldı?..

Kim kimi, kimin topraklarında katlediyor; acıların en acısını yaşatıyor?..

Kürdistan topraklarındaki bu barbarlığa seyirci kalmak, suç ortaklığı olmak değil de nedir?..

Tüm bunlara hayır... yüzbin kere...

Genç annenin, yaşlı ninenin, küçücük yavrunun Kürt doğması suç değil... Onlar acılar dolu tarihimizin aynasıdırlar...

Bu, halkımızın gerçek, ve mutlaka direniş savaşımızla değiştirmemiz gereken yaşam tablosudur...

Dünyada barışı egemen kılacaklarmış!.. Bizim gibi halklar için değil herhalde... "Hayır tüm dünya halkları içindir bu barış" deniliyorsa... Alman demokratlarının deyimiyle "nein, danke!"

Bize ne bu barıştan... Hasretimiz, asırlık acılarımızın bedeli olacak ülkemizin bağımsızlığı ve insanlarımızın özgürlüğüdür.

Kurtuluşumuzu; bağımsızlığımızı, özgürlüğümüzü sağlayacağına kesinlikle inandığımız Partimizin Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın deyimiyle, her şeyi elinden zorla alınan bir halk, kaybettiği her şeyi yeniden kazanmak için savaşacaktır...

Bu savaşta direniş, dönülmez yolumuz ve zaferimizin güvencesidir. Hava, su ve ekmek gibi vazgeçilmez kurtuluş silahımızdır.

Sen düşünme öyle kara kara, acılar yorgunu genç anne.. Senin acılarını, küçücük kardeşimizin umutsuz bakışlarını ve yaşlı ninemizin ahını unutmayacak; vatanımızın bağımsızlığına, insanlarımızınsa özgürlüğüne gerekçe yapacağız...

Biz katliamlarla, mecburi iskanlarla, baskı-zulümle yok edilemeyiz... Çünkü, "biz" bir "halkız, yeniden doğarız ölümlerden..." Her türlü çağdışı uygulamalara karşı direneceğiz... Direne direne, er veya geç PKK ile kazanacağız... Katledilsek, vatanımızdan koparılarak dünyanın dört bir tarafına savrulsak da, "o büyük gün geldiğinde", zaferi Kürdistan topraklarında kutlayacağız... Hep umutla bakacağız yarınlara... PKK'miz var çünkü; başında da dünya karşı-devrim cephesinin bileğini bükemediği APO...

Yine, dünyanın devrim şehitlerine en çok bağlı önderi APO'nun belirttiği gibi, içine itildiğimiz bu utanılası karanlığı kendi ellerimizle parçalayıp geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız...

En sonunda, çok daha büyük bedeller pahasına da olsa zafer bizim olacaktır...

Harun / 20.11.1988

...Û TÎRÊJ AGIR BI DEŞTAN XIST

Li her derê livbazî, xwepêşdan û grevên xwebirçîhiştinê hene... Gel radibe ser xwe...

Destpêk di rûpela dawî de

mîr û Mersînê, roja 18'e Mijdarê grevên xwebirçîhiştinê di avahiyên Partiya Sosyalîst de destpêkirin. Partiya Sosyalîst daxuyankir, heke grevên xwebirçîhiştinê di girtîgehan de berdewam bikin û daxwazên girtiyan neyin bicihanîn, wê livbaziyên xwe ji gelek dorfireh bikin.

Li taxa Zeytînburnu bajarê Stanbolê ji, di nav wan de serok Ahmet Yildiz, komek ji endamên Komela Malên Gel, dest bi greveka xwebirçîhiştinê ya sê-rojîn kirin.

Komek ji hunermend û nivîskaran ji, bi armanca hevkariya grevên xwebirçîhiştinê yên di girtîgehan de, piştgiriya xwe anin zimên û roja 22'ê Mijdarê li Bîlsahê greveka xwebirçîhiştinê çêkirin.

Li Bîlsahê civîneka ragihandinê ji bo dezgeha agahdariyê û rojnameyan hat dirustkirin. Nivîsevan Yaşar Kemal, ji civakê xwest, ku li hemberê girtîgehan bêdeng nemîne, ji ber ku 2000 mirov di grevên xwebirçîhiştinê de ne. Di civînê de Prof. Bahrî Savci, navdêrên weke Tarik Akan, Zülfü Lîvanelî, Erdal Oz, Murat Belge, Arif Damar, Emîl Galip Saldalci, Ertuxrul Kûrkçû, Nevzat Çelîk, Leman Fîrtina, Sungur Savran û komek ji endamên "Grup Yorum" peyivîn, ji hikûmetê xwestin, ku daxwazên grevên xwebirçîhiştinê bên pejirandin. Di civînê de rewşa girtîgehan a niha, jibandin meqerên qirkirinê yên Hîtler.

Di avahiya SHP a li bajarê Adana de, komek ji meriv û malbatên girtiyan a ji 45 kesan, greveka xwebirçîhiştinê ya du-rojîn, çêkir. Rêkxistina SHP a li bajarê Adana, piştgiriya grevê nekir, lê rêkxistinên SHP ên li Osmaniye û Îskenderunê, piştgiriya xwe daxuyan kirin. Rakirina zagona yekê tebaxê xwestin.

Malbatên girtiyan ên ku merivên wan di girtîgeha Buca de ne, di avahiya Komela Mafên Mirovan li Îzmirê de, greveka xwebirçîhiştinê çêkirin.

Greva xwebirçîhiştinê ya ku ji hêla 18 kesan di avahiya Komela Malên Gel li Ankara de, destpêkiribû, heya roja 22'ê Mijdarê berdewam kir. Di daxuyaniyekê de, ku bi armanca dawîkirina greva xwebirçîhiştinê hatibû çêkirin, wusa hat gotin: "Gava me dest bi greva xwebirçîhiştinê kiribû, me biryar dabû ku em poside li rejîmê bikin. Me gotibû, ku heya remzên baş xwe şanî bikin em wê livbaziya xwe berdewam bikin. Niha em peşveçûneka wusa dibînin. Daku em teviya enerjiya xwe seferberê vê pêşveçûnê bikin, em dev ji greva xwebirçîhiştinê berdidin."

Li bajarê Ankara, di avahiya "Kovara Yeni Çozüm" de ji, greveka xwebirçîhiştinê destpêkir. Roja 23'ê Mijdarê ev livbazî ket heşt-rojên xwe. Di vê rojê de civînek ji bo weşanan hat çêkirin.

Roja 21'ê Mijdarê, di avahiya SHP a li Erzeromê de, bi têkiliya 16 berpirsiyarên SHP, greveka xwebirçîhiştinê destpêkir. Roja duwemîn a grevê de, serokê navendî û serekê navçeya Karayazî dev ji grevê berdan, lê 14 berpirsiyarên din livbazî heya 3 rojan domandin.

15 dadparêzên ku li Eregli-Karadenîzê xebatê dikin, bi daxwaznameyekê serî dan Saziya Dadparêzan li Uşakê û Yekîtiya Dadparêzên Tirkiyê, daku navên "dadparêzî" û "dadperwerî" ji ser Wezîrê Dadiyê Mehmet Topaç bên rakirin.

Roja 23'ê Mijdarê, li gelek dibistanên Stanbolê, bi armanca protestokirina biryarên yekê tebaxê û şanîkirina hevkariya xwe ji bo berxwedana di girtîgehan de, xwendevanan xwarinê boykot kirin û xwepêşdanek çêkirin.

Ji Zanîngeha Stanbolê biqasî 200 xwendevan û 200 ji berdestên bijîjkan ên jin, têlgrafeka protestoyê şiyandin ji bo Wezîrê Dadiyê.

Di "Kampusa Fîkirtepe" Zanîngeha Marmara de, 100 xwendevan boykota xwarinê çêkirin. Piştî boykotê, xwepêşdanek birêvexistin. Gelek dirûşmên babêtî bangin. Herweha di "Kampusa Ayazaxa" Zanîngeha ÎTÛ û Zanîngeha Yildiz de jî, livbaziyên bi vê nolê birêveketin.

Komela Lêgerîn û Dorfirehkirina Çandê ya Anadolu û Komela Çandê li Kartal- Samandere jî, roja 10'ê Mijdarê dest bi greveka xwebirçîhiştinê ya demûdirêj, kirin. Di roja 12'an a xwebirçîhiştinê de, rewşa 3 kesan nebaş bû û wan rakirin nexweşxanê. Livbazîkarên ku rakiribûn nexweşxanê, dûre ji hêla polisan hatin girtin.

Komela Jinan a li dijî Cudatiyê û Komela Kaktûs a Sosyalist û Feminist, bi hevre daxuyaniyek çêkirin. Diyar kirin, ku piştgirî û hevkariya grevên xwebirçîhiştinê dikin. Di daxuyaniya xwe de, wusa gotin: " Li pêş çavê gel jinek xwest xwe bisohtine. Lê dîsa jî nekarî poside li berpirsiyaran bike. Çi hoyêka dadvanî û mirovayetî ya rewşeka bi vê nolê, tuneye..."

Roja 23'e Mijdarê, 6 endamên Komela Kopan (seqetan) li pêşiya avahiya dadgerî ya Stanbolê, xwepêşdanek çêkirin û daxuyankirin, ku dest bi greveka xwebirçîhiştinê dikin.

Alî Riza Kayin, Mehmet Kement, Hüseyin Eroxlu, Mahmut Bayar, Haydar Bayrak û Arzu Kaçar bi kopalên kopan û kursiyên bi tekel hatin pêşiya avahiya dadgeriyê û daxuyan kirin, ku naxwazin tu kes ji mirovên di girtîgehan de kop bikevin. Di nav wan û polisan de pevçûn derket, gava xwestin ku gulên şînê deynin ber deriyê avahiyê. Dûre polîsan 6 seetan, van 6 kopan di karakolê de girtin. Kopan daxuyankirin, ku vê rewşê protesto dikin.

Her di vê rojê de, 25 meriv û malbatên girtiyan hatin pêşiya girtîgeha Bayrampaşa û xwepêşdanek çêkirin. Ew herweha endamên TAYADê ji ne. Gotin, ku heke di grevê de hinek girtî bimirin, berpirsiyar wê bibin Wezîrê Dadiyê û Serekwezîrê Tirkiyê.

Polîs, dîsa li wir ji hunerên xwe şanî kirin. Di dawiya xwepêşdanê de polîsan sê endamên TAYADê girtin. Tenê navê 2 kesan heya niha dihê zanîn: Songûl Doxan û Hûlya Efegil.

Roja 23'ê Mijdarê li taxa Unkapani bajarê Stanbolê, 100 kesan xwepêşdaneka protestoyê çêkirin. Pêşî xwe li ser rê civandin û qederekê çuyin û hatina tomofîlan rawestandin. Dure mazot rijandin ser rê û agir berdanê. Piştî ku dirûşma, "Rûmetiya mirovayetiyê wê işkencê binkeftî bike!" bangin pêve, xwe belav kirin.

Her di vê rojê de, li taxên Stanbolê yên bi navên Merter û Siteya Kerestecîler, 2 narînçok hatin daleqandin, ku işkencên di girtîgehan de protesto dikiran.

10 endamên Komela Tekoşîna Demokrasiyê - DEMKAD, li taxa Çaxaloxlu xwepêşdanek çêkirin. Portreyeka Wezîrê Dadiyê Mehmet Topaç dan ber agirî. Herweha dirûşmeyek ji daleqandin, ku li ser "Zagona Yekê Tebaxê bila bê rakirin!" hatibû nivîsandin.

Li Îzmîrê 30 merivên girtiyan û xwendevan xwepêşdanek çêkirin. Tev hatin girtin.

Bi daxwaznameyekê ku ji hêla 2500 kesan hatibû îmzekirin komek ji hat pêşiya avahiya girtîgeha navendî, daku daxwaznameyê ji bo Wezîrê Dadiyê bişîne. Li vir xwepêşdanek ji hat çêkirin. Bi çirandina zagona yekê tebaxê, protestoya xwe anî zimên. Endamên vê komê, tev hatin girtin û polîsan wan birin.

Roja 17'ê Mijdarê, di avahiya Komela Mafên Mirovan li Îzmîrê de, 13 merivên girtiyan, dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin.

Roja 23'ê Mijdarê, xwendavenên Fakûlteyên Zanîngeha Çukurova, bi 100 kesan, xwepêşdaneka protestoyê birêvexistin. Xwendevanan biryarên yekê tebaxê protesto kirin. Li ser reya Adana û Gazipaşa mitingeka bê destur çêkirin. Piştî ku xwendevan biqasî 100 metreyan birêveçûn pêve, ji hêla polîsan hatin zivirandin. Xwendevanan dirûşmên weke; "Rûmetiya mirovatiyê wê işkencê binkeftî bike!" û "Bimire Faşîzm!" bangin.

Her di vê rojê de, 20 xwendevanên Fakûlteyên Zanîngeha Firatê, têlgrafeka hevkariya livbaziyên di girtîgehan de û protestokirina liva Wezîrê Dadiyê, hinartin Saziya Wezîriyê. Gava ku ji postaxanê derdiketin, ji hêla polîsan hatin zivirandin û pênc kes ji wan hatin girtin.

Roja 23'ê Mijdarê, di avahiya SHP de li bajarê Dîlûkê, 2 ji wan jin, 5 merivên girtiyan dest bi greveka xwebirçîhiştinê ya demûdirêj kirin. Roja duwemîn a livbaziyê de, 4 kes din xwe tevlî grevê kirin. Herçuqasî berpirsiyarên SHP liveka nebaş şanî kirin û xwestin wan ji avahiyê derxînin jî, livbazîkaran daxuyankir, ku wê greva xwe berdewam bikin û ji avahiyê dernakevin.

Dîsa di vê rojê de, 7 xwendevanên Zanîngeha Uludax li Bursayê, di avahiya SHP de dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin.

Heşt xort, dixwestin di avahiya SHP de li Antalya greveka xwebirçîhiştinê birêvebixin, lê berpirsiyarên SHP destur nedan wan. Deriyên xwe li wan girtin. Li ser vê yekê xortan dirûşmên, ku SHP û Wezîrê Dadiyê protesto dikiran, bangin.

Roja 23'ê Mijdarê, 21 merivên girtiyan di avahiya SHP de li bajarê Mersînê, dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin. Çar ji wan jin in. Di roja grevê ya duwemîn de, pevçûn di nav wan û berpirsiyarên SHP de derket, lewma ji avahiya SHP derketin.

Roja 22'ê Mijdarê ji, serokê Komela Mafên Mirovan li Tunceli (Dêrsim) Alî Ozer û endamê komelê yê kargêrî Hasan Demîr, dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin. Rojek dûre serokê belediyê ye kevin (CHP) Süleyman Kirmizitaş ji tevlî livbaziyê bû.

Girtîgehên ku tevlî greva xwebirçîhiştinê bûne

Amed: Livbaziya xwebirçîhiştinê roja 15'ê Cotmehê destpêkir û piştî 44 rojan dawî bû. 166 girtiyên şoreşger heya roja dawiyê tevlî livbaziyê bibûn.
Eskişehir: Livbaziya greva xwebirçîhiştinê roja 17'ê Cotmehê destpêkir û piştî 36 rojan dawî bû. 331 girtiyên şoreşger tevlî berxwedanê bibûn.
Adana: Greva xwebirçîhiştinê roja 1'ê Mijdarê destpêkir. 28 şoreşger tevlî berxwedanê bûn. Rewşa Mahmut Emgilî, Ahmet Kaygisiz, Yaşar Yaşar, H. Ali Bolat, Salih Burcu, Abuzer Aslan, Riza Bilgiç, Halil Kirik û İsmail Türker gelek nebaş buye.
Erxeni: Roja 18'ê Mijdarê, livbaziya xwebirçîhiştinê destpêkir û 17 şoreşger tevlî berxwedanê bûn.
Ceyhan: Bi têkiliya 150 şoreşgeran, berxwedana xwebirçîhiştinê roja 2'ê Mijdarê destpêkir. Rewşa Mustafa Karasu, İzzet Baykal û Zeynel Orduzu nebaş buye.
Dîlûk: Greva xwebirçîhiştinê bi têkiliya 198 şoreşgeran, roja 6'a Mijdarê destpêkir. 14 endamên PKK, ku di nav wan de A. Riza Altun, Sabrî Ok û Davut Utkun ji hene, ku ji bajarê Eskişehirê anîbûn girtîgeha Dîlûkê, li vir ji livbaziya xwe berdewam kirin.
Meletî: Livbaziya xwebirçîhiştinê ku bi têkiliya 143 şoreşgeran roja 10'ê Mijdarê destpêkiribû, roja 26'ê Mijdarê dawî bû. Roja 27'ê Mijdarê ji, 28 şoreşger dest bi berxwedaneka nuh kirin.
Nazilli: Roja 23'ê Mijdarê livbaziyeka xwebirçîhiştinê ya duwemîn bi têkiliya 40 şoreşgeran destpêkir û roja 30'ê Mijdarê dawî bû.
Buca: Bi têkiliya 4 şoreşgeran, greva xwebirçîhiştinê roja 10'ê Mijdarê destpêkir. Roja 25'ê Mijdarê ji, 26 xwendevan û merivên girtiyan ên ku hatibûn girtin, tevlî berxwedanê bûn. Livbazî roja 30'ê Mijdarê dawî bû.
Erzingan: Greva xwebirçîhiştinê, ku bi têkiliya 49 şoreşgeran roja 16'ê Mijdarê destpêkiribû, şeva 28'ê Mijdarê hat dawî kirin.
Ankara: 11 jin, gişt bi hevre 93 şoreşger, roja 10'ê Mijdarê dest bi livbaziyeka xwebirçîhiştinê kirin. Li girtîgeha Mamak li Ankara jî, 65 şoreşger ji bo 5 rojan greveka xwebirçîhiştinê çêkirin.
Stanbol: Li girtîgehên Bayrampaşa û Metrîsê livbaziyên xwebirçîhiştinê hatin çêkirin. Berxwedana ku bi serkêşiya endamên PKK li girtîgeha Bayrampaşa destpêkiribû, dûre xwe quliband rojiya mirinê. Li Metrîsê 15 şoreşger tevlî livbaziya xwebirçîhiştinê bûn.
Çanakkale: 271 şoreşger tevlî livbaziya xwebirçîhiştinê bûn, ku roja 12'ê Mijdarê destpêkiribû. Di roja 18'an a livbaziyê de, 31 şoreşgerên din ji, tevlî berxwedanê bûn.
Sinop: Hemû girtiyên şoreşger tevlî berxwedana xwebirçîhiştinê bûne.
Mereş: Bi têkiliya 4 endamên PKK, ku di dermafê wan de biryara bidarvekirinê hatiye dayin, livbaziya xwebirçîhiştinê roja 15'ê Mijdarê destpêkir.
Kayseri: Greva xwebirçîhiştinê, bi têkiliya 5 şoreşgeran roja 18'ê Mijdarê destpêkir.
Amasya: 40 şoreşger tevlî greva xwebirçîhiştinê bûn.
Mudanya: Şoreşgerek dest bi livbaziya xwebirçîhiştinê kir.

Hinek ji daxwazên greva xwebirçîhiştinê yên ku hatin pejirandin

1- Guhartina destura girtîgehan, li gora daxwazên girtiyan,
2- Ji holê rakirina fermana yekê tebaxê,
3- Pejirandina mafê axiftina bi zimanê dayikî (Kurdî, Erebî hwd.) û naskirina mafê parastinê û şiyandina nameyan,
4- Rakirina hikuka 12'ê Êlûnê bi hemû encamên xwe ve,
5- Veristina pirsa hevdîtina girtiyan û malbatên wan,
6- Serbestkirina nivîsîna ji bo şaxên weşanan û rojnameyan û dayina destura xwendina wan,
7- Naskirina mafê hevdîtina bi rêkxistinên girseyî yên demokrat ên xweyîcih û biyanî û dayina destura nivîsîna ûhw. bi wan re,
8- Di nav çarciva zagonî de, pejirandina mafê nivîsîn, îlan, name, gotaran ûhw. bi weşanên hundurî û derveyî re,
9- Pejirandina anîna daktîloyên nivîsê ûhw. ji hêla meriv û malbatên girtiyan,
10- Dayina mafê peyvîna bi telefonê, ji girtîgehan bi malbatan re û ji malbatan bi girtiyan re.

Grev piştî 10 rojan hat dawîkirin.

Li pêşiya avahiya girtîgeha Nazillî, komek ji merivên girtiyan, xwe pêşdaneka protestoyê birêvexistin. Neh kes ji wan hatin girtin. Dûre dîsa hatin berdan.

Di Fakûlteya Agahiyên Civakî li Ankara de, bi armanca hevkariya grevên xwebirçîhiştinê, boykota xwarinê hat çêkirin. Roja 23'ê Mijdarê, bi sedan xwendevan çûn xwaringehê û xwarina xwe ya nîvrojê girtin. Dure xwê li ser reşandin û nexwarin. Xwendevanek jî, axafek çêkir. Axiftina xwendevanî bersiva xwe bi kutana çepikan û bangina dirûşman, girt. Piştî nîv-seetê, 3 xwendevan ji hêla polîsan hatin girtin.

Li taxa Kizilirmak li Ankara, 2 kesan xwepêşdaneka bê destur çêkirin. Rê, ji bo tomofîlan girtin û fişek berdan hewayê. Dûre agir berdan hinde varîlên mazotê. Berî ku polîs bên, xwe ji cihê rûdanê dûrxistin.

Endamên sendîkatan ên weke; Serekê Gelemperiya "Petrol-İş" Yener Kaya, Serekê Gelemperiya "Banka" Meral Ekim, Serekê Gelemperiya "BASS" Tamer Sonalp, Alîkarvanê Serekê Gelemperiya "Tümtis" Yurdal Şenol, Serekê Gelemperiya "Gıda-İş" Mehmet Sümbül, Serekê Gelemperiya "Demokratik Tekstil-İş" Silica Oren û Serekê Gelemperiya "Laspet-kim-İş" Vahdettin Karabay, li ser grevên di girtîgehan de civînek ji bo rojnameyan çêkirin. Civîn, di eywana Bijijkên Stanbolê de çêbû. Berpirsiyarên sendîkatan liva hikûmetê di pirsa grevan de, rexne kirin.

Li pêşiya deriyê Fakûlteya Agahiyên Polîtîkî ya Zaningeha Stanbolê, 50 xwendevan sê rojan greveka xwebirçîhiştinê çêkirin. Xwendevan, xwestin ku zagona yekê tebaxê bê rakirin.

Roja 24'ê Mijdarê dora êvarî, komek ji 100 kesan, xwest ji taxa Soxütlüçeşme heya Kadikoyê rêveçûnek çêke. Lê li taxa Altiyol, pêşiya komê ji hêla polîsên Stanbolê hat

girtin. Livbazîkar, dirûşmên weke, "Dawî ji bo pîkoliyên di girtîgehan de!" û "Bimire faşizm!" bangîn. Herweha dirûşmên nola, "Mirin ji bo faşizme!", "Azadî ji bo girtiyên polîtîkî!" û "Bijî berxwedana birûmet a girtiyên şoreşger!" hatibûn hilgirtin.

Ji 20 xwendevanan 10, ku bi armanca hevkariya grevên di girtîgehan de dest bi greveka xwebirçîhiştinê kiribûn, hatin girtin. Ev xwendevan li bajarê Çanakkale hatin girtin, ji ber ku makêteka yekcure cil şewitandibûn. Van 10 xwendevanan birin girtîgehê, lê dihê daxuyanîkirin, ku di girtîgehê de jî greva xwe ya xwebirçîhiştinê didomînin.

150 xwendevanên Zanîgeha Edirne-Trakya, xwestin di avahiya SHP de greveka xwebirçîhiştinê çêkin. Berpirsiyarên SHP gotin, ku naxwazin destur bidin vê livbaziyê. Dûre 48 xwendevan daxuyankirin, ku wê greveka xwebirçîhiştinê çêkin. Li ser vê yekê berpirsiyarên SHP tehdîta xwe li xwendevanan kirin, ku heke dev ji grevê bernedin, ew wê bang li polîsan bikin. Xwendevanan liva berpirsiyarên SHP protesto kirin. Dûre polîs hatin û 48 xwendevan hatin girtin. Lê xwendevanan di karakolê de jî greva xwe domandin. Ji bo protestokirina girtina hevalên xwe 40 xwendevanên din jî, avahiya SHP vegirtin. Piştî hevdîtinan, xwendevanan dîsa liva berpirsiyarên SHP protesto kirin. Xwendevanan 5 kes ji nav xwe hilbijartin, daku greveka rûniştinê çêkin. Xwendevanan daxuyankir, ku heya hevalên wan neyin berdan wê greva xwe berdewam bikin.

Komeka ji 8 kesan, li bajarê Konya di avahiya SHP de greveka berxwedanê çêdikiran. Li ser daxwaza berpirsiyarên SHP, ji hêla polîsan ji avahiyê hatin derxistin.

Di avahiya SHP a li bajarê Bursayê de 6 xwendevanên Zaningeha Uludax greveka xwebirçîhiştinê çêkirin. Roja grevê ya sêwemîn de, xwe kişandin bûroya "Kovara Yeni Çozüm". Xwendevan, livbaziya xwe li vir didomînin.

Roja 25'ê Mijdarê, bi armanca hevkariya girtîgehan, xwendevanên Konservatuara Kadikoy û Zaningeha Mîmar Sinan boykota xwarinê birêvexistin.

Xwendevanên Fakûlteyên Zaningehên "İzmir 9 Eylül" û "Ege" û kargerên İzmirê, bi komeka ji 200 kesan, bi armanca hevkariya greva di girtîgehan de, dest bi greveka xwebirçîhiştinê kir.

Xwendevanên Dibistana Perwendeyî ya Bilind li Burdurê, bo protestokirina zagona yekê tebaxê boykota xwarinê pêkanin.

Serekê SHP li Yeşilhisar bajarê Kayseri û endamê kargêriya Komela Mafên Mirovan li Kayseri, bi armanca hevkariya greva xwebirçîhiştinê ya di girtîgeha Kayseri de, dest bi civandina alîkariyên diravî û kampanyeka civandina îmzeyan, kirin.

Li bajarê Konya di avahiya SHP de, 13 xwendevan û kargerek greva xwebirçîhiştinê çêdikiran. Ji ber ku berpirsiyarên SHP bangî polîsan kirin, polîs hatin û wan ji avahiyê derxistin. Dûre jî hatin girtin. Piştre, 12 ji wan birin girtîgehê.

Roja 26'ê Mijdarê li bajarê Uşakê 4 kes dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin. Livbazikar daxuyankirin, ku wê zagona yekê tebaxê ji bo Wezîrê Dadiyê bişînin, ji ber ku ew mebusê bajarê Uşakê ye.

Li bajarê Stanbolê 15 mihendisên endizyariyê (mîmariyê) ji bo 2 rojan, greveka xwebirçîhiştinê çêkirin.

Roja 26'ê Mijdarê, komek ji 30 kesan li Adana xwepêşdaneka bê destur çêkir. Dirûşmên weke: "Rûmeta mirovayetiyê wê işkencê binkeftî bike!", "Bimire faşizm!" û "Azadî ji bo girtiyan!" hatin bangkirin.

Roja 26'ê Mijdarê, di avahiya Komela Mafên Mirovan de li Kocaelî, 17 kes ji bo 3 rojan, dest bi berxwedaneka xwebirçîhiştinê kirin.

Li bajarê Sêwasê jî 3 merivên girtiyan roja 26'ê Mijdarê dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin. Dûre serekê Komela Mafên Mirovan û 6 kes din jî, tevlî livbaziyê bûn.

Roja 26'ê Mijdarê, 9 endamên Partiya Sosyalist li Gebze dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin. Di rojên çaremîn û pêncemîn de, kesên nuh tevlî livbaziyê bûn. Bi rewşeka zivirandinê endamên Partiya Sosyalîst, berpirsiyarên DSP, berpirsiyarên sendîkatên bi navên "Ozdemir-İş", "Otomobil-İş" û "Kristal-İş" û berpirsiyarên rojnameyên "Gebze" û "Gebze Uyaniş" jî, tevlî livbaziyê bûn.

Roja 28'ê Mijdarê, komek ji kargerên "İstanbul İETT Anadolu Garaji", bi armanca hevkariya grevên xwebirçîhiştinê yên di girtîgehan de, ji bo yek rojê, grevek çêkirin. Her di vê rojê de, kargerên "Fabrikaya Havagazi li Kurbaxalidere" xwarina nîvrojê boykot kirin û hevkariya xwe anîn zimên.

Roja 28'ê Mijdarê, 200 kes ji bajarê Nisêbînê têlgrafek ji bo Wezîrê Dadiyê şiyandin û daxwaza rakirina zagona yekê tebaxê kirin. Her di vê rojê de, ev 200 kes çûn avahiya SHP a li Nisêbînê û liva SHP a li hemberê grevên xwebirçîhiştinê, rexne kirin û daxwaza xwe ji wan re gotin.

Roja 29'ê Mijdarê, 40 xwendevanên Fakûlteya Bijijkî û Dirani ya bi navê "İÜ Çapa", bi armanca hevkariya greva xwebirçîhiştinê ya di girtîgehan de, di kantîna zaningehê de, dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin.

Li bajarê Samsunê, di avahiya Komela Mafên Mirovan de biqasî 50 xwendevan û xort, roja 29'ê Mijdarê dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin.

Herweha, di vê rojê de, komek ji sed û pêncî xwendevanên Zaningeha Dîlûkê (Entab), xwarina nîvrojê boykot kir. Xwendevanan daxuyankir, ku hevkariya greva xwebirçîhiştinê dikin.

Greva xwebirçîhiştinê ya ku ji hêla meriv û malbatên girtiyan, ji roja 31'ê Cotmehê ve, di avahiya SHP bajarê Amedê (Diyarbekrê) de dihat birêvebirin, ji ber ku greva di girtîgeha Amedê de dawî bibû, hate dawîkirin.

Bi têkiliyên nuh, livbaziya Amedê roj bi roj mezin dibû. Ji hemû livbaziyan, livbaziya Amedê bêhtir berdewam kir. Livbazî di avahiya SHP de hatibû dirustkirin. Gelek sazî jî, piştgiriya xwe diyar kiribûn û alîkarî pêşkêş kiribûn. Livbazî ji hêla 211 meriv û malbatên girtiyan û xwendevanan, dihat birêvebirin. Di roja 29'an a livbaziyê de, rewşa Sultan Yavuz û Salîha Şener gelek nebaş bibû. Her dilê wan dibuhurî. Herdu dayik jî bi çi awahî bijijk nepejirandin û heya dawiyê livbaziya xwe berdewam kirin.

Berî hingê jî Sabriye Süzer, Hanîfe Takir û Salîha Şener ketibûn nav rewşeka nebaş, lê dîsa jî livbaziya xwe berdewam kiribûn. Di roja 20'an a livbaziyê de, Hanîfe Takir nedikarî ê din birêve here. Rewşa Sultan Aslan û Salîha Şener jî gelek nebaş bibû. Rewşa wan hîn jî nebaşe.

Serekên SHP li bajarên Farqîn (Silîva) û Erxenî, endamên kargêriya SHP, serokê sendîkata "Tek-Gida-İş" li Farqînê û 19 endamên sendîkatan jî, têkilî livbaziya li Amedê bibûn.

Roja 27'ê Mijdarê, Komela Mafên Mirovan li Stanbolê mîtîngek bi navê, "Hirmet ji bo mafê jiyanê" çêkir. Gelek saziyên demokrat, xwendevan, karger û merivên girtiyan beşdar bûn.

Serekê Komela Mafên Mirovan Murat Çelîkkan axafek çêkir. Herweha Sekreterê Gelemperiya Komela Mafên Mirovan Akin Bîrdal jî peyivî. Akin Bîrdal, di axafa xwe de, got, ku piştî 12'ê Êlûnê, Tirkiye qulibî girtîgehekê û daxwaza rakirina zagona yekê tebaxê û ji kar dûrxistina Wezîrê Dadiyê diyar kir. Axafkarên din jî, hevkariya xwe ji bo girtîgehan anîn zimên û rawestandina bikaranînan xwestin.

Di mîtîngê de, Serekê Gelemperî yê partiyên TİP û SP ê kevin M. Alî Aybar, nivîsevan Yaşar Kemal, Serekê Gelemperiya TAYADê Mustafa Eryûrek û serekê SHP li Stanbolê Ercan Karakaş jî, her yekek axafek çêkirin.

Hunermand Deniz Türkalî mîtîng bi sitranên xwe geşkir. Dayika girtiyekî Memnur Keleş jî, bikaranînên pîkoliyan anî zimên. Dayik Memnur Keleş, bang li hemû mirovên bi rûmet kir, ku hevkariya girtîgehan bikin. Di dawiyê de, endamê dadparêzên li Stanbolê yê kargêrî Rahmî Kadioxlu dest bi axafekê kir. Di axafa xwe de piştgiriya xwe ji bo berxwedana zindanan danezane kir.

YÊN KU ŞERÊ RÛMETIYÊ BILIND KIRIN BI SERKETIN

Livbazîya xwebirçîhiştinê ya ku di nivê meha Cotmehê de, ji hêla şoreşgerên girtî û dîliyên cengê hatibû birêvexistin, piştî ku daxwaz hatin pejirandin, dawî bû. Weke em gişt dizanin, ev şervanên rûmetiya mirovayetiyê, di zindanên karbidestên hov de ku para xwe ji mirovayetiyê bi çi awahî nestandine, bi salan hatine girtin; di zindanên faşizmê yên tarî û zilumat de ji hoyên jiyaneka mirovayetî hatine bêparhiştin û standina hewayeka pak, ji bo wan hatiye qedexekirin.

Bi ji holê rakirina bikaranînên nuh ên zagona yekê tebaxê, hoyen girtîgeh û bendexaneyan hinekî gihan rewşeka ku bikaribe bê debarkirin.

Ev bû deh sal in, ku dîliyên cenge-endamên PKK û girtiyên şoreşger, ji bo jiyaneka birûmet û mirovatî, şerekî serbiserî û birewerî didomînin. Di vê têkoşînê de bi dehan şoreşger, seriyên xwe gorî kirin û ronakrewan ketin. Bi sedan hogirên gelên me kop bûn û nexweş man. Mêtingerên hov, dixwestin ku hemû derfetên jiyaneka mirovayetî ji holê rakin, daku berxwedankar û xweragirtên li zindanan seriyên xwe ji wan re deynin û xwe li ber lingên wan biçemînin. Di rewşeka hovtirin-reş mîna ziftê de, ku dîroka mirovayetiyê rewşeka wusa kêm dîtiye, dixwestin daxwazên xwe yên gemar serdest bikin. Piştî ku fermana yekê tebaxê, di karvaniyê de hat bikaranîn pêve, karbidestên hov destpêkirin, ku wan mafên bi têkoşînê ketibûn destan, vegerînin û ji girtiyan bistînin. Bi anîna fermana yekê tebaxê karbidest dexwestin di karvaniyê de, mafê hevdîtina vekirî kinbikin, zemanê standina hewayê kinbikin, cilên yekcure bidin welgirtin, xwendina kovar û rojnameyên legal qedexebikin û gelek bikaranînên din ên nîr û pîkoliyê serdest bikin. Roja ku ev ferman di karvaniyê de hat birêvebirin, li hemû girtîgehan berxwedanên herî dorfireh dest bi pêşveçûna xwe kirin.

Ji bona ku hoyên girtîgehan bigihin rewşeka gengaz u derfetên mirovayetiyê, dîliyên cengê û girtiyan şoreşger bi salan can û xwîna xwe gorîkirin û têkoşîneka bênîşe bilindkirin. Lewma mirov nedikarî li bendê biraweste, ku li hemberê van bikaranînên nuh bêdeng bimînin. Ji bona parastina mafan ên jî bo jiyaneka mirovayetî û nehîştina perçiqandina rûmetiya mirovayetiyê li binê lingan, tu hilbijartineka dinê nebû, bilî berxwedaneka ku di encama wê de mirin jî hebe. An hoyên jiyaneka mirovayetî wê bi destan ve bihata anîn û weke mirovan jiyanek bihata afirandin, an jî xwesparî û bêbextiya dihat paldan, wê bihata pejirandin. Di hengameka demê ya vê nolê de, dîliyên cenge-endamên PKK ku her demê liva wan buye parastina bîr û baweriyên wan û jiyana wan, xwe li ser bingeha berxwedanê bala hildaye; û girtiyên şoreşger ku rûmetiya mirovayetiyê tu caran nexistine binê lingan û li baniyan ala berxwedanê dane paldan, bê dudilî bera xwe dan hilbijartina duwemîn. Fermana yekê tebaxê, ku dihê wê maneyê, ku faşîzmeka reşûtarî, bi hemû hêlên xwe yên dijminên mirovayetiyê, li ser girtîgehan dihê dakişandin, ne tenê hoyên jiyaneka mirovayetî ji holê radike. Dîliyên şoreşger ji birdoza şoreşger jî dûrdixe û armanca kişandina şoreşgeran ber bi bêbextî û xwespariyê jî di xwe de hildigire.

Li dijî pêtên îxanetê, ku bi fermana yekê tebaxê dihatin paldan, li girtîgehan pêtên berxwedanê yên mezin xwe hildan û serdestiya xwe damezirandin. Bi vî awahî, carek din ew leyistoka ku dixwestin bigerînin, di avê de çû û pûç ket.

Li hemberê berxwedanan ku di girtîgehan de bi şêweyaka berfireh pêşveçûn, berdevk û berpirsiyarên rejîma faşîst ên bilindtirîn hinde daxuyanî çêkirin, tehdîtên bikaranîna bidarvekirinan avêtin pêş.Bi destpêkirina berxwedanan, pêşvederxistina pirsa bidarvekirinan, êrîşeka nuh a rejîma faşîst li dijî dîliyên cengê û girtiyen şoreşger e.

Di rewşekê de, ku mirovayetî ji holê hatibû rakirin, dîliyên şer û girtiyên şoreşger liberxwedan, vê jiyana xwe ku tenê ew di destan de mabû nola çekekê bikaranîn, bê tirs destên xwe avêtin vê çekê. Ji bona ku piçek din bigihin derfetên jiyaneka mirovayetî di qadên cengê de jiyana xwe danîn holê. Ji bona berûpaşvebirina her babêt xwespariyê û bêbextiyê, dest bi têkoşîneka birûmet kirin. Livbaziyên ku di hemû girtîgehan de rêzbirêz pêşveketin, di rewşeka halo de derketin holê. Di nêzîkî 20 girtîgehan de, dîliyên cengê û girtiyên şoreşger dûhev dest bi livbaziyên xwebirçîhiştinê kirin. Rejîma faşîst, ku heya 44 rojên berxwedanê tiştek nekir û hêviya hilweşîna livbazîkaran ji xwe re dikir, tenê li benda pêşveçûnan ma. Serekwezîrê rejîma faşîst Ozal, bi şêweyeka vekirî tehdîten xwe pêşkêş kir û got, "heke bimirin, berpirsiyar wê bibin ên ku vê biryara xwe dane." Lê ji ber ku livbazî gihan qonaxeka bi xeter û jidil û tehlûka mirina hinde kesan xwe nêzîk dikir, rejîma faşîst necar ma ku hinde gavên pêşve biavêje. Lewma xweş dizanîn, ev berxwedaneka li dijî liva wan a ku mafên mirovan nasnake, zûbizû namire û wê bi biryarî bidome.

Rejîma faşîst heya roja dawiyê xwe nelivand û dûre bi lez liva xwe guhart. Ev perçeyek bû ji leyistoka ku dihat dagerandin. Rejîma faşîst, bi hikariyên wusa dixwaze mafên girtiyan vegerîne, ku bi berxwedanê bidestveanîbûn. Lê gava ku berxwedaneka bi biryar û serxwe li hemberê xwe dît, gavên paşve avêt û dev jî bikaranînên xwe berda.

Ev berxwedanên vê dawiyê carek din şanîkirin, ku hertim berxwedan biserdikevin û digihin serfiraziya xwe. Li dijî erîş û komployên rejîma faşîst, gava ku xweragirtinek hebe û berxwedan jidil bê bilindkirin, serketin herdemê dikeve destan û leyistok gişt dihên rûxandin. Lewma em dibêjin, di wan girtîgehan de, ku ala berxwedanê bilind dihê girtin, dîsa şerê rûmetiyê biserket û xwe serdest kir.

Welatperwerên Kurdistanê yên ku bersiva têkoşîna bi rûmet a berxwedanên bendexanan dan, domaneka livbaziyên berfirah jiyan

Li dijî fermana yekê tebaxê, ku ji hêla Wezîrê Dadiyê hatibû birêvexistin û bi zagonên faşîst hatibû xemilandin, dîliyên cengê û girtiyên şoreşger dest bi livbaziyên xwebirçîhiştinê û rojiyên mirinê kiribûn. Piştî ku daxwaz hatin pejirandin, dawî bi livbaziyan jî hat. Lê di domana rojiyên mirinê û livbaziyên xwebirçîhiştinê de, welatperwerên Kurdistanê û demokratên pêşveçuyî yên ku li Ewrupa dijîn, bi armanca rakirina fermana yekê tabaxê û hevkariya berxwedankarên di zindanan de, gelek livbaziyên berfireh pêkanîn.

Li hemberê livbaziyên ku ji hêla welatperwerên Kurdistanê dihatin pêkanîn, gelek êrîş û provakasiyonên dewleta Tirk ya faşîst jî birêveketin. Li bajarê Bern li welatê Swîs welatperwerên Kurdistanê greveka xwebirçîhiştinê çêdikiran, êrîşeka vê nolê hat li ser van welatperweran.

Bi têkiliya 20 welatperweran roja 1'ê Mijdarê li bajarê Bern livbaziye xwebirçîhiştinê destpêkir. Roja 5'ê Mijdarê ji êrîşeka çekdarî hat ser welatperweran. Balyozxana Tirkan a li Bern û hinde sîxur û berdest, ên ku vê êrîşî birêvexistin, dixwestin qirkirinekê pêkbînin. Welatperwerên di livbaziya xwebirçîhiştinê de bûn, ku pîraniya wan merivên girtiyan in, bi vê qirkirinê haydar bûn û êrîşê rawestandin. Gava ku gelek demokratên Swîs û rojnamevanek jî, bi armanca pêşkêşkirina hevkariyê, hatibûn cihê bûyerê, ev êrîş pêkhat.

Livbaziya xwebirçîhiştinê ya li bajarê Bern bêhtirî 2 hefteyan berdewam kir. Gelek demokratên Swîs û derdorên pêşveçuyî nêzîkahiya xwe danîn holê. Êrişa ku bi destê balyozxana Tirkan hatibû amadekirin, ji hêla her kesekî hat protestokirin.

Êrîşa bi çekan a ku ji hêla balyozxana Tirkan li dijî welatperwerên di greva xwebirçîhiştinê de hatibû amadekirin, bi dezgeha ragihandinê ji hat nasdan. "Komela Hevkarî û Malbatên Şehîd û Girtiyan-li Kurdistanê" di vê pirsê de belavokek anî der. Di belavokê de, ku bi navê; "Beyan ji bo dezgeha ragihandinê" hatibû weşandin, şêweya êrîşê û armancên êrîşê kin bi van baweriyên jêr hatibûn nivîsandin:

"Roja 5.11.1988'e, dora seet 16.00'an de, êrîşekî çekdarî hat ser livbaziya me ya xwebirçîhiştinê. Ev êrîş bi pîlan û rêkxistinî hatibû amadekirin. Mêrkuj tevlî jineka Swîsî kete eywana livbaziyê, daku tu kes şik û guman ji wî nebe. Hevalbendên wî ji xwe li dora avahiyê vegartibûn. Mêrkuj, bi demanceyeka 7.65 reşand ser welatperwerên di xwebirçîhiştinê de, ku tev merivên girtiyan in. Lê êrîşa mêrkujî cihê xwe negirt û êrîşbaz negiha armanca xwe. Bi tirs û xofê xwe ji şibeka eywanê avête xwar u tevlî êrîşbazên din revî.

Êrîşbaz kesekî wusaye, ku tevlî balyozxana Tirkan li Bern dixebite û pêwendiyên wî bi polîsên Swîs re jî heye. Ev kes van pêwendiyên xwe hîn jî didomîne. Ji demeka dirêj bû, ev kes Kurdên penah bi çekan tehdît dikir û dixwest daxwaza balyozxana Tirkan li ser wan pêkbîne. Bi destura balyozxana Tirkan, gliya welatperweran dikir. Ji van giştan mirov dibîne, ku ev kes sîxurekî Komara Tirk ê devbixwîntirîn e. Komek ji çeteyan, ku berî niha ji hêla serekkonsolosê Tirkan ê li Bern Haydar Saltik hatibû çêkirin, ku ew bixwe jî pisborê kontrgerîllaye, îro bi navê TKEP-Birlik li holê digere û bi fermanê balyozxanê êrîşî çep û rasta xwe dike.

Ev ne cara yekemîn e û ne jî cara dawiye, ku em malbat û merivên girtiyan rastî êrîşên vê nolê dibin. Ev çeteyên bi destê balyozxana Tirkan li ser me hatin ajotin û êrîşên xwe pêkanîn, di şexsiyeta me de êrîşî gelê Kurdistanê, mirovên me yên di girtîgehan de û demokratên-pêşveçuyên Swîs û derdorên mirovahî, kirin.

Balyozxana Tirkan vê êrîşê pîlankiriye û birêvebiriye. Em carek din êrîşên Komara Tirk ên gemar protesto dikin, ku xwe heya derveyî welat dirêj dikin."

Genf (Cenevre): Greva xwebirçîhiştinê ku roja 15'ê Mijdarê 1988'ê destpêkir, nêzîkî 2 hefteyan berdewam kir. Roja ku 30 welatperwer livbaziya xwe dan destpêkirin, "Komela Hevkarî û Malbatên Şehîd û Girtiyan-li Kurdistanê" û ew, digel hev civînek bo rojnameyan çêkirin. Di civînê de li ser rewşa dîliyên cengê û şoreşgerên girtî yên di zindanên li Tirkiyê û Kurdistanê de hat rawestandin. Li ser berxwedanên wan ên li dijî bikaranîn faşîst hat rawestandin. Bang li mirovên demokrat û pêşveçuyî hat kirin, ku hevkariya şerê parastina rûmeta mirovayetiyê, bikin.

Di civînê de herweha armancên livbaziya li Genf hatin daxuyanîkirin. Ev civîn, di gelek rojnameyên Swîsî de hat weşandin.

Livbaziya xwebirçîhiştinê li Genf, nêzîkî 2 hefteyan doma. Dezgeha ragihandinê xweş hat agahdarîkirin û gelek mirov hatin cihê livbaziyê. Gelek sazî û kesên pêşveçuyî, demokrat û şoreşger mesajên xwe yên hevkariyê pêşkêş kirin.

Roja 17.11.1988'ê ji dilxwazên ERNK li Swîs belavokek anîn der. Bi vê belavokê, piştgiriya xwe ji bo berxwedana dîliyên cengê û şoreşgerên girtî yên di zindanên li Tirkiyê û Kurdistanê de, herweha ji bo berxwedana hevkariya zindanan ya ku li Tirkiyê, Kurdistanê û Ewrupa dihê bilindkirin, danîn holê. Belavok piştgiriya livbaziyên hevkariyê dikir, ku ji

bo parastina rûmetiya mirovayetiyê, ev bi rê ketibûn.

Freiburg/Almanya-Rojava: Bi têkiliya 13 welatperwerên Kurd, roja 7'ê Mijdarê greveka xwebirçîhiştinê destpêkir. Di dawiya meha Mijdarê de bi civîneka bo rojnameyan dawî bû. Mebusekî partiya SPD jî têkilî civîna bo rojnameyan bû.

Daxwaza welatperwerên ku dest bi livbaziyê kiribûn, ev ên jêr in: Bi reya partî û rêkxistinên li Almanya zorî li dewleta Tirk a faşîst kirin; hevkarî û alîkarî bo girtiyên polîtîkî; xurtkirina hîma girtiyên di bendexanan de; avakirina komisyoneka ku biçe zindanên li Tirkiyê û Kurdistanê; protestokirina pîkoliyên li ser welatperwerên Kurd, ku li Almanya girtîne.

Di domana livbaziya li Freiburgê de, demokrakratên û pêşveçuyên Almanî alîkariyeka xurt pêşkêş kirin. Livbazî 4 caran, di radyoya "Dreieckland" de hat weşandin. Roja 13'ê Mijdarê jî, her ev radyo bernameyek ji bo yek seetê çêkir. Li ser, "Dîroka Kurdistan, Têkoşîna Rizgariya Neteweyî Kurdistan, berxwedana çekdarî û pêwendiyên Alman û Tirkan." Di domana livbaziyê de bêhtirî 6000 belavok hatin belavkirin.

Ev kes û saziyên jêr, mesajên xwe yên hevkariyê hînartin û piştgiriya xwe şanî kirin:

Listeya Aşitiyê (Friedens-Liste, Freiburg), Ûte Gutzzen (Encûmana Belediya Bajêr), Kosa Glaser (Endamê Parlamentoya Erdimî, Mebusa Keskan), Wilfried Tol Komper (Endamê Parlamentoya Ewrupî, Mebusê Keskan), Wolfgang Müller (endamê FDP), MIR (Çepê şoreşger, Şîlî), FPMR (Welatparêz Manuel Radriguez Gazhas, Şîlî), AD-MAPU (Rêksixtina Gelê Mapull, Şîlî), Koma Antî-Faşist li Freiburg, BWK-Freiburg, Volksfront-Freiburg, ESG-Freiburg û Koma "Polîtîk û Kûltûr" ûhw.

Ev rêksixtinên jor û kesên pêşveçuyî yên li jor, herweha navê xwe li binê belavokê jî danîbûn, ku bi firehî hatibû belavkirin.

Di roja dawiyê ya livbaziya xwebirçîhiştinê de, Dostên Gelê Kurdistan, mîtîngek û xwepêşdanek dirustkirin, bi armanca hevkariya berxwedana zindanan. Dora 300 pêşveçuyî û demokratên Almanî beşdarî xwepêşdanê û mîtîngê bûn. Gava ku refên rêveçûnê ji ser reyan derbas dibûn, gelek peşveçuyên Alman ji şibakên xaniyên xwe dirûşme hejandin û dirûşmên nivîsî daleqandin. Çend roj dûre, hin ev dirûşme li cihên xwe bûn.

Duisburg: Di nîvê meha Mijdarê de livbaziyeka xwebirçîhiştinê destpêkir û 11 rojan berdewam kir. 14 welatperwer têkilî livbaziyê bibûn. Di domana livbaziyê de civînek bo rojnameyan hat çêkirin. Li kêleka hinde şaxên weşan û rojnameyan, gelek demokrat û pêşveçuyî jî têkilî civînê bûn. Di domana livbaziyê de, partiyên nola SPD, DKP, Kesk û hinde sazî, daxuyaniyên piştgiriyê pêşkêş kirin.

Gava ku livbazî hîn berdewam dikir, komek ji welatperwerên Kurdistan bûroya THY-Duisburg (Reya Asmanan) vegirt. Piştî ku livbazî giha armanca xwe, bê buyer û serpêhatin, dawî bû.

Münster: Livbaziyeka xwebirçîhiştinê jî, li Münsterê çêbû. Di domana livbaziyê de, komisyonek ji mebusên SPD hat çêkirin, bi armanca ku di demeka nêzîk de herin Kurdistanê û Tirkiyê. Livbaziya li Münster bala dezgeha ragihandinê xweş kişand ser xwe û alîkariyên mezin girt. Di domana greva xwebirçîhiştinê de, civînek ji bo rojnameyan çêbû, ku komîteya xwebirçîhiştinê jî beşdar bibû. Li kêleka şaxên weşanen, mebusên SPD jî bi armanca hevkariyê beşdarî civînê bibûn. Nêzîkî 30 sazî û rêkxistinên pêşveçuyî û demokrat, piştgiriya xwe pêşkêş kirin.

Mebusên SPD, daxuyankirin, ku rewşa li girtîgehan de gelek ciddî dibînin, lewma wê bikaranîn dermirovahî yên di zindanên Tirkiyê û Kurdistanê de bînin rojenîna parlamentoyê û wê platformeka danûstandinê bidin vekirin. Bi armanca, ku pirsên dîliyên cengê û girtiyên şoreşger bên zimên û ew jî têkilî platforma danûstandinê bibin, mebusên SPD komîteya xwebirçîhiştinê û hinde welatperweran vexwendiyê platforma danûstandinê kirin, ku wê di parlamentoyê de çêbibe.

Leverkusen: Greva xwebirçîhiştinê bi têkiliya 10 kesan destpêkiribû û hefteyek û nîv berdewam kir. Armanca livbaziya xwebirçîhiştinê ev bû: Pêşî hevkariya şerê rûmetê ya berxwedankarên zindanan, dûre jî bala berpirsiyarên Almanya li ser pirsa penahan hat kişandin. Livbazî piştgiriyeka mezin girt.

Bremen: Livbaziya xwebirçîhiştinê ya li Bremenê, bi têkiliya 17 welatperweran 14 rojan doma. Di serî de SPD, DKP û Kesk, gelek kes û saziyên pêşveçuyî û demokrat hevkariya xwe pêşkêşkirin.

Hamburg: Roja 4'ê Mijdarê Dostên Gelê Kurdistan li Hamburgê, civînek ji bo hevkariya berxwedana zindanan pêkanîn. Bêhtirî 400 kes û derdorên pêşveçuyî û demokrat ên Almanî beşdar bûn. Civîn bi piştgiriyeka xurt derbas bû. Bi armanca alîkariyên diravî ji bo dîliyên şerendamên PKK, 2000 Mark hatin civandin.

Roja 22'ê Mijdarê jî, dilxwazên ERNK, Dev-Sol û TKP-B bi komeka ji 50 kesan, avahiya "Türkiye Yapi ve Kredî Bankasi" li Hamburgê vegirtin. Piştî ku daxwaz bi rojname û weşanan hatin gihandin pêve, dawî bi livbaziyê jî hat. Di serî de BBC, gelek radyo û şaxên weşanan li ser vê livbaziyê weşandin û bi firehî agahî belavkirin.

Ji ber "Türk Haftasi" (Hefteya Tirkan), civînek li Hamburgê hat çêkirin. Komek ji 30 kesan hat cihê civînê û bi rakirina dirûşman, dest bi xwepêşdanekê kir. Dirûşmên bo hevkariya berxwedanên zindanan hatin bangkirin. Gava ku birayê Serekwezîrê Tirkiyê Yusuf Ozal dest bi axafê kir, bi avêtina hêkan û boyaxê axafa wî hat rawestandin. Bi koteka polîsan, livbazîkar ji eywanê hatin derxistin.

Hannover: Roja 18'ê Mijdarê li pêşiya balyozxana Tirkan li bajarê Hannoverê livbaziyeka protesto hat çêkirin. Livbazî ji hêla Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistanê hatibû amadekirin û nêzîkî 70 jinên welatparêz têkilî livbaziyê bûn. Jinên welatparêz, di dema livbaziyê de, benzin li dora xwe reşandin û agir berdanê. Ev liva jinan, polisan kir nava tirs û xofê. Demokrat û pêşveçuyên Almanî piştgiriya xwe diyar kirin. Hinek ji welatparêzan pêşî hatin girtin, dûre dîsa hatin berdan.

Hessen: Berpirsiyarên SPD li eyaleta Hessenê daxuyaniyek çêkirin. Bi vê daxuyaniyê, piştgiriya berxwedana dîliyên cengê û şoreşgerên girtî yên di girtîgehên Tirkiyê û Kurdistanê de, kirin.

Berlin: Di hefteya yekemîn a meha Mijdarê de, livbaziyek li Berlînê çêbû. Bûroya Al-Basis hat vegirtin. 30 welatperwerên Kurd ketin avahiyê. Gelek rojname li ser livbaziyê nivîsîn.

Roja 19'ê Mijdarê jî, komeka ji 35 kesan radyona "Radio 100" vegirt. "Radio 100" daxuyaniyek çêkir û wê şiyand hemû ajansên weşanan. Bilî vê "Radio 100", di domana weşanên xwe de, hevpeyvînek bi welatperwerekî re kir û weşand.

Den Haag: Roja 18'ê Mijdarê, Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan-YJWK bi komeka jinan ji avahiya parlamentoyê de, livbaziyeka vegirtinê çêkir. Koma jinan xwest li ser pirsa girtîgehan bi berpirsiyarên parlamentoyê re bipeyive. Piştî ku daxwaz hatin pejirandin pêve, dawî bi livbaziyê hat. Piştî livbaziyê bi 2 rojan, komeka ji jinan bi navê YJWK, hevdîtinek bi heyeteka parlamentoyê re çêkir. Armanca hevdîtinê ev bû; hevkariya berxwedana zindanan û avakirina komisyoneka lêgerîn û hurkolînê.

Di nîvê meha Mijdarê de, li bajarê Den Haag welatê Hollanda greveka xwebirçîhiştinê çêbû. Piştî 2 hefteyan dawî pê hat.

Rotterdam: Di navenda bajêr de, komeka ji welatperweran a ji 150 kesan, xwepêşdanek çêkir. Livbazî du-rojan duhev berdewam kir. Car caran polîsan êrîşî welatperweran kirin.

Atîna: Roja 29'ê Mijdarê, bi armanca hevkariya berxwedana di girtîgehan de, komek ji welatperwerên Kurd avahiya "Amnesty International" vegirt. Bi dirûşmên li dijî rejîma Tirk a faşîst û bi daxuyaniyên ji bo rojnameyan, livbazî dawî bû.

Paris: Roja 19'ê Mijdarê, bi têkiliya 18 rêkxistinên ji Tirkiyê û Kurdistanê xwepêşdaneka protestoyê çêbû. Dora 600 kes beşdarî xwepêşdanê bûn. Piştî ku xwepêşdan dawî bû, mîtîngek jî hat çêkirin. Piştî silava bo şehîdan u axafên bi zimanên Tirkî û Frensî, dawî bi mîtîngê jî hat.

Her di vê rojê de 4 komên ku her komek ji 30 kesan, çûn avahiyên AFP (Ajansa Nûçeyên Frensî), Hummanitê, Le Monde û Figaro. Li ser xwepêşdan û mîtîngê hatin agahdarkirin. Ji daxuyaniyên bo weşanan, kopiyek bi wan dan.

Gava ku Serekwezîrê dewleta Tirk a faşîst Turgut Ozal hati Parisê, rojnameya Le Monde gotareka dirêj weşand. Li ser bikaranînên dermirovahî yên di girtîgehên Tirkiyê û Kurdistanê û pêşemîn jî girtîgeha Amedê; li ser berxwedanên li dijî van bikaranînan ên ji 12'ê Êlûnê 1980'an heya niha, nivîseka fireh hate weşandin. Rojnameya Le Monde, bi taybetî li ser rastiya zindana Amedê û berxwedanên li vê zindanê rawestî. Hinde baweriyên ku piştgiriya van berxwedanên dawî dikirin, anî nav rûpelên xwe.

Hevpeyvîneka kin bi oldarê welatperwer Pîr Tehlo re:

"Min dizanî, wê rojekê ciwanên Kurdistanê rabin ser xwe û tola tivanc û keserên me hilînin"

— Berî ku em dest bi hevpeyvîna xwe bikin, ji kerema xwe re, xwe bi me bide naskirin.

— Ez, bi xwe Midyadî me. Li Çiyayê Şengalê ji dayîka xwe bûm e. Ji eşîra Daskan'im. Ez pîrê Ezîdiyên Ezdîna me. Navê min Pîr Tehlo ye û dibêjin min, "Bavê Pîr". Temana min 70 salî ye. Ez cotkarim û pez û sewalan xwedî dikim. Debara xwe bi cotkariyê pêktînim, weke yekî xebatkar. Mirîdên min zekatan jî didin min, lê ev zekat gelek kêm e.

— Tu dikarî rewşa eşîra we ya vê rojê û berê kin ji me re bêjî?

— Taybetiya eşîra me ya pêşemîn ev ve, ku eşîra me ji dîrokê heya niha, bi çi awahî xwesiparî nepejirandiye. Me gelek salan li dijî rejîma Iraqê şerkir. Êşîra me niha jî xwediyê vê sixletê ye. Em wê ji niha pêve jî, ji bo serxwebûna welatê me yê şêrîn, Kurdistana delal şer bikin. Heya ku serfirazî nekeve destê gelê Kurdistan, ev şerê me jî nasekine. Em wê şer bikin û tu caran seriyê xwe li ber dijminan naçemînin.

Ez bixwe, têkilî bîzava Barzanî bûn. Gelek salan, tevlî wan min şerê xwe kir. Weke ku ez herim dîlanê, ez çûm şer û ez wê herim şer. Ez di şerê şerefa Kurdistanê de, tim serbilind dibim û kêfa min gelek ji bo şerê ji bo Kurdistanê dihê. Di şerên ez beşdar bûm de, min bê hejmar serbazên dijmin kuştiye. Ez bawer dikim, ev ji bo rizgariya gelê me hewce bû. Di vî şerî de, me bi giranî gundê xwe diparast. Me nedixwest ku leşkerên dijmin bikevin gundê me, û me ji bo vê yekê hewl dida xwe. Carnan bi rojan me nan nedixwar, av venedixwar; têhn û birçî şer dikir. Carnan ji bo dilopeka avê, em hesret diman. Em necar mabûn, ku gelek zehmetiyên mezin hembêz bikin. Sê salan me di bin vê rewşê de şerê xwe domand.

— Başe! Ji bo xud-muxtarî (otonomî) hun têkilî vî şerî bibûn an ne?

— Me di sala 1971'ê de dest bi vî şerî kir. Berî hingê em têkilî şer nebibûn. Ji me re digotin, ev şer ji bo rizgarkirina şeref û namusa Kurdistanê ye. Tu kes behsa xud-muxtarî ji me re nedikir. Me jî, ji bo Kurdistanê singê xwe ji bo hemû zehmetiyan vekir. Me hemû hebûnên xwe pêşkêşî şer kir û bi hîma xwe têkilî şer bûn. Di dema ku şer gelek dijwar bibû de, me kaymakamê Şengalê kuşt. Ew jî sih gundiyên me, ango mirovên me, bidarvekirin û kuştin. Li ser vê buyerê me jî êrîş bir ser sê gundên ku cehş û bêbext li wir hebûn û me tevan kuşt. Dure gelek şer û pozberiyên dijbehên vê buyerê çêbûn û şerê me jî dijwartir bû.

— Ev şer çuqas doma, encam bû çê?

— Ev şer 4 salan berdewam kir. Me malên xwe, xaniyên xwe û di encamê de jî çekên xwe hunda kirin. Gişt ji destên me derketin. Xaniyên me hatin hilweşandin. Mîriya Iraqê serdestiya xwe avakir û serdestî xiste di destê xwe de. Her tiştê me talan û weran kirin, sohtin û belavkirin. Dure cihekî sitarê ji me re nema, tu derfet di destên me de neman. Zar û zêç, em gişt bûn mişexte, em hatin koçberkirin. Em necar man penahiyê bipejirînin, nexwe em tev, em wê bihatan kuştin.

Hun ji me niha dipirsin, çima me vî şerî nebir serî. Ez dikarim bersiva we bi yek gotinê bidim: Îxanet! Belê, bêbextî nehîşt ku em şerê xwe bajon.

Ên ku serokatiya me dikiran, şeref û rûmetiya gelê Kurdistanê erzan firotin. Xwe kirin bazarganên (ticarên) çavbirçî. Welatê me firotin. Şerefa me firotin. Namusa me firotin. Gava ku em ji teviya cihanê hatibûn birrîn û bin rewşeka wusa bi salan şer dikir, ew ji xwe re danişîn û dayîka me Kurdistan firotin. Tu alîkarî an jî haydariyek, xeberek jî, ji me re neşiyandin. Dawiyê em rabûn çûn cem wan û me alîkarî ji wan xwest. Me got wan; "Me xaniyên xwe, warên xwe, her tiştên xwe ji bo vî şerî fîda kir, niha tiştek di destê me de nemaye, alîkariya me bikin, daku em bikaribin şerê xwe bajon." Lê mixabim, bersiveka gelek nebaş dan me. Gotin me; "Herin li çareya serê xwe bigerin, ji me tiştek nexwazin, xwe nekin bela serê me."

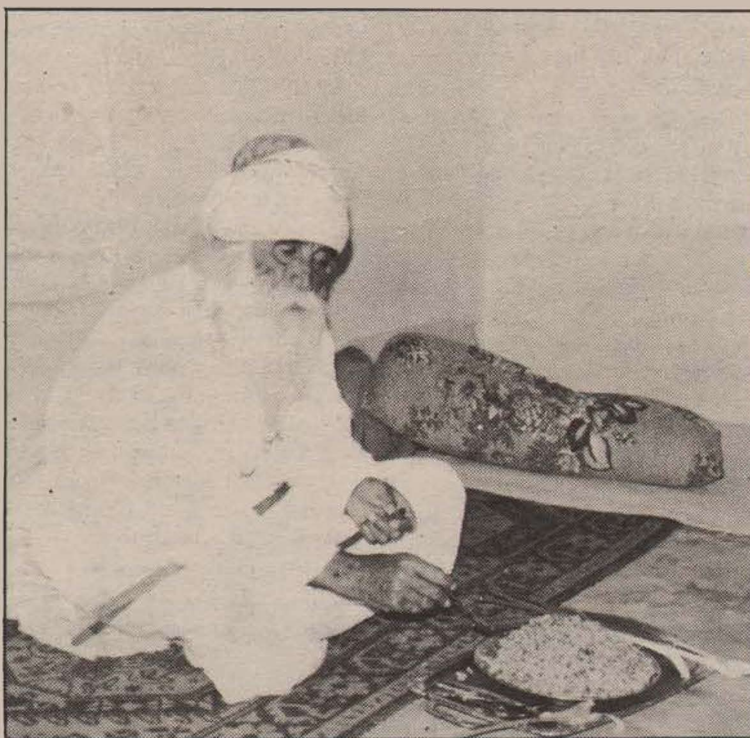
Lê hema gelê me bi can û bi xwîn, bi jin û mêr şer dikir. Şer roj bi roj pêşvediket û dijwartir dibû. Me xwe weke dewletekê didît. Dora 200 hezar pêşmergeyên me û nezîkî 300 hezar mîlîsên me hebûn. Ev hîmeka gelek mezin bû. Me vî şerî, nola şerê hebûn û nebûnê dinasî, me çi zehmetî nedipejirand û em diçûn ser hemû kêş û zoriyan, me êrîşî hemû kelem û çeperan dikir. Qêrîna me bû, me digot; "Mirin ji bo hemû çehş û bêbextan!" Me tu caran çekên xwe û debanên xwe, ji destên xwe neda erdê. Em gişt ketibûn nav havîrkaneka xizmeta welat, şerê şerefa Kurdistanê. Em dibezîn ser dijmin, ji kozan derbasî kozan dibûn û me dijminên xwe gêj û bê mejî dikir.

Di vî şerê pîroz de, ez bi xwe, hertim di refên pêşîn de bûm. Min tu caran xwe ji şerê germ dur negirt. Dijmin bê eman û bê wicdan li me dixist û êrîş dianî ser me. Min bixwe bawer dikir, ku giringe em jî li hemberê dijmin bê eman bin û guneha me li dijmin neyê. Şêweya şerê me, carnan şerê gerîlla bû û carnan jî şerê bereyî (cepheyî) bû. Di her şerî de em biserdiketin. Em jîr û çalak bûn. Em jêhatî bûn. Tenê çekên me yên li dijî balafiran nebûn û di vê derê de em hindekî bê çare û posîde bûn. Heke di destê me de çek hebana, me nedihişt ku yek balafira dijmin jî, ji asmanê Kurdistanê bifire û derbas bibe. Lê em çi bikin, çekên me nebûn. Lewma gava balafir dihatin, me xwe li bin dar û tehtan vedişard û wusa me xwe ji êrîşên balafiran diparast.

— Li ser rawestandina şer û peymana Cezayirê, baweriya te çiye?

— Gava ku dengûbehsên peymanê belav bûn, çek jî yeko yeko hatin teslîm kirin. Serekên me hatin û gotin me, divê em gişt çekên xwe bidin leşkerên Saddam û yên ku naxwazin çekên xwe bidin, divîbû mişexteyî Îranê bibin.

Li ber vê rewşê, em ketin nava bêçaretiyeka mezin. Me nedizanî em çi bikin. Bi sedan xortên me, li şûna teslîmî Saddam bibin, mirinê ji xwe re hilbijartin. Gelek xort çekên xwe di serê xwe de peqandin û xwe bixwe kuştin. Em gişt, mindal-jin û mêr, li şûna vê rewşê, me mirin dixwest. Di serî de me bawer nedikir, ku peymanek wusa çêbuye û demeka dirêj me çekên xwe nedan. Lê paşê me dît, ku herkes çêkên xwe didin.

Lê ez dixwazim di vir de tiştekî bêjim; min sund xwaribû, ku heya ez di jiyanê de me, ez çeka xwe nedim dijmin. Û min çeka xwe eseh jî neda wan. Ji ber ku min tiştekî wusa, nola xwesipariyê û bêbextiyê dinasî. Ji xwe mirovên me ji şermî û fihêtiyê, nediwêrin li ruyên hev jî binêrin. Hêvî û cîhana me reş bibû, em gelek erzan û piçûk ketibûn. Gava ku xortên me çek ji destên xwe berdidan, digiriyan. Ji bê çaretiyê û ji hêrsa xwe rondikên çavên xwe dibarandin. Kêliya ew rojên şermiyê dihên bîra min, niha jî girîna min dihê. Ji hêrs û girê çavên min bi hêstiran tijî dibin û qirika min zuwa dibe. Ez dibêjim, divê dîsa em rojên wusa reş nibînin û ev roj nebin para jiyana me.

Min bixwe, tu caran hêviya xwe û baweriya xwe hunda nekiriye. Min pir baş dizanî, wê rojekê ciwanên Kurdistanê rabin ser xwe, wê seriyên xwe hildin û wê tola êşên me, tivanc û kovanên me bistînin. Min pir ji yezdanê xwe dixwest, ku di jiyana xwe de, ez van rojên pîroz bibînim. Niha ez gelek dilxweşim, ez xwe serbilind dizanim...

— Tu Kurdistaneka çawa dixwazî, dikarî ji me re hema bi kurtî bêjî?

— Ez berî hertiştî, bi destura yezdan, Kurdistaneka demokrat, aza û serbixwe dixwazim. Ez niha dibînim, ku ew reya diçe Kurdistaneka wusa, vebuye.

Ez dixwazim tiştekî dîsa bêjim. Divê cehş û bêbext tu caran neyin efukirin. Ji min bawer bikin, heke ez niha xortek bama, min wê di vî şerî de cihekî aktîf bigirta û min wê çehşan perçeperçe bikira, min wê di laşên wan de berîkan vekiriba û bi xwê tijî kiriba. Vêca hun fahmbikin, çuqas hêrs û nifrîna min li ser wan mezin e.

Divê gelê me û pêşengên gelê me, xwe le dijî xayinan bikin yek enî. Ji ber ku, heke bêbextî nebana, niha Kurdistan ji mêj bibû serbixwe. Niha ez gelek kal'im, lê dîsa jî tiştê ji destê min bê, ez wê ji bo Kurdistanê bicih bînim. Ez tu xebatê ji vê dozê dur nagirim. Lê divê em gişt bizanibin, ên ku wê Kurdistanê rizgar bikin, ciwanên Kurdistanê ne, keç û lawên gelê Kurd in. Ez dizanim, ew wê xwedî li gelê xwe derkevin û wê tola me tevan hilînin. Heyfa me li êrdê namîne.

Hinek derdor xwe bi min mijûl kirin, ji bona ku ez jî bêbextiyê li gelê xwe bikim. Lê min hemû daxwazên wan cihde vegerand û min nifrîna xwe li ser wan barand. Digotin min, ku ez wê di mehê de 4.000 Dînar dirav bistînim, ew wê xanî û derfetên din pêşkêşî min bikin. Bi vî awahî dixwestin min jî bixin bin posîdeyên xwe. Weke ku min cihde wan vegerandî, wusa jî min dilopek ava wan jî venexwar. Ji ber ku bêhna gemarî û bêbextiyê, ji her derên wan dihata bêvila min.

Ez dîsa û dîsa dibêjim, dilê xwe li ser bêbextan neşiwitînin. Guneh ji bo wan nîne. Gelek baş dihê bîra min, carekê bi ber û gulleyên topan êrîş anîn ser me, 18 mindal û jinên me bi xinizî kuştin. Ji ber ku ez rûçkê wan yê rast gelek baş nasdikim, min xwesiparî nepejirand. Gelek mirovên me derbasî Îranê bûn, ez jî hatim vê derê. Li dijî bêbextiyê, min tim li ber xwe da û heya ez hebim, ez wê şerê bêbextiyê bikim.

— Tu dixwazî çi bêjî gelê me? Di serî de jî, tu dixwazî çi bêjî mirovên Kurdistanê yên ji olê Êzîdî? Daxwazeka te ji wan heye?

— Daxwaza min ji gelê min tenê ev ve; divê her mirovekî me têkilî şerê rizgariya netewî bibe, divê hunera şer rind hînbibe û weke serleşkerekî baş, bi çalakî li dijî dijminan şer bike. Ji bo Kurdên Êzîdî jî ez dixwazim vê bêjim; divê wan dubendî û cudayiyên dîrokê yên di nava wan û birên din de ji holê rakin û bibin parêzkarên yekbûn û yekîtiya neteweyî. Hêviya min tenê ev e. Divê em destur nedin van toyên dijminiyê, ku dijminan ji hezaran salan vir ve ye di nav me de çinandine. Em ji kîjan olî bin bila bin, welatê me yek welat e û em gişt tenê yek gel in. Em tevi-yek in, lê em hatine kêrîkirin. Divê em vê yekbûnê di karvaniyê de jî avabikin û ji bo welatekî serbixwe û aza, xwîna xwe bi hevre biherikînin.

Ez dixwazim bangekê li gelê Kurd ê ji olê Misilman û oldarên Misilman jî bikim. Ev doz, doza me tevan ya hevpar e. Welat namus û şeref e. Ji bona rizgarkirina namus û şerefê ji bin lingên dijminan, em hîm û quwweta xwe bikin yek, em destê hev bigirin û em milên xwe bidin şerê pîroz, ku îro li deşt û çiyayên Kurdistanê pêşvedihere û mezin dibe. Di vê derê de, wezîfeyeka mezin dikeve ser milê oldaran û dibe paya wan. Ji ber ku oldar, parêzkarên rastiyê û heq in. Divê bi serî û mil, bi can û dil, mil bidin vê doza mafdar. Divê rastiyan bêjin mirovên ku guhdariya wan dikin. Divê alîkariya xwe pêşkeşî damezirandina Kurdistaneka serbixwe û bi şeref bikin. Ji roja ez jî xwe dizanim, ez oldarekim û ez pîrê Êzîdiyan'im. Lê ev oldariya min, nikare bibe sebebek, ku ez hij gelê xwe nekim û ez ne evîndarê welatê xwe bim. Ev oldariya min, tu caran nebuye kelemek ku ez heqê mîlletê xwe û welatê xwe neparêzim. Em gişt dizanin, Xudê li cem heqiyê ye û Xudê hij kesên ku li heqê xwe negerin, nake. Ez bixwe bi vê yekê bawerim; kesê ku Xudayê xwe dihebîne, kesê ku xwediyê dîn û îmanê ye, divê bê gotin cihê xwe li ser reya ku diçe Kurdistaneka serbixwe, bistîne. Ev wezîfeyeka mezin e. Ev reya namusê ye. Ev reya şerefê ye. Ez nifrînê le ser wan kesan dibarînim ku cihê xwe li ser vê reyê nagirin an jî li dijî doza Kurdistanê ne. Di huzura Xudê de, ez bang li wan dikim û ji dilê xwe duayan dikim, ku bi ruyeka spî derkevin pêşiya Xudayê mezin. Ji ber ku, her kesê ku ne xayinê mîlletê xwe be, mecbure ku cihê xwe di vî şerê pîroz de bigire.

Daxwaza min ji pêşengên serxwebûna Kurdistanê jî ev ve; ez hêvî dikim, ku hun yekbûn û yekîtiya gelê me çêbikin. Divê dost û dijmin, li welat û derveyî welat, gelek baş bên naskirin. Divê hun pişta xwe nedin xud-muxtariyê, divê hun baweriya xwe bi otonomiyê neynin, ji ber ku dijmin marekî bi jehr e, mirov tu caran pişta xwe bi dijminan girê nade. Ez şoreşeka demokrat li Kurdistanê dixwazim...

— Gotineka te li ser têkoşîna li Kurdistan Bakura-Rojava, ku bin pêşengiya PKK pêşvedihere, heye?

— Ji bo vî şerê bi rûmet û pîroz, ji bilî hêviyên serkeftinê, tiştekî ku ez bêjim rastî nîne. Ez silava xwe li şehîdan dikim, ku di vê oxirê de şerkirine û ji bo serxwebûna Kurdistanê canê xwe gorî kirine. Ez silava xwe li leşkerên APO dikim, ew pêşmergeyên ku li çiyayên Kurdistanê bi keleşî ditêkoşin. Ez silava xwe li pêşengê me yê mezin, li APO dikim. Ez dixwazim dîsa bêjim, heya ji destê min dihê, ez piştgiriya vê têkoşînê dikim. Ez bang li teviya gelê Kurdistanê dikim, ku bin ala berxwedanê ya ku PKK bilindkiriye xwe bike yek; di bin siha vê alê de, ez hemû mirovên Kurdistanê vexwendiyê şer û berxwedanê dikim!..

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a xwedî petrolên dewlemend

SÊRT

-IV-

Bajarê Sêrtê û derdorên bajarê Sêrtê, weke iro di dîrokê de jî, di têkoşîna me ya rizgariya neteweyî de, cihekî pêwist girtine. Derdorên navçeyên Sêrtê yên bi navên Îlloh, Sason û Garzan, di dîrokê de bûne navendên gelek serhildan û rapirînan, yên ku li dijî mêtingerên Tirk birêveketine. Serhildanên Eliyê Unis, Sason, Garzan û Raman di dîroka nêzîk de çêbûne.

Li ser vê xaka ku serhildanên Sason, Garzan, Eliyê Unis ûhw. pêşveketibûn, vê rojê jî têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bilind dibe. Li ser vê xaka ku diho bavpîrên me serhildanên çekdarî birêvexistibûn, vê rojê jî lawên wan li dijî mêtingeriya faşîst şerdikin. Ev xaka ku di dîrokê de buye qada serhildan û rabûnan, vê rojê jî bingehek mezin e, ji bo welatperwerî û - parêziyeka kûr û bi rûmet.

Xebatên me yên rizgariya neteweyî li Sêrtê, xebatên pêşemin, xwe dirêjî koçbera xebatên koma birdozî (ideolojî) dikin. Pêşemîn car, enternasyonalîstê şoreşger û pêşengê mezin rêheval Hakî KARER hatiye êrdima Sêrtê. Rêheval Hakî KARER, gava ku biryara xwe da, ku xebatên koma birdozî bikişîne Kurdistanê, hate navçeya Îllohê.

Li Îllohê girsên kargeran ên tunde û girsên rewşenbîrên ciwan ên berfireh, hebûn. Ji ber vê yekê, navçeya Îllohê bingehek pêşkêş dikir, ku gava me ya rizgariya neteweyî pêşemîn li vir bikaribe xwe pêşvebibe. Têkoşîna me ya rizgariya neteweyî û nûjen, ku pişta xwe dide birdoza proletariya, divîbû bêhtirîn bera xwe bide birên kargeran. Li Îllohê kargerên petrolê yên tunde hebûn. Ji ber vê yekê jî, divîbû pêşîn mirov bikeve vê êrdimê û xebatên pêşemin li vir bên lezandin. Endamên koma birdozî yên ku bi navê Şoreşgerên Kurdistanê xebatên xwe dikişandin Kurdistanê, endamekî xwe yê bi navê Hakî KARER şiyandin Îllohê. Hakî KARER li vir destpêkir, ku bîr û baweriya serxwebûnê bi girsên gel bide naskirin. Di vê demê de, tevgerên reformîst û burjuwên piçûk li Îllohê rêkxistî bûn. Ji bo rawestandina meyla proletarya ya ku pêşvediçû û berdewamkirina jiyana xwe, xwestin ku xebatên rêheval Hakî KARER birawestînin. Ji ber ku Hakî KARER bi Kurdî nedizanî, vê yekê jî xwe re mîna hacetekê bikaranîn û xebitîn ku wî pişange bikin. Rêheval Hakî, bi têkoşîna xwe ya pêşemîn ku li dijî van komên kevneperest û nijadî bilind kir, di serî de Mahsum KORKMAZ (Egîd) gelek xort kişand nav refên têkoşînê. Li ser bingeha ku rêheval Hakî avêtî, piştî demekê rêheval Mazlum DOGAN dest bi xebatê kir. Rêheval MAZLUM jî, li dijî reformîstên gelêrîvan têkoşînek birêvexist. Bi dehan xort xwe gihandin refan. Roj bi roj, bîr û baweriyên rizgariya neteweyî di nav rewşenbîrên ciwan û girsên kargeran de serdestiya xwe damezirandin.

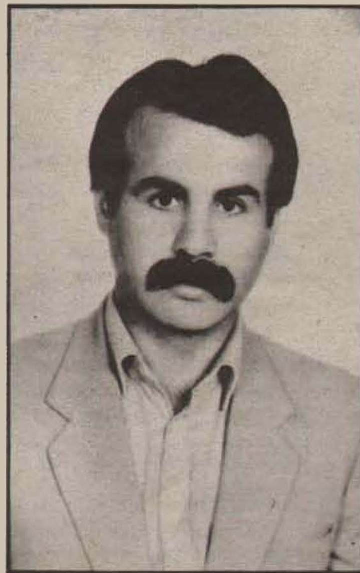
Piştî Îllohê, bîr û baweriyên rizgariya neteweyî xwe gihandin navçeyên Misric û Qubînê jî, li derdorê posîdeyên xwe berfireh kirin û xwe serdest kirin. Weke li teviya welatê me, li vê derê jî tevgera me ya rizgariya neteweyî, serdestiyeka mezin bi destê

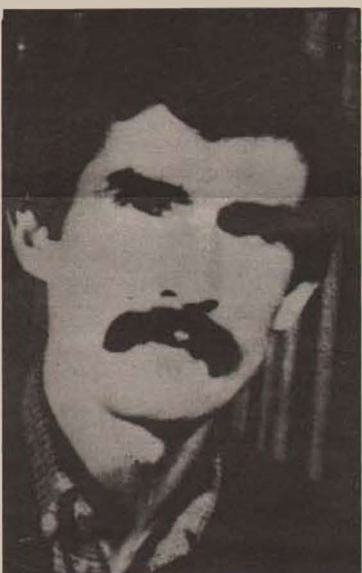
Hakî KARER

Mazlum DOGAN

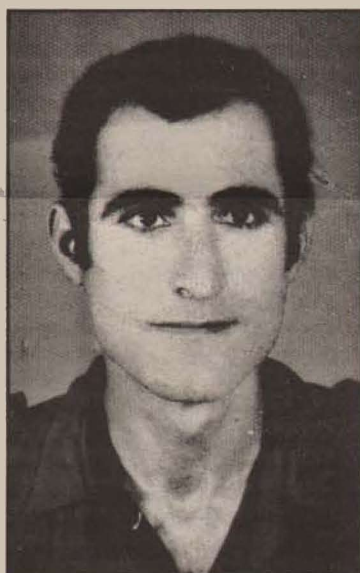
Mahsum KORKMAZ

Mustafa YONDEN

Edîp SOLMAZ

Ahmet ÎBÎN

xwe ve anî. Pêşemîn li Îllohê, di nav refên karger, ciwan û gundiyan de hikariyeka mezin birêveket. Hemû birên gelê me, destpêkirin ku xwe li dora têkoşîna me bicivînin. Tovê ku rêheval Hakî avêtibû, bû tirhekî şînbuyî di destê rêheval Mazlum de. Rêheval Mazlum bi kedeka mezin tovê şînkiribû. Ê din, ew tovê serxwebûnê yê ku tirhên xwe dabû, mezin dibû û şaxên xwe diavêta dora xwe û rayên xwe digirt.

Ciwanên xwendevan destpêkirin, ku xwe li dora têkoşîna rizgariya neteweyî bikin yek. Karger, li dora rêkxistinên sendîkatî û li bin posîdeyên bîr û baweriyên rizgariya neteweyî, bi himeka mezin xwe diavêjin nav refên têkoşînê. Gava em gihan sala 1979'ê, pêşveçûna girseyî jî xwe gihand koçberên mezin. Di vê salê de, hilbijartinên bo serokatiya belediya Îllohê çêbûn. Endamê hilbijartinan ê şoreşger Edîp SOLMAZ, bi ferqeka mezin biserket. Ev rewş herweha ji wê re delîlek bû, ku girsên karger, ciwan û destkarên Îllohê xwe li dora têkoşîna rizgariya neteweyî ya ku li bin pêşengiya PKK pêşvediçû, yek dikiran.

Bi serketina Edîp SOLMAZ, mêtingerên Tirk û birên feodal û kompradorên ku hevxebatkarên wan bûn, ketin nav tirseka herî mezin.

Bidestketina serokatiya belediyê li vî bajarî, ku hejmara şênî bêhtirî 100 hezariye, doliwgeriya mêtingeran û hevxebatkaran hejand, hemû leyistokên wan xirakir, ku bi salan ji xwe re avakiribûn. Li ser vê yekê, bi komployeka hevpar a MIT'ê û derdorên kompradorên feodal ên paşverû, Edîp SOLMAZ hat kuştin. Bi vî awahî mêtinger xebitîn, ku daxwaza gelê me ya xwedoliwgerandinê jî bifetisînin.

Kuştina Edîp SOLMAZ, nekarî girsebûna tevgerê birawestîne. Li bervajiya vê, gireka gelek mezin a li dijî mêtingeran û kompradorên feodal birêveket. Ji ber girêdana bi biranîna vî pêşengê gel ê bi nirx, hisab ji mêrkujên ku destên xwe di xwîna wî de gerandibûn, hate pirsîn. Di gelek livbaziyan de, ku li dijî paşveruyên Ramanê û hêzên polîsî yên mêtingeran hatin bikaranîn, gelek mêrkujên devbixwîn hatin cezakirin. Çeteya eşîra Ramanê ku ji hêla MIT'ê dihat zixt û germ kirin, bi livbaziyên refbiref hat melisandin û perçiqandin. Seriçemandina vê çeteya hevxebatkar û kevneperest, ku ji salan bû serdestê gelê Îllohê bû, hem li bajêr û hem jî li gundan, bû sedema bi lez berfirehbûna tevgera rizgariya neteweyî. Di sala 1980'ê de, komek ji şoreşgeran di bin pêşengiya Kemal

PÎR û Mahsum KORKMAZ de, hat vê derdorê. Xebatên vê koma şoreşger, di serî de çeteyên Ramanê, hemû şêweyên bêbextiyê bi rengekî pêwist berûpaş ve dan. Ev rêhevalên şoreşger, di qada Filistînê de ji aliyên leşkerî û polîtîkî xwe perwende kiribûn û ji bona amadekariyên şerê çekdarî ji nuh ve vegeriyabûn welêt. Lê rêheval Kemal PÎR di demeka teng de hate girtin. Dûre Cuntaya faşîst a 12'ê Êlûnê dest danî ser kar. Ji ber van pêşveçûnan, domana xwepaşvekişandinê hat lezandin.

Piştî domana amadekariyan ku heya komcivîna duwemîn berdewam kir, komên pêşemîn vegeriyan navçeyên Şirnex, Dih, Xana Hawêl, Îlloh, Qubîn, Misric, Xizxêr û Sasonê. Tundebûna xebatên rizgariya neteweyî, ji nuh ve girsên gel li dora têkoşînê civand. Roja 15'ê Tebaxê sala 1984'ê Koma Bangeşî ya Çekdarî, ya bi navê 14'ê Tîrmehê, navçeya navenda Dihê vegirt. Ev rûdan ne tenê li Sêrtê, li teviya Kurdistanê posîdeyên xwe belav kir. Di encama xebatên şoreşger de, yên di bin pêşengiya rêhevalên Mahsum KORKMAZ û Mustafa YONDEN de, ku serleşkerên Koma Bangeşiya Çekdarî -14'ê Tîrmehê- bûn, di demeka kin de, navçeyên Dih û Şirnexê bûn kelehên têkoşîna rizgariya neteweyî yên serxwe û xurt.

Li Xana Xawêl, Xizxêr, Sason, Îlloh, Misric û Qubînê livbaziyên me yên rizgariya neteweyî berfireh bûn. Şehîdên me yên pêşemîn, di vê dema nuh de, li Dih û Şirnexê ketin axê. Rêhevalên Çetin AKKURT û Kerîm BAYTAR di payîza sala 1984'ê de ronakrewan bûn.

Xebatên rêheval Kerîm BAYTAR, ji bo pêşvebirina livbaziyên li Dihê, risteki mezin danîn holê. Rêheval Kerîm, ku rind zanî xwe bi evîndariyeka mezin bigihîne dilê gelê me, bû sîmbolek ji bo civandina girsên gel li dora PKK.

Piştî kiryarên li Dihê, li hemû navçeyên Şirnex, Xana Hawêl, Xizxêr, Berwarî, Qubîn, Misric, Îlloh, Qabilcewz û Garzanê şerê rizgariya neteweyî bi şêweyeka mezin xwe dorfireh kir. Girsên gel ên welatperwer, herikîn nav refên rizgariya neteweyî. Xebatên komên pêşengî û komên bangeşiya çekdarî, pêşveçûneka mezin digel xwe anîn. Di demeka gelek kin de, têkoşîna me bi hezaran mirov himbêz kir.

Bilî bêbextiyê û hemû xebatên rawestandinê yên dijmin, ev pêşveçûnên li heremê nekarîn bên rawestandin. Bilî bêbextiya Nebîlê dilreş û bi şêweyeka fireh girtina gel, pêşveçûnên rizgariya neteweyî nekarîn bên melisandin. Şehîdbûna rêhevalên Ahmet ÎBÎN, Abdullah GÜLSEREN, Adife SAKAK, M. Şah GÜNDÜZ li Sasonê û berxwedana û şehadetiya rêhevalên din, wê daxwaza bêbextiyê, ku dixwestin avabikin, perçiqand. Berxwedana van rêhevalên me, his û ramanên hêvî û tiqeyê di dilê gelê me de çinand.

Bilî rewşa zivistana sala 1985'ê ya zehmet û dijwar, hilpişkîna Biharê û danezanakirina ERNK, xebatên rizgariya neteweyî li vê êrdimê jî, lezandin. Avahiya parastina gundan ku li Şirnexê bi destê sîxur û nandozê Alixan Tatar dihat pêşvebirin, bi tevayî hat rawestandin.

Di bihara sala 1986'ê de, bi yekîtiyeka li bin pêşengiya rêheval Egîd, livbaziyên biharê destpêkirin. Kiryarên ku li Dih û Şirnexê tundebûn, di domana NEWROZê de qulibîn hilpişkînên mezin. Di encama livbaziyan de, ku refbiref li dijî çetevaniyê û artêşa mêtinger hatin pêkanîn, ev hêz heya koçbereka pêwist hatin şikandin. Li Dihê û Şirnexê çerdevanî rawestî û hilweşî.

Ronakrewanbûna rêheval Egîd, di domana livbaziyên Newrozê de li çiyayê GABARê, ji bo berdewambûna hilpişkîna me, bû kehniyeka him û dilêriyê, ya nuh. Herweha şehîdbûna rêheval Egîd, ji ber ku ew pêşî li vê derê dest bi têkoşînê kiribû, di nava xwe de xwediyê naverokeka bi nirx e. Berxwedan û têkoşîna wî, himek wusaye ku gelê me radike ser piyan û bera gelê me dide serhildanan.

Livbazikariya salên 1987'ê û 1988'ê jî, li vê êrdimê, bi hilpişkîneka mezin derbas bû. Di sala 1987'ê de, li seranserê êrdima Sêrtê livbaziyên me yên rizgariya neteweyî berfireh bûn. Li navçeyên Şirnex, Dih û Xizxêrê hinde şer û pozberî çêbûn, ku bi seetan berdewam kirin.

Di domana hilpişkîna sala 1988'ê de jî, şerek li Çiyayê Cudî derket. Ev şer, ji şerên heya niha mezintir bû. Artêşa mêtinger, yekitiyên kontrgerîlla û parêzkarên gundan derbeyên mezintir di jiyana xwe de girtin. Hundabûnên dijmin herî mezinbûn.

Şerê me yê rizgariya neteweyî ku pêşveçûneka mezin da xuyakirin, di vê êrdimê de, bera xwe daye hilpişkînên gelek mezin. Di domana pêşiya me de, ev êrdim wê bibe ew êrdim, ku şerê me bêhtirîn wê xwe tunde bike û pêşvehere. Ev pêwîstiya êrdimê wê xwe bidomîne.

Di hejmara bê de:
MÊRDÎN

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

...Û TÎRÊJ AGIR BI DEŞTAN XIST

Li her derê livbazî, xwepêşdan û grevên xwebirçîhiştinê hene... Gel radibe ser xwe...

Bi armanca hevkariya grevên xwebirçîhiştinê yên di girtîgehên li Tirkiyê û Kurdistanê de, li her derê livbaziyên hevkariyê birêve dikevin. Weke ku tîrêjek agir bide deştan, ev livbazî ji bajarekî xwe dihilpekînin bajarekî dinê û berfireh dibin. Li kêleka meriv û malbatên girtiyan; xwendevan, karger, rewşenbîr, hunermend û mirovên civakê yên din, bi hezaran kes livbazî bikaranîn.

Livbaziyên girsên gel, ên ku mîna narinçoyekê ku berxwedanên li girtîgehan agir pê didin, dipeqin, piştî derbeya leşkerî û faşîst a 12'ê Êlûnê, cara yekemîn e ku hevqas berfireh dibin. Girsên gel, li dora berxwedana girtîgehan, dest bi tevgereka protestoyê ya dorfireh kirin.

Têkoşîna rizgariya neteweyî ya ku li Kurdistanê pêşve dihere, posîdeyên xwe li ser Tirkiyê jî bicih kiriye û bera girsên gel daye hilpişkînên dilêrtir û bi wêrîntir. Berxwedana dorfireh a ku li girtîgehan bala dibe, mirov dikare bêje, buye qamçiyek û girsên gel tev livandiye. Girêdayî bi girtîgehan re, hema hema li her bajarî bi yekcarê hejmara livbaziyan xwe zêdekirin. Livbaziyên xwendevan û kargeran, nola encameka van pêşveçûnan, xwe gihandin berfirehbûneka herî mezin.

Ji aliyê hejmarî ve têkiliyên gelek zêde û gelekbûna livbaziyan, herweha li gelek der û bajaran birêveketina livbaziyan, bi me didin şanîkirin, ku di demên pêşiya me de livbazî wê bêhtir bilind bibin. Girsên gel disa destpêkirin, ku wê çembera pasîfîkasyonê bişikînin û hilpişkînên birewer birêve bixin. Ev buyer wê li dû xwe, livbaziyên nuh jî bine. Ji ber vê yekê, livbaziyên ku bi armanca hevkariya girtîgehan bilind bûne, ji bona girsên gel herweha bûn dibistaneka fêrbûn û tûjbûnê. Ev serpêhatin wê li pay xwe re livbaziyên cure-cure yên nuh, ref bi ref bilezîne.

Piştî bêdengiya ku demeka dirêj doma, girsên gel bi tîrêja ku ji girtîgehan derketî, agirê serhildanê pêxistin û rapirin. Weke ku deşta dişewite nikare bê vemirandin, girsên gel bi me didin xuyakirin, ku amade ne ji bo serhildanên ber fireh... Û tîrêj carek agir bi deştan ve xist... Ne polîsên rejîmê, ne artêşa wê û ne jî saziyên wê yên konevanî, ê din nikarin vî agirî bivemirînin.

Di domana hemû livbaziyan de, girsên gel rastî polîsan bûne, hema tev hatine girtin, hatine hingavtin, lê her carê gava ku deliv dîtin, livbaziyên xwe bi gelek şêweyan berdewam kirin. Hemû çareyên polîsan, nekarîn pêşveçûna van livbaziyan, lehiya birê ve ketî, birawestînin.

Gelek kargêriyên bajaran û kargêriya navenda gelemperî yên SHP jî, ji bo jî rê derxistina livbaziyên hevkariya grevên xwebirçîhiştinê, tevlî polîsan xwe livandin û di vê hawîrkanê de polîsan li şûn xwe hiştin. Lê zileha gelên me ya serxwe li rûçikên van sextekaran ji ket û çarîka li ser ruyên wan, jêr ve hat kişandin.

Ev berxwedanên ku bilî hemû keftûlaftan nakarin bên rawestandin û berxwedana girsên gel a bi biryar, xwediyê wê hîma mezin bûn, ku divê mirov ji wan re li çepikan bixe. Têkoşîna girsên gel, ne tenê ji bo rizgarkirina jiyana şoreşgerên girtî bû. Bêhtir, ji bo bidestveanîna jiyaneka mirovayetî di her pirsê de, ev têkoşîn xwe da pêş ve.

Berxwedanên li girtîgehan, bi hevkariya girsen gel ku ji roja pêşemîn heya roja dawiyê bi şêweka aktîf birêveketin, gihan serkeftina xwe. Ev rastî jî, hîma vê tîrêjê ye, ku em li ser radiwestin.

Li Kurdistanê livbaziyên çekdarî bi livbaziyên konevanî digihin koçberên dorfirehtir

Di meha Mijdarê de, livbaziyên çekdarî bi livbaziyên konevanî li Kurdistanê bêhtir hatin xurtkirin. Di vê mehê de buyereka wusa ya bi naverok xwe serdest kir. Li kêleka dewlemendbûna hedefan û azinan, li hemû eniyên şer, li çar aliyên Kurdistanê û Tirkiyê, têkoşîna me bû bingeha danûstandinan. Ev serpêhatin tevlî pêşveçûna taybetî û xwedisixlet, pêşveçûna di pirsên din de jî, daweşand pêşiya çavan.

Di serê meha Mijdarê de gelek êriş bi taybetî çûn ser saziyên asîmîlasyonê yên mêtingeran. Hinde ji van saziyên bi navên "dibistanan" hatin tunekirin, hilweşandin û rûxandin. Kesên ku bin navê "mamhostayiyê", polîtîka mêtingeriyê li Kurdistanê didomandin, heya koçbereka pêwist hatin bê hikarkirin û melisandin. Ev saziya mêtingeran baş jar ket. Di domana livbaziyên biharê de, li gelek êrdimên Kurdistanê "Zagona Leşkeriyê" bi biserkeftinî hat bikaranîn. Bi dehan kes, têkoşerên nuh, xwe gihandin refên têkoşînê, refên şoreşa Kurdistanê. Di nivê meha Mijdarê ya duwemîn de, şêweyên hedefan xwe zêdetir kirin. Tevlî metropolên Tirkiyê, li gelek êrdiman girsên gel rabûn livbaziyan. Livbazî xwe gihandin sixletên serîhildana girsên gel. Li kêleka van giştan, gelek saziyên dadgerî û tekelên (monopolên) nîzama faşîst û mêtinger, rastî hinde êrişên çekdarî û narinçokan bûn. Zirarên mezin li wan hatin xistin.

Di sersaliya damezirandina Partiya me PKK a dehan de û di domana berxwedanên tunde yên di zindanan de, ev peyvajo giha koçberên pêwisttirîn. Di reya girsbûna têkoşînê de, gavên herî pêwist hatin avêtin. Sixletên vê dema em tê de, xwe bi vê nolê şanî dikin. Lêdanên gelek mezin li saziyên leşkerî, polîtîkî, aborî û dadgerî yên mêtingeran hatin xistin û rewşeka cenga berfireh a seranser xwe da şanîkirin.

Di demekê de, ku mêtinger dixwestin bi girtinên dorfireh hinde encaman bi destên xwe ve binin û vê jêhatîbûna xwe danezane bikin, şerê me li hemû bajarên Kurdistanê û Tirkiyê xwe bala hilanî. Li hemberê vê yekê, mêtinger ketin nav tirs û xofeka gelek mezin û ya seranser. Gava ji aliyekê, ji ber sersaliya Partiya me ya dehan li çar dorên Kurdistanê, mêtinger tedbîrên xwe digirtin, ji aliyeka dinê xwestin, bajarên Kurdistanê yên li derveyî girêdana awerta tevlî vê nîzama xwe bikin. Ji bo vê daxwaza xwe, amadekarî û tevdîrên herî mezin birêve xistin. Bi vî awahî bi devê xwe bi xwe, pejirandin, ku nikarin pêşveçûna şerê me birawestînin, ji ber ku şerê me bi gavên mezin xwe diavêje pêş û xwe dilezîne.

Hilpişkîna me ya Payiza sala 1988'ê, bi serkeftinên pêwist û bûha, di van rojên em tê de, digihe dawiya xwe. Belê jî bo domana zivistana li pêşiya me, amadekariyên dewlemend cihên we girtine. Bingeheka gelek xurt û zexm, ji bo perwendekirinên leşkerî û konevanî û ji bo livbaziyên şoreşê hatiye danîn û afirandin. Bi van pêşketinan, sala 1988'ê, xwe xiste nav rûpelên serfiraziya Têkoşîna Rizgariya Neteweyî Kurdistanê. Nîzama faşîst û mêtinger, di vê salê de jî rastî hundabûnên mezin bû. Vê yekê di ava hestuyên xwe de jî sehdike û pê gêj dibe. Roj bi roj bêhtir, dikeve nav asteng û tengezariyên mezintir.

Ji bo çewtşanîkirina livbaziyên rizgariya neteweyî mêtinger hêviya xwe bi derewan girêdane

Mêtingerên faşîst ên ku dixwazin gelên me bixapînin û pêşveçûna têkoşîna me ji çavan veşêrin, livbaziyên me çewt şanî dikin, ji ber ku bi hemû êrişan û azinan nikarin têkoşîna me birawestînin. Bi vî awahî dixwazin posîdeyên têkoşîna me yên ku xweş afirîne, hindekî ji holê rakin û wan tengezar bikin.

Roja 24'ê Mijdarê, li gundê Başar navçeya Gercewsê bajarê Mêrdînê, li nêzîkî gund, yekîtiyeka bîzava taybetî ya mêtingeran kete kemîneka yekîtiyeka ARGK. Yekîtiya dijmin lêdanên xedar xwar. Mêtinger, encamên pozberiyê yên rast û resen eşkere nekirin û veşartî hiştin. Hejmara kuştiyên xwe ji bi dizî hiştin. Mêtinger, daxuyankirin, ku di şer de polîsek û 2 "terorîst" hatine kuştin. Lê paşê, rastî derketin ser avê. Diyarbû, ku hejmara kuştiyên ji leşkerên mêtingeran gelek bilindtire. Mêtinger, gotin, ku di şer de "terorîstek" bi navê Sadik Çelebî hatiye kuştin. Lê niha eşkere bû, ku ev welatperwer demeka kin berî pozberiyê hatibû girtin. Mêtinger wî di karakolê de, bi işkencê kuştine. Bi xwe kargerekî Kurd, ê welatperwer bû. Malbata Sadik Çelebî bi daxwaznameyekê serî da saziyên mîrî û xwest, ku li ser ceseda wî otopsiyeka bijîjkî bêtin çêkirin. Lê mêtinger tehdîtên xwe li malbata wî kirin û daxwaza wan nepejirandin. Ev buyer jî, bi delîl datine holê, ku dixwazin tewanbariya xwe ji çavan veşartî bihêlin.

Di sersaliya damezrandina Partiya me PKK a dehan de, livbaziyên me xwe gihandin koçberên bilind. Mêtinger jî, li hemberê vê bilindbûnê ketin nava tirsê. Lewma jî tirs û xofa di nav leşkerên mêtingeran de roj bi roj mezin dibe. Yekîtiyên artêşa mêtinger radibin hevûdu, hinde kazayên mezin di nav wan de pêktên û hejmara van xwe zêde dikin. Gelek leşker ji aliyê moralî ve nexweş ketine, kêlî bi kêlî radibin hev û li dijî hev şer dikin. Weke em jî nûçeyên rojnameyên mêtingeran dixwînin, roja 27'ê Mijdarê, li nêzîkî gunde Işikvêren navçeya Qilaban bajarê Çolamergê, panzêreka leşkerî ya dewriyê qulibiye. Serbazekî bi navê Memik Soydan, ku di panzêrê de bû, miriye.

Ji aliyeka din, hinde yekîtiyên leşkerî yên mêtingeran di navbera Şirnex û Qilaban de, derketibûn operasyonan. Du şaxên yekîtiyan rastî hevûdu dibin. Serbaz direşînin ser hevûdu û şerekî giran di nav wan de derdikeve. Di şer de serbazek hat kuştin, sisê jî xedar birindar ketin.

Metropolên Tirkiyê bi livbaziyên narînçokan lerizîn

Bi armanca pîrozkirina sersaliya damezirandina deh saliya PKK û hevkariya berxwedana girtîgehan, li bajarên Stanbolê û Izmîrê, livbaziyên narinçokan ên refbiref hatin birêve xistin. Bi daxwaza berfirehkirina eniyên şer û nexebitandina hemû saziyên mêtingeran, li bajarê Stanbolê, êriş çûn ser hinde holdîngan û karxanên monopolan. Zirarên pir mezin li wan hat xistin. Herweha li gelek deran dîrûşmên bi narînçok hatin daleqandin û belavok hatin belavkirin.

Roja 26'ê Mijdarê livbaziyeka bi narinçokan li Stanbolê pêkhat. Li taxa Findik, avahiyên "Akbank Genel Müdürlügü" û "Merkez Şubesi" hatin bombekirin. Narinçok, bi şev dora seet 23.30'an peqî. Ji ber ku hîma narinçokê gelek zexmbû, bi milyaran Lîrên Tirkî zirarên mezin gihan van herdu bankan.

Roja 27'ê Mijdarê jî, êrîşeka çekdarî û bi narinçokan çû ser kampusa girtîgeha Buca ku sawciyê Îzmîr-Buca li wir dima û ser lojmanên (xaniyên) girtîgehê ku jî hêla cendermeyan dihatin parastin. Di êrîşê de sawciyê (dadvan) mêtinger Mehmet Emin Oge û jina wî birîndar ketin. Ev narînçok û berên, ku li ser sîstema dadgeriya mêtingeran hatine reşandin, bûn naverokeka bi nirx, ji bo xwedî li diliyên şer derketinê, ku bi bedela mirina xwe di girtîgehan de lîberxwedidin.

Ji hêla din, bi armanca hevkariya berxwedana di zindanan de, livbaziyên girsên gel ên konevanî xwe zêde kirin. Li hemû bajarên Kurdistanê, pêşemîn ji li bajarên weke Erzerom, Amed û Dêrsimê, gelek grevên xwebirçîhiştinê, xwepêşdan û rêveçûn hatin pêkanîn. Ji aliyê livbaziyên konevanî yên girsan ve, meha Mijdarê, bû meheka wusa, ku hilpişkînên gelek mezin xwe dan pêş û afirîn.

●

Gel radibe ser xwe...

Roja 18'ê Mijdarê, berpirsiyarên Komela Mafên Mirovan, Yekîtiya Bijîjkan, Saziya Dadparêzan li Ankara, Yekîtiya Dadparêzan û Yekîtiya Dadgeran li dijî Şerê Nûklear çûn girtîgeha navendî li Ankara. Hevdîtin li ser rewşa girtiyan pêkanîn. Ji dadvanê girtîgeha navendî li Ankara xwestin, ku ji bo kêş û pêrgalên 71 girtiyan, çareyên veristinê peyda bike.

Her di vê rojê de, dadparêzên endamên Saziya Dadparêzan li Ankara, li pêşiya avahiya saziyê civîneka bo rojnameyan çêkirin. Dadparêzan, di civîna xwe de "Nameya Vekirî" ku ji Ozal re hinartine, xwendin. Di nameyê de, li ser biryar û zagonên yekê tebaxê, li ser nebaşbûna rewşa girtîgehan bi destpêka vê zagonê û hoyên girtiyan, rawestîn. Ji weşanan, rojnameyan, dezgeha ragihandinê û ji saziyên demokrat xwestin, ku bêhtir bala xwe bidin pirsê û nêzîkahiyekê ji bo astengan birêve bixin. Dadparêz, di nameya xwe de daxuyankirin, ku ji buyerên di girtîgehan de û buyerên mirinê, Wezîrê Dadiyê wê berpirsiyar bihê dîtin.

Partiya Sosyalîst jî, bi armanca hevkariya grevên di girtîgehan de, grevên xwebirçîhiştinê birêvexist. Li bajarên Adana, Stanbol, Ankara, Iz-

Dûmahîk di rûpela 19'an de